

MARC LEVY

PHÚC CHI NHÌ dịch

GHOST

*in*

LOVE



Dịch từ nguyên bản tiếng Pháp:  
**GHOST IN LOVE** của **Marc Levy**

© **Marc Levy/Versilio, 2019**

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa tác giả **Marc Levy**,  
**Susanna Lea Associates** và **Nhã Nam**.

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa và Truyền thông Nhã Nam

---

e-Book này được thực hiện trên tinh thần thiện nguyện, phi lợi nhuận và  
phục vụ cộng đồng người đọc chưa có điều kiện mua sách giấy.

# Thông tin eBook

Tên sách: **Ghost in love**

Nguyên tác: **Ghost in love**

Tác giả: **Marc Levy**

Dịch giả: **Phúc Chi Nhi**

Phát hành: **Nhã Nam**

Xuất bản: **NXB Hội nhà văn**

ISBN: **978-604-473-949-6**

Số trang: **328 pgs**

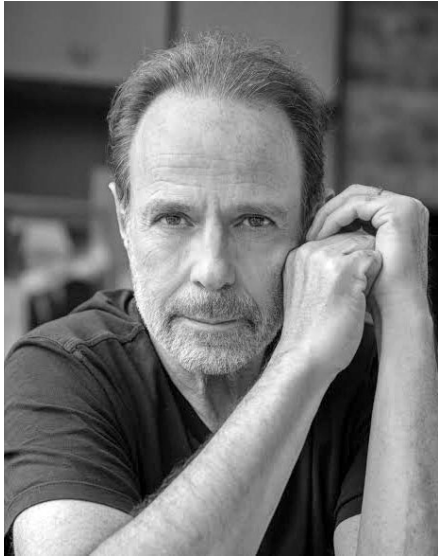
Khổ giấy: **14 x 20.5 cm**

Giá bìa: **125.000 đ**

Ngày phát hành: **10/2023 (TB)**

Tạo eBook: **@huyetleid0907**

Hoàn thành: **03/2025**



**MARC LEVY** sinh năm 1961 tại Boulogne-Billancourt. Năm 2000, sau sáu năm hoạt động trong hội Chữ Thập Đỏ và điều hành một văn phòng kiến trúc sư, ông cho xuất bản tiểu thuyết đầu tay, *Nếu em không phải một giấc mơ* tại nhà xuất bản Robert Laffont. Cuốn tiểu thuyết ngay lập tức gặt hái thành công vang dội trên toàn thế giới, được chuyển thể thành phim năm 2005.

Từ đó Marc Levy đã viết thêm 19 tiểu thuyết, được dịch ra 49 thứ tiếng và tất cả sách của ông đã bán được hơn 40 triệu bản trên toàn thế giới.

Các tác phẩm khác của Marc Levy do Nhã Nam xuất bản:

- *Nếu em không phải một giấc mơ*
- *Em ở đâu?*
- *Bảy ngày cho mãi mãi*
- *Kiếp sau*
- *Hẹn gặp lại*
- *Bạn tôi tình tôi*
- *Những đứa con của tự do*
- *Mọi điều ta chưa nói*
- *Ngày đầu tiên*
- *Đêm đầu tiên*
- *Kẻ trộm bóng*
- *Chuyến du hành kỳ lạ của ngài Daldry*
- *Nếu như được làm lại*

- *Mạnh hơn sợ hãi*
- *Một ý niệm khác về hạnh phúc*
- *Chuyện chàng nàng*
- *Chân trời đảo ngược*
- *Cô gái cuối cùng của dòng họ Stanfield*
- *Cô gái như em*



## NHÃ NAM | LÃNG MẠN

Bạn sẽ làm gì nếu hồn ma của một người bỗng xuất hiện trước mặt bạn và nhờ bạn giúp để thực hiện ước nguyện lớn lao nhất của người ấy?

Bạn có sẵn sàng cùng hồn ma ấy thực hiện một chuyến du hành đến đầu kia thế giới? Bạn có sẵn sàng chấp nhận nguy cơ bị tất cả những người khác coi là một kẻ điên khùng?

Và nếu đây chính là hồn ma người cha yêu quý của bạn thì sao?

Đó chính là những gì đã xảy đến với Thomas, một nghệ sĩ dương cầm, để rồi cuốn anh vào một chuyến đi kỳ lạ với những cuộc gặp gỡ kỳ lạ và một kết thúc kỳ lạ...

Có thể so sánh với những câu chuyện kỳ thú của Capra và Billy Wilder, *Ghost in love* khiến độc giả tin rằng vẫn còn có những điều tuyệt diệu trong cuộc đời này.

“*Ghost in love* hứa hẹn một chuyến du hành đầy phần khích.”

– LIRE

“Một câu chuyện cổ tích thực thụ dành cho người trưởng thành. Nhẹ nhàng, vui tươi và đầy lạc quan. Một định nghĩa tuyệt vời về cuộc sống.”

– TÉLÉ Z

“Tiểu thuyết thứ hai mươi của Marc Levy, một cuốn tiểu thuyết xúc động, êm ả và nhẹ nhàng, một bản nhạc du dương ngợi ca tình phụ tử, hứa hẹn mang lại niềm hạnh phúc ngọt ngào cho đông đảo độc giả của tiểu thuyết gia Pháp được đọc nhiều nhất thế giới này.”

– JOURS DE FRANCE

**MARC LEVY**  
Phúc Chi Nhi dịch

GHOST  
*in*  
LOVE

**Nhã Nam & NXB Hội nhà văn**



*Dành tặng Bố của con*

*“Tôi muốn âm nhạc của mình  
đánh thức những bóng ma trong tôi.”*

David Bowie

Bấy giờ con tám tuổi, bố đang chuẩn bị bữa sáng cho con còn con thì gom sách vở vào cặp. Con bước vào bếp, vì nghe thấy tiếng bước chân con sau lưng nên bố ngoái nhìn. Con chăm chú nhìn bố bằng đôi mắt to tròn rồi hỏi: “Bố ơi, bố nói xem, làm bố là thế nào ạ?”

Bố vẫn lặng thinh, rồi hỏi: “Con thích ăn trứng không?” Đúng là bố không thể tìm ra những từ ngữ đơn giản mà con mong đợi. Câu trả lời của bố nằm ở chỗ khác, trong nụ cười bố gửi đến con, cả trong đôi mắt bố nữa, trong nhu cầu muốn biết món gì khiến con ngon miệng, không chỉ vào bữa sáng, mà cả các bữa còn lại trong ngày và tất cả những ngày sắp tới. Có lẽ làm bố là như vậy, nhưng bố không biết phải nói với con thế nào. Ngăn cách bố con mình là một bàn bếp và bốn mươi năm. Khi nhìn con, bố nghĩ lẽ ra mình nên từ bỏ thói ích kỷ thanh niên sớm hơn, gặp mẹ con sớm hơn và hoài thai con sớm hơn. Liệu bố con ta có gần gũi hơn không nếu khoảng cách tuổi tác kia ngăn lại? Có lẽ bố vẫn không thể trả lời câu hỏi của con, nhưng bản thân bố cũng chưa bao giờ ngừng thắc mắc về điều ấy. Phải đến lúc bố mất đi thì con mới bắt đầu tự mình tìm kiếm, lục lạo trong kho báu những khoảnh khắc bố con ta từng trải qua, những cuộc trò chuyện giữa hai ta, gom góp những ký ức ngủ quên đó, giống như con vẫn thường gom sách vở vào cặp, và cuối cùng là muốn tỏ tường về bố con ta. Phải chăng trò chơi kỳ lạ ấy của cuộc đời đang khiến bố hồi sinh hôm nay, để rồi cuộc kết nối chúng ta lại với nhau? Vào đúng lúc này, khi hơn cả việc là con trai của bố, con đã là một người đàn ông trưởng thành.

# 1.

Khán phòng Pleyel không một bóng người và nếu như bên ngoài, vầng mặt trời mùa xuân đang sưởi ấm thành phố sau một mùa đông ế ẩm, thì để soi chiếu sân khấu, chỉ có một tia sáng xuyên qua bóng tối, bao bọc cây dương cầm bằng thứ ánh sáng mờ ảo phẳng phất ánh bụi.

Bản *Concerto* số 2 của Rachmaninov là một bản nhạc khó. Một trong những bản nhạc mà chỉ sự điều luyện thôi chưa đủ. Mỗi lần diễn tấu nó, tất cả những gì Thomas nghĩ đã lĩnh hội được đều phải xem xét lại. Đối với anh, chơi bản nhạc này một lần nữa là để tìm kiếm thứ vô ảnh vô hình, ngợi ca những cảm xúc bản thân từng trải nghiệm, rút trích trong trí nhớ để kể về con đường dẫn lối từ tuổi ấu thơ cho tới tận ngày mai, khi mà cả ngàn khán giả sẽ tìm tới khán phòng này để nghe anh đàn, cùng vài đôi tai phê bình tinh tế chú tâm dò xét. Hợp âm cuối cùng buông xuống, tia sáng nhấp nháy ba lần. Kỹ thuật viên ánh sáng đang sốt ruột.

– Được rồi, tôi sắp xong rồi, thêm một lần nữa rồi tôi sẽ đi, Thomas kêu lên.

– Cậu chơi hoàn hảo rồi mà, tin tôi đi, một giọng từ cánh gà vẳng ra đáp lại.

Lẽ ra Thomas phải thấy buồn cười vì người vừa đưa ra ý kiến ấy với anh là một kỹ thuật viên ánh sáng, nhưng anh tin tưởng tai nhạc của Marcel. Thực ra, người đàn ông này đã tham dự nhiều buổi hòa nhạc hơn anh, ông từng chiếu sáng cho các dàn nhạc đến từ khắp nơi trên thế giới, vậy tại sao anh lại phải tin ông ít hơn tin vị nhạc trưởng không buồn cất công tới hướng dẫn anh trong buổi diễn tập sau cùng này chứ.

– Tôi phải về rồi, cậu Thomas, và tôi không thể khóa cửa nhốt cậu ở đây được, dù tôi dám chắc ý tưởng đó cũng không khiến cậu phật lòng đâu. Đi xa hơi chút đi. Chắc chắn là ở tuổi mình, cậu có nhiều việc hay ho để làm hơn là chôn chân cả đêm trong khán phòng này.

Người đàn ông đã xuất hiện trên sân khấu, cả cái bụng phê lẫn bản tính hiền hậu của ông đều lộ.

– Tôi bảo rồi, cậu chơi bản nhạc này hoàn hảo mà. Tôi dám chắc Rachmaninov trên trời kia cũng phải vui ra mặt khi trông thấy cậu chơi đàn, tin tôi đi.

– Tôi muốn Rachmaninov nghe thấy tôi chơi thì hơn, Thomas đáp rồi đóng nắp bàn phím lại. Vả lại, ai nói với bác là ông ấy xứng đáng được lên trời, con quái vật đã sáng tác ra những bản đàn bè khó nhằn đến vậy?

– Chính xác là vì lý do ấy đấy, kỹ thuật viên ánh sáng đáp, đoạn kéo Thomas về phía lối ra dành cho nghệ sĩ. Cứ cho là ông ấy nghe cậu đàn, nhưng tôi thì nhìn cậu chơi đàn từ vị trí trực chiến trên kia, và tin tôi đi, âm nhạc vang lên chính trong đôi mắt cậu, thậm chí cả khi cậu nhắm mắt lại. Nếu ngày mai cậu chơi như thế, thì sẽ là một thành công vang dội.

– Bác thật tử tế, Marcel ạ.

– Đừng có thô vậy chứ. Tôi cóc cần cậu khen tôi tử tế đâu! Giờ thì về đi thôi, kỹ thuật viên thốt lên đoạn đẩy Thomas ra phía cửa. Vợ tôi đang đợi và nếu tôi vẫn còn lần nữa thì chờ đón tôi ở nhà không phải sự tử tế đâu. Đi gặp bạn gái của cậu đi, rốt cuộc, hãy làm những gì cậu muốn, nhưng chớ để nỗi sợ đám đông gặm nhấm mình nữa, chẳng ích gì đâu. Hẹn mai gặp lại, tôi sẽ đến sớm một tiếng nếu cậu vẫn muốn tập thêm.

Nỗi cô đơn của chàng nghệ sĩ dường như càng hiển hiện ngay tại lối ra dành cho nghệ sĩ. Thomas từng có lúc ganh tị với những nghệ sĩ sáo, vĩ cầm hay đại hồ cầm được rời sân khấu cùng nhạc cụ của họ. Anh thọc tay vào túi áo vest rồi ngược lên đầu phố Daru, tự hỏi mình sẽ làm gì cho hết thời gian. Anh có thể gọi cho cậu bạn chí cốt, rủ cậu ta ghé qua một quán bia dùng bữa tối, nhưng Serge vừa chia tay và chỉ nghĩ đến việc phải chuyển trọ cùng cậu ta thôi cũng đã khiến Thomas kiệt sức. Có lẽ Philippe là bạn đồng hành hoàn hảo, nhưng cậu ta đang quay một bộ phim quảng cáo ở đâu đó giữa Ba Lan và Hungary. Phòng tranh của François cách đây không xa. Thomas có thể thả bộ tới đó, nhưng anh nhớ ra là tuần trước, anh đã chọn tập đàn thay vì tới buổi khai trương triển lãm của cậu bạn, mà tính François thì vốn thù dai nhớ lâu. Sophie vẫn không hồi đáp những tin nhắn mới đây của anh, có lẽ cô đã quyết tâm chấm dứt mối quan hệ thất thường vốn được duy trì qua thư tín của họ, và lần nữa từ chối mở rộng chiếc giường của cô mỗi khi anh cần chút hơi ấm. Trừ phi cô đã gặp ai đó. Nếu vậy thì tình trạng này sẽ chẳng kéo dài đâu, tối này hay tối khác, chính cô sẽ gọi điện cho anh.

Khi đi ngang qua trước quán La Lorraine, Thomas quan sát một cặp đôi đang ngồi bên bàn. Để ngắm quảng trường Ternes với một vẻ kinh ngạc đến thán phục

như vậy, họ chỉ có thể là du khách hoặc những người mới yêu. Anh băng qua đường rồi nhằm hướng chợ hoa bao quanh quảng trường giữa bùng binh. Anh chọn một bó nhài sao và lan Nam Phi tỏa hương ngào ngạt. Mẹ anh ưa thích những loài hoa sắc trắng.

Tay cầm bó hoa to, anh lên xe buýt tuyến số 43 rồi ngồi cạnh cửa sổ. Khách bộ hành chen chúc trên vỉa hè. Xe buýt đang dừng chờ đèn đỏ thì bỗng xuất hiện một cô gái vô cùng duyên dáng đi xe đạp. Cô vịn tay vào cửa kính xe buýt để khỏi phải chống chân xuống đất rồi nở nụ cười với Thomas. Xe buýt lăn bánh, còn Thomas ngoái lại nhìn cô gái khuất dần giữa những làn xe phố Monceau.

Một ký ức chợt quay lại trong tâm trí anh. Bảy giờ anh hai mươi tuổi và đang cùng bố dự buổi khai mạc triển lãm của một danh họa người Đan Mạch. Khi rời bảo tàng Jacquemart-André, Thomas để ý một người phụ nữ đang tiến về phía hai bố con trên đại lộ Haussmann. Cô ngang qua chỗ họ rồi đi tiếp. Ánh mắt đôi bên trao nhau lúc đó không lọt qua mắt bố anh, ông vội giải thích rằng đường phố là một chốn không bao giờ cạn những cuộc gặp gỡ, địa điểm nơi mọi thứ đều có thể xảy ra. Bao kẻ ngốc đã cố gắng rù quấy trong các quán bar, kéo nhèo những câu chuyện khó hiểu giữa âm thanh ồn ã của các câu lạc bộ hay nhà hàng thời thượng. Raymond là một kẻ hào hoa từ trong trứng, hoàn toàn đối lập với con trai ông, người thường bị lũ bạn chế nhạo vì vẻ bẽn lẽn mỗi khi chúng cùng nhau ra ngoài chơi.

Thomas xuống bên Haussmann-Miromesnil rồi nhằm hướng phố Treilhard. Anh đẩy cánh cổng của một tòa nhà rồi bấm chuông ở tầng thứ năm.

– Con không có chìa khóa sao? bà Jeanne ngạc nhiên khi ra mở cửa trong trang phục đồ ngủ.

– Con trả chìa khóa cho mẹ ít nhất là mười năm nay rồi.

– Vẫn luôn là những lời tử tế dành cho mẹ của con. Còn chỗ hoa này, chúng dành cho mẹ hay con có một bữa tối hẹn hò thế?

– Tủ lạnh nhà mẹ có gì ngon không? Thomas hỏi đoạn lách vào tiền phòng.

– Vậy là chúng dành cho mẹ rồi, bà Jeanne liền đáp rồi giành lấy bó hoa. Thơm quá, bà nói thêm và đi vào bếp.

– Một câu cảm ơn hẳn là đủ rồi mà, Thomas tiếp lời.

– Đừng chờ lời cảm ơn từ phụ nữ khi con tặng hoa cho họ, mà hãy quan sát sự chăm chú của họ khi cắm hoa vào bình. Bố không dạy cho con biết điều đó sao?

Thomas mở tủ lạnh rồi quay sang mẹ.

– Con dùng đĩa thịt nguội được không?

– Cách nói chuyện của con lãng mạn đấy, con yêu, thật may là tối nay con dùng bữa một mình! Mẹ nói rõ là một mình nhé, vì mẹ sắp ra ngoài và mẹ không định thay đổi kế hoạch đâu. Nhưng con luôn được chào đón, cứ ở lại đây bao lâu tùy thích, thậm chí con có thể ngủ lại đây luôn cũng được.

Thomas để cái đĩa lên bàn rồi ôm mẹ.

– Hôm nay mẹ bị sao vậy? anh hỏi bằng giọng dịu dàng.

– Con làm mẹ ngộp thở, và làm mẹ bị nhột nữa, bà vui sướng đáp rồi vùng thoát khỏi vòng tay ôm ghì của anh. Còn con, hôm nay con bị sao nào?

Bà Jeanne kiễng chân với lấy một cái bình trên kệ.

– Là buổi hòa nhạc khiến con lo lắng sao? Chúng ta sẽ làm như mọi khi nhé, để nỗi sợ đám đông của con khỏi trầm trọng thêm, mẹ sẽ vờ như không đến. Và trong vai người mẹ chuẩn chỉ của đứa con trai bất hiếu không thèm đặt trước chỗ cho mẹ ở hàng đầu, mẹ sẽ vô hình ở cuối khán phòng.

Thomas lấy từ trong túi áo ra hai tấm vé, vẻ vừa mệt mỏi vừa đồng lõa.

– Một cho mẹ và một cho cô Colette, nhưng mẹ nhớ dặn cô ấy đừng vỗ tay ở cuối mỗi chương nhé, như thế phiền lắm.

– Mẹ sẽ cố gắng hết sức, bà Jeanne hứa.

Bà giật phăng hai tấm vé từ tay anh rồi nhét vào túi áo choàng ngủ.

– Con vẫn chưa nói mẹ biết tại sao mẹ xứng đáng nhận một bó hoa to thế này, nó tuyệt quá, bà nói trong lúc cắm nốt hoa. Hương hơi nồng nên mẹ không bày trong phòng ngủ được, con sẽ không giận mẹ vì chuyện đó đâu nhỉ.

– Hôm nay là tròn năm năm ngày bố bỏ mẹ con mình mà đi. Con không biết mẹ có nhớ không, nhưng con muốn ở bên mẹ...



– Con yêu ơi, ông ấy bỏ con mà đi mới được năm năm thôi, còn mẹ ấy à, ông ấy đã bỏ rơi mẹ từ lâu lắm rồi, vậy nên con biết đấy, mấy dịp này đối với mẹ đâu có nhảm nhò gì.

– Mẹ nên đi thay đồ đi, Thomas gợi ý. Con không biết kế hoạch của mẹ thế nào, nhưng thời gian đang trôi đấy ạ.

– Nếu cách nói chuyện của mẹ khiến con buồn chán, con chỉ việc ăn tối trong bếp thôi, bà Jeanne kết luận trước khi rút lui.

Thomas nhìn bà đi xa dần trong hành lang căn hộ phong cách Haussmann nơi anh lớn lên. Anh đánh chén đĩa thịt nguội rồi tranh thủ lúc ở một mình để kiểm tra tin nhắn. Philippe kể anh nghe về chuyến quay, cậu ta than vãn về tuyết và nỗi khó khăn khi chỉ đạo một ê kíp không nói từ tiếng Pháp nào còn tiếng Anh hầu như cũng không, nhưng Varsava là một thành phố tuyệt đẹp, và người dân Ba Lan còn tuyệt vời hơn nữa. Thomas không phủ nhận điều này, năm ngoái anh từng được một hội yêu nhạc mời sang đó biểu diễn và vẫn lưu giữ ký ức tuyệt vời về buổi hòa nhạc, và kỷ niệm kém tuyệt hơn một chút về khách sạn nơi anh lưu trú. Anh thích lưu diễn, quả là một đặc quyền khi được đi khắp thế giới, được kề cận các nhạc công đến từ mọi miền đất. Nhưng sự nghiệp nghệ sĩ độc tấu không phải không ảnh hưởng gì đến đời sống tình cảm của anh. Anh từng có mối quan hệ nồng thắm với Anna, nữ nghệ sĩ vĩ cầm người Sicile, họ gặp nhau trong chuyến lưu diễn tại Ý hai năm về trước. Trong sáu tháng, họ đã có một kỳ nghỉ cuối tuần tại Berlin vào tháng Mười hai nhờ Chostakovitch, một buổi tối thứ Năm hồi tháng Ba tại Milan nơi Bach kết hợp họ, một ngày thứ Sáu tháng Năm tại Stockholm đắm chìm trong nhiệt huyết của Brahms, trong đó có bản *Concerto số 1* ở cung rê thứ, sau khi đồng hành trong đêm họ ở cùng nhau, đã được dành làm giai điệu *của riêng họ*. Quả là kỳ diệu khi làm tình trên nền một bản concerto của Brahms, khi ta là nghệ sĩ dương cầm và nghệ sĩ vĩ cầm. Tháng Sáu chia cách họ, tháng Bảy chia cách nhiều hơn, Grieg vất vả trăm bề mới khơi dậy được ngọn lửa lòng trong họ vào tháng Chín, mặc dù lần này chính là tại Vienna. Đông sang, chuyện tình của họ tắt lịm tại Madrid. Kể từ đó, Thomas không bao giờ chơi bản concerto đầu tiên của Brahms mà nhạc trưởng không phải yêu cầu anh kìm nén màn diễn tấu khúc adagio.

– Con ở lại chứ? mẹ anh hỏi khi ra đến ngưỡng cửa.

Thomas đứng dậy bỏ chiếc đĩa vào bồn rửa.

– Để đó đi, mẹ sẽ phụ trách, mẹ muốn rửa bát sau khi con đi, làm vậy khiến mẹ có cảm giác là con vẫn sống đôi chút ở đây.

– Con về nhà con đây, anh đáp. Con phải ngủ, ngày mai con phải thật phong độ.

– Mẹ nhầm hay con cho bọn mẹ ngồi ở hàng thứ tám đấy?

– Đó là những chỗ tốt nhất.

– Những chỗ để con chắc chắn không nhìn thấy mẹ, không phải sao?

– Mẹ thừa biết tại sao mà.

– Một lần, lần duy nhất trong đời con ngỡ đọc thấy trong ánh mắt mẹ là mẹ không đánh giá cao lối chơi của con, bấy giờ con mới mười sáu tuổi và vẫn đang học Nhạc viện. Con không nghĩ là đã đến lúc quên chuyện đó đi sao?

– Con không ngỡ đọc thấy, mà con thấy, và tại mẹ nên con mới thất bại thảm hại trong kỳ thi.

– Có lẽ mắt mẹ không nói dối và có lẽ con đã trượt kỳ thi đó ngay từ những nốt đầu tiên. Theo như mẹ biết thì kể từ đó, con đã gỡ lại ra trò.

– Mẹ biết người ta nói sao rồi đấy, người trưởng thành là một đứa trẻ mắc nợ.

– Vậy thì con sẽ mãi mãi là con nợ của mẹ, con yêu ạ. Trong lúc chờ đợi, cứ ở lại đây chừng nào con muốn nhé.

– Mẹ có một bao thuốc đâu đó không?

– Mẹ cứ nghĩ con không hút nữa?

– Chính vì thế nên con mới không có thuốc lá.

– Con sẽ tìm thấy trong phòng làm việc trước kia của bố con. Colette tranh thủ những bữa tối của bọn mẹ vào thứ Bảy để lên hút thuốc, ở tuổi của cô ấy mà còn phải làm vậy thì thật đáng thương. Rốt cuộc, hình như cô ấy “quên” bao thuốc trong ngăn kéo bên phải, đôi khi trong ngăn kéo bên trái, để lần ghé thăm tiếp theo thêm phần thú vị. Con không bình luận gì về trang phục của mẹ nhỉ, con thấy mẹ còn gợi cảm không?

Thomas quan sát chân váy đen ôm sát và cái áo trắng mẹ anh đang mặc. Có vẻ như thời gian không phượng hại gì đến dáng dấp cũng như vẻ thanh lịch, và càng ít hơn nữa đến gu thời trang khiêu khích của bà.

– Mọi chuyện tùy thuộc vào độ tuổi bạn trai của mẹ, anh hờ hững đáp.

– Lão toét! bà thốt lên, vờ bức tức. Mẹ sẽ phản đòn vụ này khi con cần đến lời khuyên của mẹ. Được rồi, mẹ đi đây, mẹ sắp muộn rồi. Dẫu sao cũng đừng chơi bời quá đà đấy nhé.

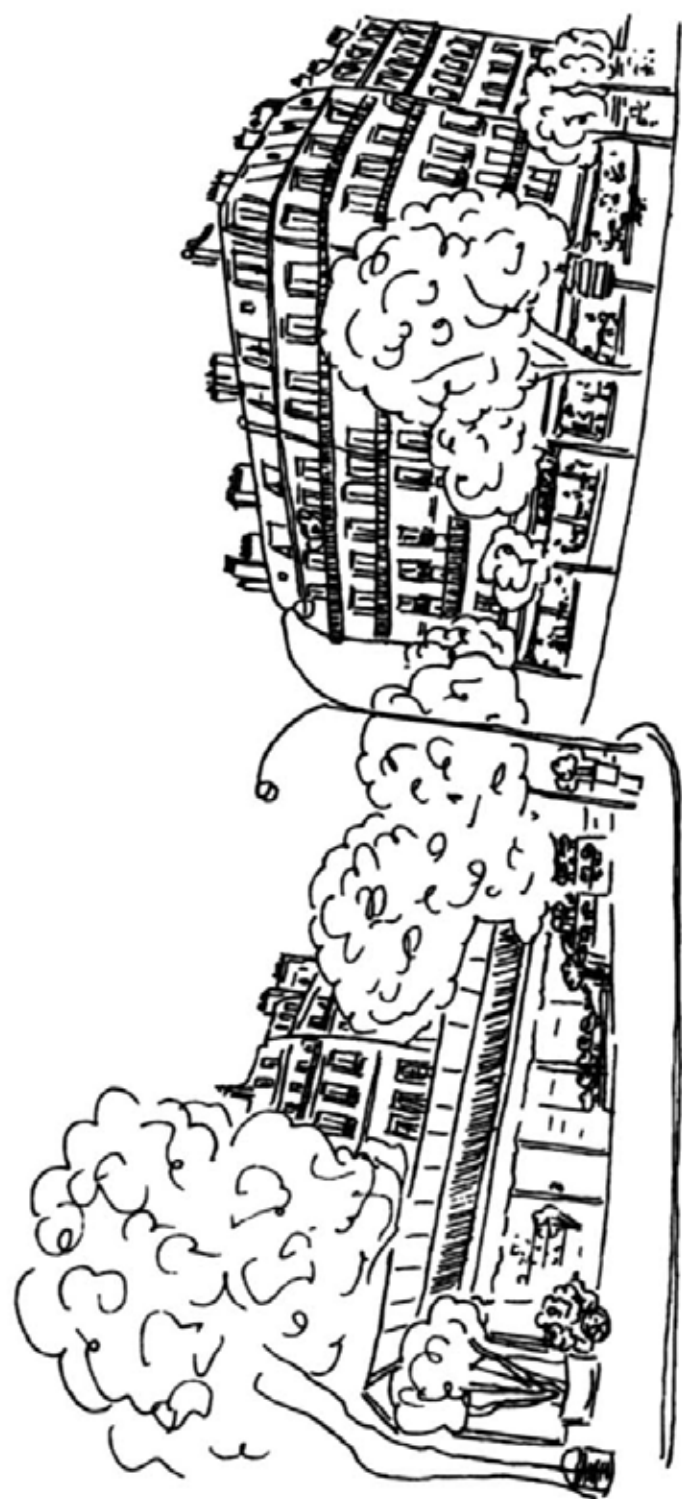
Bà đi khỏi, miệng ngheu ngao hát, hành động này vẫn thường khiến con trai bà phát cáu, và bà thừa biết điều đó. Thomas vào thư phòng rồi lục hai ngăn kéo. Anh tìm thấy bao thuốc dưới một cuốn sổ ghi chép rồi kinh ngạc khi mở ra vì thấy trong đó không phải những điếu thuốc lá vàng mà là sáu điếu cần được cuốn tay rất thiện nghệ.

Thomas mới chỉ hút cần một lần duy nhất. Khi mới bước sang tuổi thiếu niên, bố anh đã dọa anh sợ chết khiếp khi nhắc đến những hậu quả tàn khốc của chất gây nghiện đối với não bộ thanh thiếu niên. Có thêm ảnh minh họa và báo cáo hỗ trợ, ông cho anh thấy những bằng chứng không thể chối cãi rằng các chất cấm ấy có thể gây tổn thương vĩnh viễn hệ thống thần kinh và đập tan hy vọng là nghệ sĩ diễn tấu. Có bố là bác sĩ phẫu thuật cũng không phải là không ảnh hưởng gì. Dám vi phạm trở thành một phần trong bước đầu rèn luyện với đời nên anh đã chấp nhận nguy cơ. Một lần. Trải nghiệm ấy diễn ra trong một dịp cuối tuần tại Normandie, Thomas đã chờ tới tối ngày thứ hai mới vi phạm điều cấm, sau khi chắc hẳn những người hút ngày hôm trước không gặp trục trặc gì về thần kinh vận động. Để yên tâm hơn, anh đã bắt Serge và François vượt qua các thử thách, kéo hai cậu bạn vào một loạt những trò chơi thử thách độ khéo léo, trong đó có cuộc thi chạy hai chân buộc vào nhau, một ván xỏ cầu và một cuộc tỷ thí phi tiêu. Về phần mình, lũ bạn cũng khoái trá khi nâng liều lượng đôi chút cho kinh nghiệm chinh chiến lần đầu của anh. Gần như cả đêm Thomas ngồi chiêm ngưỡng một ổ bò... giữa hai thanh xà của trang viên nơi anh nghỉ lại, với nụ cười ngây dại.

Nhưng tới nay, Thomas không thể kìm nén nhu cầu hút, và vì điếu cần mà anh đang cầm trong tay vốn thuộc về bà Colette, bạn thân nhất của mẹ anh, người đã qua sinh nhật tuổi bảy mươi, anh bèn kết luận là nó không nguy hiểm cho lắm. Dẫu sao anh cũng sẽ chỉ rút một, nhiều nhất là hai hơi.

Phần đầu của hình nón bằng giấy kêu lách tách khi bén lửa từ chiếc bật lửa anh cầm trên tay. Hơi đầu tiên lấp đầy hai buồng phổi anh, và vì Thomas chưa bao giờ thực sự ngừng hút thuốc, anh khoan khoái nhả khói. Hơi thứ hai mang đến sự bình tâm mà anh đang cần, hơi thứ ba sẽ là hơi cuối, anh tự hứa với bản thân như thế, nhưng hơi thứ tư đã nổi tiếp. Cảm thấy đầu óc quay cuồng, Thomas bèn dụi mẩu thuốc vào gạt tàn. Anh đứng dậy, lảo đảo đi ra mở cửa sổ.

Đang cầm tay nắm của ô cửa kính, Thomas bỗng nghe thấy một giọng nói vang lên sau lưng, khuyên anh đừng nhào người ra ban công trong tình trạng hiện thời, giọng nói ấy khiến máu anh như đông đặc lại, bởi ngay tức khắc anh đã nhận ra âm sắc giọng bố anh.



## 2.

Không đơn giản chỉ là chói lòa mà đó là cảm giác chóng mặt đáng sợ đối với một người vốn không chịu đựng nổi sự mất kiểm soát bản thân, một người mà sự chính xác trong từng động tác quyết định sự nghiệp của anh ta mỗi ngày, như một nghệ sĩ dương cầm, hay tệ hơn nữa là một bác sĩ phẫu thuật... hay tệ hơn nữa là bố anh, mà anh vừa nghe thấy hiện lên từ thế giới bên kia.

Thomas áp sát vào ô cửa kính, dán mắt vào ban công căn hộ đối diện, hy vọng có thể chấm dứt cơn chệnh choáng vừa xâm chiếm anh.

– Con có thể buông cái tay nắm cửa đó ra, có ai ngã ra ngoài một khung cửa sổ đóng chặt bao giờ đâu, giọng nói kia đùa.

– Bố đã cảnh báo con rồi nhỉ, Thomas thở dốc... mình đã làm gì thế này? Trong mấy điều thuốc này có chứa thứ gì vậy, mình đã phá hỏng các nơ ron thần kinh của mình rồi!

– Làm ơn bình tĩnh nào, Thomas, giọng kia làu bàu. Con vừa hút một điều cần, con không phải người đầu tiên cũng chẳng phải người cuối cùng làm vậy. Bố công nhận có lẽ bố hơi cường điệu mấy lời cảnh báo đó. Nhưng bây giờ con đang tuổi thiếu niên, bố sợ con thử một loại ma túy mạnh. Và việc con nghe thấy giọng bố tối nay chẳng liên quan gì tới thứ đó đâu.

– Không liên quan gì ư? Thomas nhắc lại, mặt vẫn áp chặt vào ô cửa kính. Mình đang nghe thấy hồn ma của bố mình nói chuyện! Chúa ơi sao quay cuồng thế này, mình ngất mất.

– Để Chúa yên đi. Và cảm ơn vụ hông ma, dễ thương ghê vậy đó. Con đang lên cơn hoảng loạn, trong hoàn cảnh này thì có thể bỏ qua được. Con còn nhớ cái mánh bố bày cho con để giải tỏa căng thẳng trước khi ra sân khấu không? Đặt hai bàn tay trước miệng, thở ra rồi hít vào thật sâu, khí CO<sub>2</sub>, sẽ phát huy tác dụng, con sẽ mau chóng cảm thấy dễ chịu hơn. Giả như có thể hỗ trợ con thì bố sẵn sàng, nhưng bố lại không có khả năng đó. Nói chuyện được với con đã là một kỳ tích rồi.

Thomas cảm thấy hai chân rời rưng; cơ thể anh trượt xuống dọc ô cửa sổ. Anh ngồi co quắp trên sàn nhà, gục mặt giữa hai đầu gối.

– Tóm lại, Thomas ạ, đừng cư xử như một đứa trẻ nữa đi, chỉ là một điều cần thôi mà.

– Lần đầu tiên, mình đã thấy lũ bò cái bay lên, giờ thì mình nghe thấy hồn ma của bố, tại sao mình không thể sống như tất cả mọi người nhỉ, nhậu một bữa mà không bị sưng phồng lên như cá nhà táng, say rượu mà không có cảm giác mình sắp chết đến nơi?...

– Mấy chuyện con vừa nói nghe lố bịch quá, mỗi người trong chúng ta đều phải chịu đựng những giới hạn riêng, nhưng có người thú nhận điều ấy còn có người lại muốn lờ đi, vậy thôi.

– Tôi cầu xin đấy, làm cái giọng này im đi giúp tôi! Thomas kêu lên rồi bịt tai lại.

– Bố nói thế để trấn an con, không cần phải tỏ ra khó chịu như vậy đâu.

Nhưng Thomas chẳng thấy có gì đáng an tâm khi nghe người quá cố trò chuyện như thể ông đang ở trong phòng cùng anh.

– Nếu ngẩng đầu lên, tự con sẽ nhận thấy các giác quan không đánh lừa con đâu, giọng nói tiếp tục.

Thomas hít một hơi thật sâu trước khi ngồi thẳng dậy. Trong bóng tối lờ mờ nơi góc nhà, anh thấy bóng dáng quen thuộc của bố mình trên chiếc ghế bành da màu đen nơi trước kia ông thường ngồi đọc sách, ông đang chăm chú nhìn anh bằng ánh mắt hiền từ. Sự hiện diện ấy đủ để một từ duy nhất xuất hiện trong tâm trí anh kết lại nơi cổ họng: Bố?

Tưởng nhớ ngày bố anh qua đời, cơn căng thẳng trước buổi hòa nhạc, tâm trạng mệt mỏi không thể phủ nhận, điều cần mà lẽ ra anh không nên hút, có lẽ chừng ấy là đủ để đem lại một ý nghĩa cho thứ vốn vô nghĩa.

– Ngủ qua một đêm rồi ngày mai mọi chuyện sẽ trở lại bình thường thôi, anh thì thâm.

– Một ngày nào đó con sẽ định nghĩa cho bố biết con hiểu thế nào là “bình thường” nhé. Thí dụ chuyện một đứa con trai ở tuổi con, khá bảnh trai, nếu không nói là giống bố y đúc, với ngón đàn điêu luyện, lại ở một mình vào buổi tối trước

hôm hòa nhạc và lại còn trong căn hộ của mẹ con nữa chứ? Nếu đó là bình thường đối với con thì con cứ việc giữ cho riêng mình. Lại gần đây để bố nhìn con được rõ hơn nào.

Nhưng Thomas vẫn sửng sốt trước hình ảnh đang khiến anh vừa hoảng hốt vừa xáo trộn này.

– Vì con muốn, bố sẽ cố gắng tới chỗ con, nhưng bố di chuyển còn chưa được như ý. Có vẻ như chuyện này sẽ ổn thôi, chỉ là vấn đề thời gian. Mặc dù đối với bố, khái niệm thời gian không còn hoàn toàn giống như trước nữa.

Thomas tròn tròn mắt khi thấy bóng bố anh lướt từ ghế bành về phía lò sưởi rồi trượt sang bức tường đối diện trước khi đáp xuống góc bàn làm việc.

– Bố xoay xở đúng ra là không tệ chút nào! bố anh vui mừng thốt lên. Bố hiểu là con thấy việc này có vẻ vô lý, nhưng không phải con đang bị ảo giác đâu, bố đang thực sự ở đây đây. Hãy tin bố.

– Con có cảm giác như đang nghe Marcel nói vậy.

– Marcel là ai thế? Raymond hỏi.

– Trưởng nhóm phụ trách ánh sáng của khán phòng Pleyel. Hể bình luận cách con chơi nhạc là câu nào ông ấy cũng kết thúc bằng cụm “Tin tôi đi, cậu Thomas”.

– Và con tin ông ta, cái ông trưởng nhóm phụ trách ánh sáng đó?

– Vâng, đó là một người mê nhạc vĩ đại.

– Còn bố con, con cũng sẽ tin tưởng đôi chút chứ?

– Marcel còn sống, một tiểu tiết đối với bố, nhưng dấu sao nó cũng có tầm quan trọng riêng.

Và Thomas cảm thấy tim mình đập rộn.

– Nhưng làm sao mà con lại trả lời bố thế này nhỉ, anh nói tiếp, mình bị ảo giác thật rồi!

– Xem nào, bố cũng e chuyện này sẽ đòi hỏi chút nhẫn nại nên đã chuẩn bị sẵn, ngay cả khi thời gian khá gấp. Được rồi, chúng ta quay trở lại với tuổi thơ của con



nhé. Khi tới đến bố ngồi ở cuối giường và kể chuyện để ru con ngủ, những câu chuyện có cả thần tiên lẫn ma quỷ, những sinh vật có quyền năng kỳ diệu, sống tại những miền đất xa xăm, con có nghe thấy bố trong bóng tối không? Con có chấp nhận tin vào thế giới tưởng tượng của bố không?

Thomas gật đầu ra hiệu đồng ý.

– Vậy thì sau đó, con đã gặp phải chuyện gì thế?

– Bố cứ ở nguyên trong phòng này, con sẽ đứng dậy, sang phòng tắm để rửa nước lên mặt và khi con quay trở lại thì bố đã biến mất rồi, chúng ta nhất trí nhé?

– Sao con cứng đầu thế nhỉ! Con không vui khi gặp lại bố sao?

Thomas không trả lời. Anh thu hết sức lực để đứng dậy rồi làm đúng những gì anh vừa thông báo, cẩn thận khép nhẹ cánh cửa thư phòng lại sau lưng. Rửa mặt xong, anh nằm dài trên trường kỷ phòng khách. Đầu óc vẫn quay cuồng, anh nhắm mắt rồi ngủ thiếp đi.

\* \* \*

Tiếng chìa khóa tra vào ổ đánh thức anh. Thomas nhồm dậy và thấy mẹ đang nhìn anh vẻ thương cảm.

– Con biết là mình vẫn có phòng riêng ở đây chứ?

– Con không định ở lại, anh vươn vai đáp.

Cơn đờ đẫn đã tiêu tan, anh bắt chợt ngoái đầu và dò xét nhìn khắp phòng như một con vật đang nghe ngóng cảnh giác.

– Con sao vậy? bà Jeanne lo lắng.

– Không có gì ạ, anh đáp rồi vò đầu. Mẹ có biết thứ mà cô bạn thân nhất của mẹ giấu ở nhà mẹ không hẳn là thuốc lá không? Con đã ngạc nhiên khi mẹ bảo cô ấy lén hút thuốc!

Bà Jeanne ngẩng đầu hít ngửi không khí.

– Ra thế! bà nói bằng giọng ăn năn. Có thể con đã nhầm ngăn kéo, thuốc của Colette ở ngăn bên phải cơ.

– Thế ở gần bên trái thì sao?

– Đừng nhìn mẹ với cái vẻ khiển trách đó, ở tuổi này, mẹ được tự do làm những gì mình muốn chứ!

– Mẹ hãy nói để con yên tâm đi, thứ đó là để giảm đau đúng không?

– Con đã dao to búa lớn ngay được rồi! Sao mẹ có thể sinh ra một đứa con trai nghiêm túc thế này nhỉ? Mẹ đã bỏ sót điều gì khi dạy con vậy?

– Các bậc phụ huynh bình thường đúng ra sẽ than vãn điều ngược lại chứ, phải không mẹ?

– Hãy thừa nhận những bậc phụ huynh bình thường của con thật tệ ngắt đi. Trước khi trở thành mẹ con, mẹ từng là một cô gái của thế hệ 68. Bọn mẹ chạy xe không thềm cài dây an toàn, tóc xõa bay tung trong gió, bọn mẹ uống rượu, hút thuốc, cười vang về mọi chuyện, nhất là về bản thân mình, không ngại mạo phạm đến bất cứ ai, bọn mẹ diễu hành để đòi thêm tự do chứ không phải để thu hẹp lại và bọn mẹ biết cuộc sống riêng tư là cái gì. Một vài người qua đời khi còn rất trẻ, nhưng trước đó, bọn mẹ đã sống ra sống!

– Chính xác là mẹ cho gì vào những điều cần của mẹ thế? Thomas hỏi, cổ tỏ ra dửng dưng.

– Con muốn mẹ cho cái gì nào? Những thứ để quần cần thôi, nhưng là loại thượng hạng. Giống rượu vang ấy, chỉ nên say những loại hảo hạng thôi, bằng không, đó là sự tầm thường thảm hại. Mẹ công nhận chúng hơi nặng với những ai không quen, có lẽ khi thức dậy con sẽ hơi nặng đầu, nhưng mẹ đảm bảo sẽ không có gì ảnh hưởng đến buổi hòa nhạc của con đâu... Điều cần cốn con của mẹ không thể khiến con rơi vào tình trạng này được, có chuyện gì không ổn thế?

Thomas kể cho mẹ nghe ảo giác kỳ lạ mà anh vừa trải qua trong căn phòng kế bên. Mẹ anh lắng nghe, vẻ tư lự, bà thừa nhận có lẽ bà đã quá tay trong lúc trộn nguyên liệu.

– Và bố con đã nói gì? bà hỏi đoạn ngồi xuống, thái độ hiếu kỳ như thể Thomas đang thuật lại cuộc gặp gỡ với hàng xóm cùng tầng.

– Là con đừng nhòai người qua cửa sổ.

– Ý tưởng kỳ cục thế... và còn gì khác không?

– Chẳng có gì đặc biệt, ngoài việc hồi con còn bé bố đã hơi bao bọc...

– Hơi á? Bố bao bọc con quá mức, lại còn ủ rũ ầm nũa chứ. Bao lần mẹ thấy con sưng mồm hơi trên đường đến trường rồi. Biết làm sao được, ông ấy là bác sĩ nên nhìn đâu cũng thấy dịch bệnh. Mà ông ấy không nhắc tí gì đến mẹ sao?

– Mẹ ơi, là ảo giác thôi mà, có phải tán gẫu thật đâu.

– Biết đâu đấy. Cũng có lúc mẹ nhìn thấy bố con trong lúc ngủ, ít lâu sau khi...

– Và bố nói chuyện với mẹ, mẹ thực sự trông thấy bố? Thomas cắt ngang, anh đã tỉnh táo hẳn.

– Đúng vậy, mẹ trông thấy ông ấy, mẹ vừa nói với con rồi đó, và đúng thế, ông ấy nói chuyện với mẹ.

– Và bố nói gì với mẹ?

– Nói là ông ấy xin lỗi, nhưng mấy lời đó chẳng đáng kể đâu. Những tối ông ấy hiện về, mẹ có hơi ngà ngà, thú thật với con như thế. Bố con trông có khỏe không?

– Vẫn như bố mọi khi... nhưng con thấy hoàn toàn vô lý khi trả lời câu hỏi của mẹ.

– Con thấy dễ chịu khi gặp bố chứ?

– Không hẳn, không ạ.

– Tiếc thật. Không phải ai cũng gặp những chuyện thế này đâu.

– Nếu mẹ muốn con nói thật thì lẽ ra mọi chuyện có thể đã tốt hơn, con không biết nữa. Nếu không phê cần, có lẽ con đã tranh thủ được khoảnh khắc đó.

– Mẹ có một ý tuyệt vời đây! Sau buổi hòa nhạc, hãy quay lại thăm mẹ, chúng ta sẽ thử trải nghiệm một lần nữa; mẹ có vài việc muốn nhờ con nhắn gửi đến ông ấy, con sẽ là người đưa tin của mẹ, bà nói và nháy mắt vẻ đồng lõa.

Thomas buột miệng thở dài.

– Mẹ con mời con cùng hút cần để con chuyển lời nhắn của bà ấy tới hồn ma của bố con. Vậy mà mẹ vẫn thắc mắc mình đã bỏ sót điều gì trong việc dạy dỗ con sao?

– Có lẽ con sẽ thích hơn nếu mẹ rủ con chơi một ván bài bridge hoặc dạy con móc ren chẳng? Đi ngủ đi, ngày mai con có buổi hòa nhạc rồi, để tối khác mẹ con mình bàn lại chuyện này. Bọn mẹ có được tới lô riêng để chúc mừng con sau buổi biểu diễn không, hay chuyện đó cũng sẽ làm phiền con?

Thomas hôn lên trán mẹ rồi rút lui.

Anh vẫn còn cảm thấy kỳ lạ khi rời khỏi tòa nhà, và muốn về nhà bằng taxi. Anh cuốc bộ tới điểm đón taxi rồi phân vân không biết có nên gọi cho Sophie không trên suốt quãng đường về. Anh cần sự hiện diện của cô hơn bao giờ hết, cần trò chuyện với ai đó cũng thấy chuyện anh vừa trải qua là hoàn toàn bất thường, ai đó sẽ cho anh chút cảm thông. Rồi anh bỏ cuộc, vì sợ bị coi là khủng.

\* \* \*

Thomas sống trong một căn hộ hai phòng tầng áp mái. Leo bộ sáu tầng gác giúp anh tự tin trở lại. Anh tìm lại được sự cân bằng, dường như cơ thể anh đã đào thải được chất ma túy, điều này khiến anh yên tâm.

Trước khi đi ngủ, anh điểm lại những việc đã xảy ra, lại gần khung cửa sổ gắn trên mái tòa nhà, rồi mỉm cười nhìn lên trời.

– Nếu biết tối nay con đã trải qua những gì, bố sẽ là người đầu tiên cười phá lên cho mà xem. Bố đã làm con sợ chết khiếp, nhưng được gặp lại bố con thấy thật ấm áp, bố ạ, dù là trong một giấc mơ kỳ lạ.

Hồn ma của Raymond chờ Thomas ngủ thiếp đi rồi mới đáp xuống cuối giường anh. Ông cũng mỉm cười khi lặng ngắm con trai mình.



### 3.

Tiếng ồn ào trong khán phòng vang vọng vào tận hậu trường. Giống như cơn sóng lừng cuộn lên trong gió, nỗi sợ đám đông lớn dần lên ở những ai lắng nghe nó. Dân nhạc đứng thành hàng nối đuôi nhau trong hành lang dẫn tới sân khấu. Ánh đèn dịu dần và các nhạc công tiến bước ai vào chỗ người nấy. Mỗi người chỉnh một nhạc cụ tạo thành một âm hưởng lộn xộn vui tai khiến công chúng im bật. Rồi đến lượt nghệ sĩ dương cầm bước ra. Colette vỗ tay khơi mào khiến công chúng vỗ theo rào rào. Nhạc trưởng tới đứng trước giá nhạc rồi quay sang chào Thomas, anh đứng dậy chào đáp lễ. Marcel điều chỉnh ánh sáng, và cây dương cầm hiệu Steinway ngời lên trong thứ ánh sáng gần như thiên đường.

Chiếc đĩa chỉ huy giờ cao, Thomas hít không khí đầy buồng phổi, nhấc hai cánh tay lên rồi rải loạt hợp âm chậm mô phỏng những tiếng chuông thâm trầm trên tám khuôn nhịp, rồi mười ngón tay anh tẽ ra trên những phím ngà, giải phóng một dòng tràn trề những nốt móc. Lát sau, những cây vĩ cầm hòa theo anh trong một luồng hơi nhắc nhớ những đợt gió đông quét trên miền thảo nguyên. Thomas nhắm mắt, anh đã ở nơi khác, ở Nga, một thế giới khác, một thời đại khác, nơi chẳng tồn tại gì khác ngoài một cơn cuồng nhiệt lừng mạn. Trong khi hai bàn tay anh vươn tới những nốt cao, bà Colette nháy ra khỏi ghế để dõi theo những ngón tay thoăn thoắt đang khiến trái tim người mẹ đỡ đầu trong bà rung động; bà Jeanne túm bà Colette vừa kịp rồi buộc bà ngồi lại xuống ghế.

Chưa bao giờ Thomas cảm thấy hoan hỉ như khi chơi đàn trên sân khấu. Những cây vĩ cầm đang trò chuyện cùng anh. Chẳng bao lâu nữa những cây kèn ô boa sẽ nhập hội. Rachmaninov đã viết bản *Concerto số 2* trong một đợt điều trị bằng thôi miên, bản dàn bè này kể về một sự tái sinh. Ở ngay phần mở đầu của chương thứ nhất, nhà soạn nhạc vừa chớm thoát khỏi cơn đờ đẫn, rồi một đoạn mô tả trác tuyệt, thể hiện những giờ phút đau đớn mà ông vừa trải qua. Thomas và Rachmaninov chỉ còn là một, như thể hồn ma của ông đã ngồi ngay cạnh anh để chơi đàn, những ngón tay đặt lên những ngón tay anh... như thế...

Thomas thoáng liếc về phía khán phòng và nhìn thấy bố anh đang ngồi ngay hàng ghế đầu, lơ lửng bên trên đầu gối một phụ nữ trẻ có vẻ như không hề ý thức được sự hiện diện của ông.

Nhạc trưởng kinh ngạc khi thấy nghệ sĩ dương cầm bỏ lỡ vài nốt. May thay, nhờ kỹ tài điều luyện, anh đã theo kịp. Dàn nhạc đưa giai điệu và cây đàn dương cầm đáp lại bằng một khúc tango nữa. Thomas tranh thủ dấu lặng ở cuối chương đầu tiên để lau trán. Khúc adagio bắt đầu, chậm rãi, lần này Thomas gánh trọng trách dõi theo một khúc tâm tình giữa những cây sáo và những cây kèn ô bo. Một cú liếc nữa, bố anh đã ngồi bắt chéo chân và mỉm cười hân hoan. Nhạc trưởng quay sang, lo lắng vì một trục trặc nữa trong đoạn cao trào khi dàn nhạc chơi lần ất. Thomas giành lại ưu thế trong một đợt tấn công ra trò rồi một đoạn tách âm tuyệt vời.

– Có gì đó không ổn, bà Colette nói khẽ.

– Chính cậu mới đang không ổn ấy, cậu im đi, bà Jeanne thì thảo.

– Thằng bé đổ mồ hôi như tắm trong khi khán phòng lạnh ngắt như băng.

– Nó ngồi ngay dưới đám đèn chiếu mà, bà Jeanne khẽ nhắc. Cậu im ngay đi!

– Nhìn kìa, thằng bé cứ liếc nhìn một cô nàng ngồi hàng ghế đầu, kỳ cục thật. Mà dù sao tớ cũng đâu có khùng, cậu thấy rõ là thằng bé trông không như bình thường mà.

– Chính cậu mới đang không bình thường ấy. Thằng bé rất ổn và trình diễn rất tuyệt!

– Cậu đã nói vậy thì tớ im đây!

– Vậy đó, lắng nghe rồi im miệng lại đi.

Những khán giả ngồi xung quanh sốt ruột với cuộc trò chuyện của họ. Bà Jeanne gửi đến họ một nụ cười ăn năn và trấn an, khẽ ra hiệu là bạn bà mất trí rồi.

– Cứ việc khiến mọi người coi tớ như đứa dở người đi, hay lắm ấy, bà Colette lầu bầu.

Khi chương thứ ba bắt đầu, Thomas rời bỏ các thảo nguyên nước Nga. Tấu khúc mở đầu bằng một bè dài của dàn nhạc trong khi nghệ sĩ dương cầm vất vả lắm mới có thể tập trung và không liếc mắt về phía chiếc ghế nơi ông Raymond hết bắt chéo chân lại bỏ ra. Trước đây, cái tật này luôn khiến Thomas nổi cáu cực độ, mà hồn ma của bố anh đâu sao cũng sẽ không cho rằng tư thế ngồi của mình thật khó coi.

Một đoạn độc tấu dài đang chờ Thomas, và nếu anh phạm phải bất kỳ lỗi nào dù nhỏ nhất, thì cũng không nhạc cụ nào kịp hỗ trợ. Ánh mắt gườm gườm của nhạc trưởng chia sang anh đã đủ cảnh báo về những gì đang đợi anh khi buổi hòa nhạc kết thúc. Anh phải trụ vững trong lúc chờ cứu viện, cứu viện trong trường hợp này chính là dàn sáo và kèn ô boia, trụ vững tới tận khuôn nhịp cuối, bất chấp cảm giác lâm râm như kiến bò nơi ngón tay, bất chấp mồ hôi đang chảy thành giọt trên trán và bất chấp trái tim đang xúc động trước sự hiện hình này. Đừng ngoái nhìn nữa, quên khán phòng đi, chỉ nghĩ tới mẹ ruột và mẹ đỡ đầu sắp tới lô riêng thăm anh thôi. Lại là một cơn hoảng hốt nho nhỏ của anh, hôm qua bố đã giải thích với anh thế rồi... nhưng không, suy nghĩ này thật phi lý. Bố anh chẳng thể giải thích cho anh chuyện gì hết, bởi ông đã không còn trên cõi đời này được năm năm rồi.

Thomas đánh bốn hợp âm cuối, chương nhạc kết thúc thành công vang dội, khiến công chúng thỏa lòng. Bà Colette đứng vụt dậy rồi gào lên hoan hô, tiếp nối bà là toàn bộ khán phòng tung hô các nhạc công trong một tràng pháo tay rền vang như sấm. Nhạc trưởng giơ cánh tay về phía nghệ sĩ dương cầm, ý nói công lao trong màn trình diễn này thuộc về anh, nhưng ánh mắt họ thoáng giao nhau và Thomas không phải gã khờ, nhạc trưởng đang tức điên.

Anh tiến lên phía trước sân khấu và cúi chào ba lần. Những tiếng reo hò tung hô loang ra, rồi đến lượt các nhạc công đứng dậy và đón nhận lời cảm ơn từ một công chúng bị chinh phục. Màn buông và đèn đuốc bật sáng trở lại.

Nhạc trưởng cất dũa chỉ huy rồi tiến về phía hậu trường.

- Tôi rất tiếc, Thomas xin lỗi, lúc đó tôi hơi khó ở.
- Tôi nhận thấy rồi, không có gì nghiêm trọng chứ?
- Không ảnh hưởng gì đến buổi diễn ngày mai, tôi hứa với ông như vậy.
- Tôi hy vọng thế, ông ta đáp, vẻ kèn kiệu, rồi tiến về phía lô riêng của mình.

Thomas đã về tới lô của anh. Anh thay áo đuôi tôm và quần dài màu đen bằng quần jean áo phông rồi đến ngồi trầm ngâm trên chiếc ghế tựa đối diện gương, phân vân xem liệu có cần đi khám hay không. Có tiếng gõ cửa rồi cửa mở trước khi anh kịp lên tiếng mời vào. Anh cứ ngỡ sẽ trông thấy mẹ ruột cùng mẹ đỡ đầu,



những buổi tối nay vẫn tiếp tục dành cho anh những bất ngờ thú vị, anh đang đối mặt với Sophie.

– Không phải Brahms, nhưng anh xoay xở cừ lắm, cô mỉm cười nói.

Cô rạng rỡ trong chiếc váy dài màu đen. Tóc cô buộc gọn như khi chơi đàn, nhắc Thomas nhớ lại quãng thời gian khi họ còn gặp nhau trên sân khấu.

– Anh không biết em đang ở Paris, anh đáp đoạn đứng dậy.

– Những tình cờ trong cuộc sống ấy mà. Ngày mai em lại lên đường rồi, em cứ phân vân không biết có nên tới ôm hôn anh không, định bụng lúc nào quay về Roma sẽ viết cho anh, nhưng lúc chào khán giả trông anh có vẻ đờn độc quá.

– Em đã đến, chỉ riêng điều này thôi cũng hết sức đáng kể rồi.

– Sáng nay khi đi ngang qua trước khán phòng em nhìn thấy tên anh trên áp phích. Không, đây là một lời nói dối ngu xuẩn, cô tiếp, thì thoảng em vẫn dõi theo những chuyển lưu diễn của anh từ xa, đừng hỏi em vì sao nhé, bản thân em cũng không biết đâu.

– Em có muốn chúng ta dùng bữa tối ở đâu đó không? Thomas hỏi.

– Em đã gặp một người, Thomas ạ, một người khiến em cảm thấy rất dễ chịu khi ở bên, em nghĩ đây là dịp để nói với anh điều ấy.

– Em không phải giải thích với anh bất kỳ điều gì đâu.

– Em biết, nhưng như vậy tốt hơn. Anh không trách giận em chứ?

– Vì em hạnh phúc sao? Tại sao anh lại trách giận em được?

– Bởi vì em cũng từng hạnh phúc bên anh. Anh từng là người dẫn dắt mà không cuốn phăng em, giữ gìn mà không chiếm hữu em, yêu thương em không chút hờn trách, điều này nhắc anh nhớ tới gì không? Không sao đâu, đời là thế mà, em không hối tiếc gì hết.

– *César và Rosalie*. Chúng ta đã xem đi xem lại bộ phim này khi chơi nhạc ở Stockholm, phim lồng tiếng Đan Mạch nên anh tụng đi tụng lại từng đoạn hội thoại cho em nghe.

– Mà không đoán được anh đã khiến em đau thế nào.

– Anh ta là nhạc công à?

– Không, có lẽ chính nhờ vậy mà chuyện giữa bọn em có một cơ may, anh ấy sống tại Roma, chủ nhà hàng, không đậm chất âm nhạc lắm, em công nhận với anh như thế, nhưng anh và em chúng ta giống như những thủy thủ vậy, nếu không muốn chìm đắm thì chúng ta cần một bến bờ neo đậu, không phải vậy sao?

– Anh không biết nữa, có lẽ em nói đúng.

Cô lại gần Thomas, ôm ghì rồi vuốt má anh.

– Anh cũng xứng đáng được hạnh phúc, Thomas của em. Khi nào gặp người phụ nữ ấy, đừng để cô ấy ra đi như anh đã làm với em nhé. Hãy gom đủ dũng khí để yêu thương cô ấy.

Cô hôn lên trán anh rồi đi, đến ngưỡng cửa cô ngoái lại.

– Là em nghe nhầm hay anh bỏ qua vài nhịp trong khúc adagio thế?

Nói đến đây, cô biến mất.

Thomas chờ một lát rồi lại ngồi xuống ghế, tư lự trước gương.

– Một màn trình diễn bậc thầy của nữ thiên tài! bố anh thốt lên khi xuất hiện trong gương. Cô ta hẳn phải suy tính hành động trả đũa này kỹ lắm đấy, nhưng bố phải công nhận cô ta thật bài bản. Mới tàn bạo làm sao! Và cái cách vuốt má con với vẻ từ mẫu ấy mới độc ác làm sao, tài tình làm sao! ông vừa nói thêm vừa mô phỏng động tác vỗ tay tán thưởng. Đây là một ván cờ và con bị chiếu bí anh bạn ạ, con ném đi hòn bắc thì cô ta ném trả hòn chì.

– Nhưng rốt cuộc bố sẽ để cho con yên chứ? Thomas cầu nhàu.

– Sau những gì bố vừa chứng kiến ư? Không có chuyện đó đâu. Bố không thể ngờ mình đã thất bại đến mức ấy trong việc giáo dục tình cảm cho con. Bố hy vọng con sẽ ghi nhớ bài học cô ta vừa dạy. Chưa đầy hai phút và vài câu nói để cho con biết rằng con chỉ còn là một ký ức. Một cú lên lười để con hy vọng vào sự đồng lõa vẫn luôn hiện hữu rồi hấp, một cú đập bóng cho con ngộ ra rằng mình đã bỏ lỡ hạnh phúc, cái hạnh phúc mà cô ta chính là hiện thân, dĩ nhiên rồi. Con không có bất cứ cơ hội nào để trả bóng. Tuyệt thật, bố phải công nhận. Và chưa hài lòng với việc hạ

con đo ván, cô ta còn giày xéo lên xác con bằng cách lưu ý con về những nốt đánh sai. Đồ nham hiểm!

– Bố nói xong chưa?

– Bố đã nói những gì cần nói, vậy thôi.

– Những nốt con đánh sai là lỗi tại bố đấy.

– Con nói xem, con đâu có thiếu dũng khí, theo như bố biết thì bố có ở trên sân khấu đâu nhỉ.

– Nhưng ngồi ngay hàng đầu trên đài của một cô nàng, giống như tình cờ vậy, thực sự là không gì có thể khiến con xao lãng được.

– Bố không có nhiều thời gian trước mắt, vậy nên đừng trách móc bố vì đã tới nghe con trai bố chơi đàn.

– Bố không có gì hay hơn để làm ạ?

– Bố có thể dành trọn buổi tối ở tửu điểm Lido, và tranh thủ tình trạng hiện giờ của mình để lạng lẹ đi vợ vắn và liếc trộm đấy.

– Bố không thể ở đây, trong chiếc gương này được, bố không thể nói chuyện với con, bố không thể tồn tại bởi lẽ bố đâu còn tồn tại nữa!

– Vậy thì hãy chọn một trong hai đi: hoặc con khẳng khái phủ nhận chuyện đang xảy ra với bố con mình, và chúng ta sẽ lãng phí những khoảnh khắc quý giá vào các phỏng đoán, hoặc con chấp nhận rằng một vài chuyện diễn ra và ta không nhất thiết phải tìm ra cách giải thích hợp tình hợp lý. Khi bố còn nhỏ, nghĩa là từ giữa thế kỷ trước, người ta vẫn khẳng khái rằng không thể nào cấy ghép tim, ấy vậy mà, người ta đã làm được; và thế kỷ trước người ta cũng thường khẳng định không thể nào bay được, ấy vậy mà San Francisco chỉ cách đây có mười một giờ bay. Con có muốn thêm những thí dụ khác không?

– Nhưng những hồn ma đâu có tồn tại!

– Vậy thì người Tây Tạng, người Trung Quốc, người Nhật Bản, người Scotland, tất cả những nền văn minh đã trải qua nhiều thế kỷ với tục thờ cúng các linh hồn chỉ rất một lũ ngớ ngẩn, trong khi con thì lại nắm được chân lý, khiêm nhường quá đấy.

Lại có người gõ cửa và Thomas cất giọng bức bối hỏi ai đấy.

– Là mẹ con và cô Colette đấy, Raymond thì thảo, con còn muốn ai vào đây nữa? Tất nhiên là không một lời nào về chúng ta đâu nhé, bố biến đây rồi sẽ quay trở lại ngay khi họ rời đi.

Thomas đứng dậy ra mở cửa. Bà Colette vào trước, bà Jeanne lách vào đằng sau.

– Con tuyệt lắm! mẹ đỡ đầu của anh thốt lên. Một nụ hôn, rồi bọn ta sẽ để con nghỉ ngơi, trừ khi con cũng muốn đi uống một ly cùng hai bà già này. Mẹ con giải thích với bất cứ ai sẵn lòng nghe rằng mẹ lắm cảm mất rồi.

– Cậu làm tớ kiệt sức rồi đấy, Colette ạ, bà Jeanne thở dài.

– Nay, tớ không được nghe câu trách móc nào từ ít nhất là mười phút rồi đấy.

Thomas ôm hôn mẹ.

– Cả khán phòng mê ly thiên sứ luôn, bà nói với anh.

– Vậy thì hãy để các thiên sứ được yên đi, Thomas đề xuất, con đã chơi rất tệ. May mà có dàn nhạc hỗ trợ.

– Ra thế, mẹ đã nói gì ấy nhỉ! Colette kêu lên đắc thắng. Mẹ đã nhận xét là con chơi không được bình thường cho lắm, nhưng mẹ cũng nói để con yên tâm là công chúng chẳng nhận thấy gì đâu. Mẹ để con cũng chẳng nhận ra gì hết. Con gườm gườm nhìn ai ở hàng ghế đầu thế?

– Một người đã biến mất khỏi cuộc đời con từ lâu, Thomas nói, mắt nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu của mình trong gương.

Bà Jeanne và bà Colette quay sang nhìn nhau vẻ tò mò. Bà Jeanne cầm cánh tay bà Colette rồi đẩy bạn về phía lối ra.

– Chúng ta để thằng bé yên đi, nó mệt rồi, con trai tớ mà, tớ hiểu nó hơn cậu.

Bà chào Thomas rồi kéo bà Colette ra ngoài, vừa đi vừa thả một nụ hôn vào lòng bàn tay.

Thomas nghe thấy mẹ đỡ đầu của anh cự nự trong hành lang rồi bầu không khí yên ắng trở lại.

Tám gương chỉ phản chiếu những đường nét của anh. Mẹ anh không nhầm, sắc mặt anh tái nhợt như tờ giấy. Anh treo trang phục biểu diễn lên móc, vớ lấy chiếc túi da đeo chéo rồi tắt đèn trong lô riêng trước khi rời đi.

Anh gặp Marcel trong hậu đài, ông chỉ chào anh mà không nói gì thêm. Thomas đi theo lối ra dành cho các nghệ sĩ và nhìn thấy bố anh ngồi bất tréo chân trên nắp ca pô của một chiếc xe hơi.

– Bố sẵn lòng mời con ăn tối, nhưng... rất cuộc, ít ra bố có thể đi cùng nếu con muốn nhấm nháp chút gì đó.

– Con chỉ muốn ở một mình thôi.

– Dẫu sao thì như vậy cũng thật điên rồ, bố anh đáp rồi quàng tay qua vai anh.

– Con không bắt bố nói vậy đâu.

– Anh không bắt tôi nói cái gì chứ? một người đàn ông đang đi ngang qua chỗ Thomas liền hỏi anh.

– Không có gì, tôi có nói chuyện với anh đâu.

– Anh lại còn gọi tôi là bố nữa, sao mà không có gì được.

– Không mà, không có chuyện gì đâu, Thomas phát cáu.

– Thứ lỗi cho tôi vì cố nài, nhưng anh vừa yêu cầu tôi không nói gì đó, thế mà tôi vừa nói với anh cái gì đó.

Thomas chăm chú nhìn người đàn ông.

– Có lẽ là một chất khí, một dạng ô nhiễm bầu khí quyển đang khiến mọi người phát điên, anh đáp.

– Hãy lịch sự nào, chàng trai, trong hai ta thì anh mới chính là thằng điên. Anh đang nói chuyện một mình đấy.

Thomas nhún vai rồi tiếp tục bước đi. Anh ngoái nhìn và thấy bố anh có vẻ khoái trá ra mặt.

– Bố thấy chuyện này buồn cười lắm sao?

– Hãy công nhận là nó khá vui đi, cứ như thể ta đang nghe một tiểu phẩm hài của Raymond Devos<sup>1</sup> ấy.

– Ai kia?

– Bỏ qua đi, con còn trẻ quá.

– Tại sao bố lại ở đó, tại sao con lại nhìn thấy và nghe thấy bố?

– Bố đoán chừng một câu: “bởi vì” sẽ không khiến con thỏa mãn đâu. Vậy nên bố thà chờ đến lúc chúng ta về tới nhà con, rồi con ngồi xuống, để thực sự lắng nghe bố; bố con ta cần nói chuyện.

– Và sau đó bố sẽ để con yên chứ?

– Gặp lại bố khiến con khó chịu đến mức ấy ư?

– Ý con không phải vậy. Mất bố không phải chuyện đơn giản đâu. Bố chiếm gần ấy không gian cơ mà. Mẹ thường bảo chuyện đó đòi hỏi thời gian, và con sẽ trải qua những giai đoạn khác nhau, nhưng con không dự kiến được chuyện này lại mất nhiều thời gian đến thế.

– Sau khi bố chết, mẹ con thường xuyên nhắc với con về bố hả?

– Bố có ý thức được rằng một câu hỏi như thế chẳng có ý nghĩa gì không?

– Ở tình trạng hiện giờ của bố, ý thức là một phạm trù rộng. Vả lại, “bố chiếm gần ấy không gian” là có ý gì vậy? Bố khiến con bị lu mờ hả?

Thomas đẩy cánh cổng tòa nhà. Vào đến khoang cầu thang, anh ngược đầu lên và thấy bố anh đã vắt vẻo nơi lan can thềm nghỉ trên cùng.

– Mình tưởng các hồn ma thường kéo theo một hòn lê chứ nhỉ! anh thử dài.

Anh bước vào nhà, treo túi lên móc, lấy một lon bia trong tủ lạnh rồi ngồi phịch xuống ghế sofa.

Bố anh đáp xuống chiếc ghế bành đối diện.

---

<sup>1</sup> (1922-2006): kịch sĩ, danh hài người Pháp gốc Bỉ. (Tất cả các chú thích, nếu không có giải thích gì thêm, đều là của người dịch.)

– Bố không biết cái tật hết dạng chân rồi lại bắt tréo chân của bố nó gây khó chịu thế nào đâu. Hồi bố còn sống, chuyện đó còn làm con hết hứng nói chuyện với bố cơ.

– Bố chẳng thể làm gì được, chân bố dài quá, bố chưa bao giờ biết phải làm gì với chúng. Bố còn thói tật nào khác khiến con bức bối không?

– Điều gì dẫn bố đến đây, một cảm giác đang dở chừng?

– Đừng có hốt, Thomas, bố vẫn là bố của con đấy.

– Theo cái cách bố đang ám quẻ con, thì không có chuyện con quên điều đó đâu.

– Bố quay lại vì có một việc hết sức hệ trọng muốn nhờ con. Nếu con nhận lời, bố hứa sẽ để con yên thân. Nhưng trước hết bố phải nói với con đôi chút về bố đã, với điều kiện chuyện này không làm phiền con quá mức, dĩ nhiên rồi.

Trước thái độ câm lặng chống đối của con trai, Raymond tỏ vẻ rầu rĩ.

– Tại sao con lại im lặng, dửng dưng và xa cách đến thế? Con giận bố chuyện gì à? Bố yêu thương con không đủ sao?

– Bố từng là ngọn núi mà con không ngừng muốn leo, với nỗi sợ một ngày nào đó sẽ lên đến đỉnh. Bố từng là vị bác sĩ phẫu thuật vĩ đại từng cứu sống vô số mạng người còn con thì lại chơi đàn.

– Vậy thì sao chứ? Con tô điểm cho đời mà. Tối nay, giả như con nhìn thấy ánh mắt khán giả, bố tự hào và xúc động lắm. Đúng thế, hẳn là bố đã cứu được vài mạng người, nhưng trong nghề của bố, không ai vỗ tay hoan hô con ở lối ra của phòng mổ cũng chẳng ai tới chúc mừng con một khi bản hòa tấu của các dụng cụ phẫu thuật kết thúc.

– Đạo này bố bỗng nhiên trữ tình quá đấy.

– Đặc thù của cái chết mà, bố anh đáp rồi lấy lại vẻ nghiêm trang.

– Nhất trí, con sẽ lắng nghe bố và sau đó, bố nhớ để cho con ngủ, con thực sự kiệt sức rồi, bố hứa nhé?

– Thề độc, bố anh đáp rồi vờ khạc xuống sàn. Xem nào, xem nào, nên bắt đầu từ đâu nhỉ?

– Bằng cách giải thích cho con sự hiện diện của bố chẳng?

– Xin lỗi, riêng đoạn này thì bố không được phép tiết lộ, đó là điều kiện tiên quyết để có được kỳ phép ngắn này.

– Một kỳ phép ngắn... giống như trong quân đội ư?

– Không, nhưng nếu con muốn gọi thế thì cũng được.

– Bố được trên đó cho một kỳ phép ngắn để quay trở lại gặp con ư?

Vừa nói hết câu, Thomas đã phá lên cười.

– Con giễu cợt bố xong chưa?

– Làm sao bố có thể hình dung ra chuyện này nhỉ! Con đang nói chuyện với hồn ma của bố con giữa lúc đêm hôm khuya khoắt... Nào bố, tiếp tục đi. Con có cảm giác mình còn phải đối diện với nhiều vấn đề lắm, anh nói thêm đoạn dùng mu bàn tay quệt mắt.

– Bố cần con để hoàn thành một việc, sự bất tử của bố phụ thuộc vào nó.

– Dĩ nhiên rồi, mọi việc đã trở nên sáng rõ! Người ta cử bố xuống hạ giới để cứu nhân loại, giống như bố từng cứu sống các bệnh nhân, và trong vai chàng Don Quixote tốt bụng, bố tự nhủ rằng con trai bố là một gã Sancho cừ khôi.

– Con thôi đùa cợt đi, chuyện khẩn cấp đây.

– Chết rồi thì còn có thể có chuyện gì khẩn cấp nữa đây?

– Một ngày nào đó con sẽ hiểu, rốt cuộc là càng muộn càng tốt, bố hy vọng thế. Con để bố nói chuyện hay định cắt ngang lời bố không ngừng đây?

Thomas chấp nhận im lặng. Anh tin chắc mình đang sống trong một giấc mơ kỳ lạ và sớm muộn gì cũng sẽ thức dậy. Và ý nghĩ này an ủi anh trong lúc anh lắng nghe bố nói.

– Đã từ lâu rồi bố mẹ không còn là một cặp đôi đúng nghĩa.

– Tin ấy không có gì là mới đâu, trước khi mất bố đã rời khỏi nhà mười năm rồi còn gì.



– Bố đang nói đến một quãng thời gian khác kia. Ít lâu sau khi con chào đời, cuộc sống của bố mẹ hầu như chỉ còn là một sự thu xếp giữa bạn bè với nhau.

– Cảm ơn, nếu con có bác sĩ tâm lý thì thông tin kiểu này sẽ đảm bảo cho ông ta một kỳ hữu trí vô cùng sang chảnh trước khi con điều trị xong.

– Bố không nói đến thời kỳ trước khi con chào đời. Suốt những năm tháng đó, bố mẹ đã yêu nhau chân thành, nhưng bố mẹ đã rời xa nhau. Một phần là do lỗi của bố.

– Ý bố là gì khi nói “một phần” vậy?

– Bố đã gặp một phụ nữ khác.

– Bố từng có một mối quan hệ ngoài luồng, không đùa đấy chứ? Bố vốn là bậc thầy trong nghệ thuật quyến rũ tất cả những phụ nữ bố gặp, thế thì chuyện này có gì đáng nói đâu.

– Con hiểu nhầm về bố rồi, bố thích làm vui lòng người khác, nhưng bố không phải một kẻ lãng nhãng. Và chẳng bố chưa bao giờ được ném trái tim yêu vĩ đại ấy, có lẽ đó chính là lý do tại sao nó chưa bao giờ tắt.

– Là cái cô bác sĩ gây mê ở bệnh viện thường nhìn bố bằng đôi mắt chồn đèn ấy hả? Con đã luôn nghi ngờ giữa hai người có chuyện gì đó.

– Con còn nhớ Violette hả?

– Mỗi lần con đến gặp bố ở văn phòng, cô ta đều vắn vò trán con như thể con là chó xù rồi ngây ngất bảo con rằng con đúng là bản sao của bố.

– Thế hả, nhưng không phải cô ấy đâu. Và đúng là bọn bố từng dan díu một thời gian ngắn, nhưng không có hậu quả gì đâu.

– Với bố hay với mẹ?

– Cứ việc phán xét bố trước mặt bác sĩ tâm lý của con chừng nào con có một bác sĩ tâm lý, nhưng trong lúc chờ đợi, hãy để bố nói tiếp đi.

– Cô bác sĩ nhi có đôi mắt màu lam!

– Thôi đi! Bố gặp Camille không phải ở bệnh viện đâu.

– Vậy ra là Camille. Thế hai người quen biết nhau ở đâu?

– Con nhớ bãi biển chúng ta thường nghỉ hè không?

– Hồi nhỏ, kỳ nghỉ nào con cũng nhặt vỏ ốc trên một bãi cát đầy bùn, chơi vòng quay ngựa gỗ hay cưỡi ngựa, những trận gôn mini mà con không bao giờ thắng, cắm trại trên bãi biển với những giỏ đồ ăn do mẹ chuẩn bị... Và những cuộc dạo chơi quanh cột tín hiệu đường sắt, những chiếc bánh kẹp trước các tủu quán trên bãi biển vào giờ quạ chiều, những ván cờ tử phú Monopoly khi trời mưa... Con phải mắc chứng mất trí nhớ trầm trọng thì mới quên được một nếp quen đơn điệu đến thế.

– Con hơi bất công đấy, những kỳ nghỉ hè đó con đều chơi đùa thỏa thích mà.

– Bố đã lần nào hỏi con xem con có thực sự chơi đùa thỏa thích chưa?

Raymond nhìn con trai bằng vẻ thận trọng trước khi nói tiếp.

– Bọn bố đã gặp nhau chính tại đó.

– Con hân hạnh được biết điều ấy. Và chuyện đó thì có liên quan gì đến con?

– Khi mà câu ngao, đu quay ngựa gỗ, câu lạc bộ cưỡi ngựa và ăn bánh kẹp là những dịp để bọn bố gần gũi nhau, thì đúng là con đã góp phần tạo cơ cho những lần gặp gỡ đấy.

– Bố sử dụng con như một vỏ bọc ư? Nhưng thế thì tởm quá!

– Rất cuộc con đang hình dung ra cái gì thế! Bọn bố không làm gì xấu cả, Thomas, bọn bố lặng lẽ yêu thương nhau, để bảo vệ các con. Thi thoảng có những lúc bọn bố lén nắm tay nhau khiến tim cả hai đập rộn, những lần khác, bọn bố sụt qua nhau, chỉ sụt nhẹ thôi, còn phần lớn thời gian bọn bố chỉ trao nhau những ánh mắt và những lời tâm sự.

– Miễn cho con các chi tiết đi! Thomas phát cáu.

– Con đâu còn năm tuổi nữa, con có thể cố gắng nghe bố nói và ngừng coi mình là cái rốn vũ trụ được không?

– Đúng là thế giới đảo lộn rồi. Bố có muốn biết con thích gì trong những kỳ nghỉ hè dưới vòm trời xám xịt chỉ chực tuôn mưa không? Trái ngược với phần thời gian còn lại trong năm khi phòng phẫu thuật và các bệnh nhân độc chiếm bố, bây giờ bố là của con. Rất cuộc bố con mình cũng được trải qua những khoảnh khắc bên

nhau, không gì khác ngoài hai bố con. Thế nên con không hề muốn biết rằng khoảng thời gian bố dành cho con chỉ là cái cớ để bố gặp gỡ tình nhân.

– Camille không phải tình nhân, cô ấy là thứ gì đó hoàn toàn khác. Còn con, đã lần nào con thắc mắc liệu bố có vui không, có hạnh phúc không hay có ổn không chưa?

– Hồi ấy con còn bé tí mà! Thomas kêu lên.

– Con đã lớn lên, còn bố thì cô đơn muốn chết! bố anh kêu lên.

– Còn mẹ?

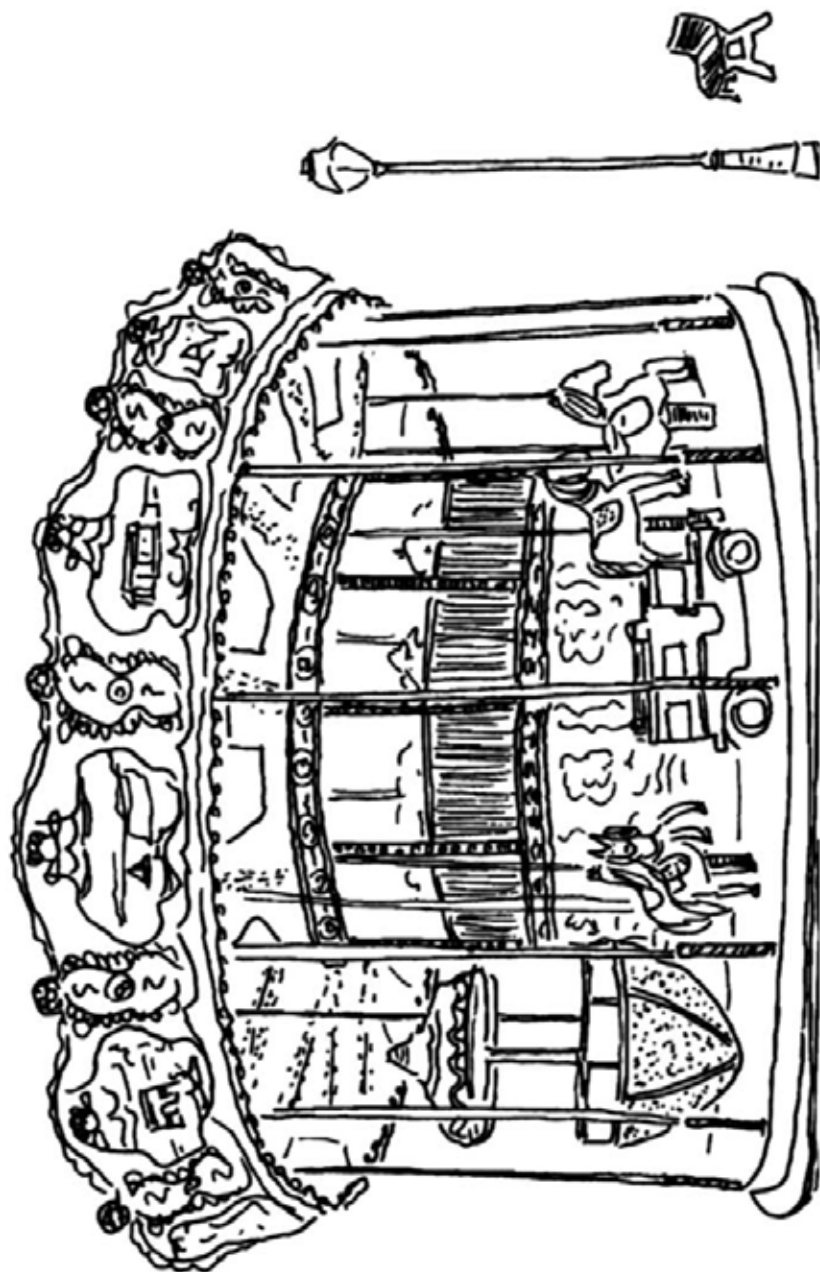
– Mẹ con chẳng thể làm gì được, cả bố cũng vậy. Đó là một tình yêu sét đánh đúng nghĩa, Thomas ạ, những chuyện kiểu này không lý giải được, Raymond hạ giọng trả lời.

– Nói chuyện với hồn ma của bố mình cũng vậy! Con đi ngủ đây và xin bố cứ đi ám ai tùy bố, đi đâu tùy bố, miễn sao đừng đứng cuối giường con nữa.

– Con muốn sao cũng được, ngày mai bố con mình nói chuyện tiếp. Hẳn là buổi hòa nhạc đã khiến con kiệt sức, đây không phải thời điểm thích hợp để kể con nghe toàn bộ chuyện này.

Thomas đứng dậy đi vào phòng ngủ. Đến ngưỡng cửa, anh ngoái nhìn bố mình bằng ánh mắt dữ tợn.

– Sẽ không có ngày mai đâu, bởi vì buổi tối này chưa từng diễn ra, cả cuộc chuyện trò này cũng vậy. Con đang gặp ác mộng, ở đó tất cả những đau khổ và lo lắng của con dồn tụ, Sophie, bố, những nốt sai liên tục ở khán phòng Pleyel, chịu đựng ánh mắt của nhạc trưởng, vẻ tiếc nuối của Marcel. Con vẫn đang ở nhà mẹ, nằm dài trên trường kỷ phòng khách và khi con thức dậy, toàn bộ chuyện này sẽ không hề tồn tại. Vẫn đang là ngày mà năm năm trước bố qua đời, con chưa gặp lại Sophie, buổi hòa nhạc của con chưa diễn ra, và con vẫn chỉ giữ kỷ ức tốt đẹp về những kỳ nghỉ hè cùng bố mà thôi.



## 4.

Thomas quờ tay tìm đồng hồ báo thức. Anh mở mắt, thần trí vẫn đờ đẫn vì ngái ngủ, rồi nhận ra rằng thứ khiến anh tỉnh giấc chính là tiếng chuông điện thoại. Anh uể oải vớ lấy chiếc Smartphone rồi nhìn màn hình. Từ chối cuộc gọi cũng vô ích, mẹ anh sẽ kiên trì gọi đến lúc anh nhấc máy.

Bà rót vào tai anh một tràng dài. Giọng mẹ anh có khả năng trấn an, thế nên anh lắng nghe bà, điện thoại đặt lên gối, hưởng ứng bài ca cảm của bà bằng vài tiếng bụng sôi òng ọc.

– Con nghỉ được chứ?

– Ừm...

– Mẹ thấy bối rối vì con cảm thấy khó ở đến thế sau khi hút thuốc; mẹ đã nhầm khi xem thường chuyện đó. Mỗi người phản ứng theo cách riêng. Bố con có cái thói rất tệ là chế giễu chứng dị ứng của mẹ, ông ấy bảo nó chỉ tồn tại trong đầu mẹ thôi. Dù trong đầu hay trong máu thì kết quả mới là đáng kể chứ, đúng không?

– Ừm...

– Mẹ thì, con thấy đấy, con yêu, dị ứng với tôi. Chỉ cần nghi ngờ mình ăn phải món gì đó có tôi là suốt đêm mẹ không tài nào chợp mắt được, hay đúng ra là dạ dày của mẹ thức chong chong.

– Ừm...

– Sắc mặt con trông đến khiếp nên mẹ tự trách mình ghê lắm. Mẹ hy vọng các hậu quả đã được khắc phục, nếu không, con có thể thử những phương thuốc cổ truyền hiệu quả trị chứng đau đầu sau khi uống rượu, không có gì hiệu nghiệm hơn một ly nước ép cà chua khi thức dậy, nước chanh cũng rất ổn. Dầu sao chẳng nữa, ngay cả với vẻ mặt tệ hại đó, con vẫn rất đẹp trai.

– Ừm...

– Tối nay mẹ với mẹ đỡ đầu sẽ tới nghe con chơi đàn, mẹ sẽ làm sao đó để cô ấy không làm phiền con, mà con đừng lo nhé, dù con có thu xếp cho bọn mẹ ngồi ở

hàng ghế nào thì bọn mẹ cũng vẫn hạnh phúc. Đừng quên gửi vé ở quầy, dĩ nhiên là hai vé đấy!

– Ừm...

– Mẹ lẩn thẩn rồi, lại đi nói với con là Colette đi cùng mẹ chứ, là mẹ hộ tống cô ấy thì đúng hơn. Bọn mẹ sẽ tới lô riêng hôn con. Mẹ hãnh diện lắm đấy, con biết không, mẹ sẽ không bao giờ thôi hãnh diện về con. Mấy giờ rồi nhỉ? Mới có 8 giờ thôi sao? Lạy Chúa tôi, vẫn còn sớm quá!

– Vâng.

– Mẹ để con ngủ lại nhé, mẹ yêu con, cưng ạ, hẹn tối nay.

Thomas quăng điện thoại xuống thảm. Anh mở to mắt rồi nhìn một lượt quanh phòng. Căn phòng chìm trong tĩnh lặng và ánh sáng vàng rực của buổi sáng khiến anh nhẹ nhõm khoan khoái. Nỗi cô đơn dễ chịu rồi cuộc cũng đánh thức các giác quan của anh.

Nếu mẹ anh hỏi vé hòa nhạc thì có nghĩa là hôm trước bà không tới nghe anh chơi đàn, và nếu bà không tới nghe anh chơi đàn, vậy thì buổi tối vô lý mà anh vừa hồi tưởng lại cũng không tồn tại. Không có buổi hòa nhạc, không có những lỗi chơi đàn, không có Sophie, và nhất là không có hồn ma kia. Trước khi hân hoan một cách trọn vẹn, Thomas đứng dậy rồi cất tiếng gọi.

– Bố ơi? Bố có ở đây không? Nếu bố đang nấp đâu đó để hù dọa con thì chuyện này không vui đâu nhé.

Một kỷ niệm vui chợt ùa về trong tâm trí anh. Trò chơi đồng lõa mà hai bố con đã duy trì từ khi anh còn rất nhỏ chính là trò bắt nạt nhẩy ra từ chỗ nấp để hù dọa đối phương. Trò này bắt đầu vào năm anh lên sáu để rồi không bao giờ ngừng lại. Họ thường nấp sau một thân cây ở lối tan trường, trong phòng thay đồ của khoa, dưới chân tòa nhà nơi người này hay người kia sống, trong buồng thang máy, trong hậu trường của khán phòng hòa nhạc, thậm chí là ở bệnh viện, nơi từng có lúc Thomas lén vào tận phòng làm việc của bố anh nhờ sự thông đồng của cô thư ký. Nơi chốn nào cũng thích hợp để chơi trò này, chỉ duy có sân khấu và phòng phẫu thuật được công nhận là khu vực cấm.

– Bố ới? Thomas vẫn gọi thêm lần nữa đồng thời bất thần mở toang một tủ hộc tường, bên trong đó chỉ có một chiếc va li và một áo măng tô.

Anh lúi thúi bật máy pha cà phê rồi ngồi bên bàn bếp dùng bữa sáng, hồn phách vẫn lơ mơ.

Khi đứng tắm dưới vòi sen, Thomas cảm thấy có nhu cầu trò chuyện cùng ai đó, kể về giấc mơ này để trấn áp nó hiệu quả hơn.

Sylvain là một người bạn tốt, gần như thân thiết, đồng thời là bác sĩ tâm lý và đam mê âm nhạc. Thomas đã nhiều lần tặng vé hòa nhạc cho cậu ta, vậy thì tại sao không nhờ cậu ta giúp cho việc này nhỉ. Anh gọi Sylvain để mời cậu ta dùng bữa trưa. Sylvain không phải gã khờ nên đáp ngay rằng giọng nói mà cậu ta nghe thấy trong điện thoại đang tiết lộ khao khát trò chuyện hơn là chia sẻ một suất bít tết khoai chiên. Quán rượu không phải nơi lý tưởng để tháo gỡ những gì đang khiến anh bận lòng. Phải chăng anh đang băn khoăn day dứt về một mối quan hệ yêu đương nào đó? bạn anh hỏi.

– Bác sĩ tâm lý không phải quân sư tình cảm, cậu biết thế mà.

– Là chuyện khác kia, Thomas trấn an bạn, mà cậu nói phải, bọn mình nên chọn chỗ nào đó yên tĩnh thì tốt hơn. Chuyện tớ cần kể với cậu điên rồ lắm luôn.

Tò mò, Sylvain hẹn gặp anh tại phòng khám riêng vào cuối giờ sáng.

\* \* \*

Thomas muốn ngồi trong ghế bành thay vì nằm dài trên trường kỷ.

– Ngay cả khi đây thực chất không phải là một buổi khám bệnh, thì cậu vẫn sẽ giữ bí mật nghề nghiệp chứ, phải không?

– Kín đáo là vấn đề bản tính, bạn ạ, nhưng đúng thế, dù cậu có nói gì với tớ, điều đó vẫn sẽ ở lại giữa những bức tường này. Giờ thì, nếu muốn tớ giúp, cậu phải kể cho tớ nghe chuyện gì đưa cậu tới đây.

Thomas thuật lại chi tiết những gì anh vừa trải qua... hay ngỡ đã trải qua.

Vị bác sĩ lắng nghe anh suốt một giờ, không cắt ngang chút nào, chỉ cầm cúi ghi chép. Khi Thomas kể xong, bác sĩ yêu cầu anh dùng lời lẽ của riêng mình để

trình bày câu hỏi mà anh còn chưa đặt ra, câu hỏi đã khiến anh tới gặp cậu ta gấp gáp đến vậy.

– Những gì tớ vừa kể nghe thật phi lý, thế nhưng tất cả lại có vẻ rất thật. Cậu có nghĩ chỉ một điều cần lại có thể gây tổn hại cho các tế bào thần kinh của tớ đến mức đó không, khiến tớ phát điên ấy?

– Đừng bao giờ thốt ra từ này ở chỗ một bác sĩ tâm lý nhé, người ta kiêng đấy. Chẳng ai điên cả, mỗi người đều có nhận thức riêng về thực tế và như cậu biết đấy, hoặc không, thực tế mang tính chủ quan. Khi cậu chơi đàn trước công chúng, về mặt thể xác cậu đang trên sân khấu, nhưng ý thức của cậu lại ở chỗ khác. Tâm trí cậu tự phóng chiếu, giống như trong một giấc mơ, điều này cũng diễn ra với chúng ta khi ngủ. Khi giấc mơ này vẫn hiện hữu hết sức rõ ràng lúc chúng ta thức, chúng ta sẽ tìm cách phân biệt giữa thật và giả, và nó sẽ ám ảnh chúng ta đến tận khi nó tan biến.

– Hôm nay là thứ mấy nhỉ?

– Chủ nhật.

– Vậy thì đúng là ngày hôm trước có tồn tại!

– Ngày hôm trước luôn đến trước ngày hôm sau, đó là một sự việc không thể chối cãi, bạn ạ! Nhưng cậu có thể sống qua ngày này trong một trạng thái giống như thôi miên. Chuyện này xảy ra với nhiều người, đôi khi nó chỉ kéo dài một khoảng khắc, giống như cảm giác đã-từng-thấy khiến chúng ta vô cùng bối rối, đôi khi lâu hơn. Chỉ cần một cú sốc nhỏ về mặt cảm xúc. Hóa học của não bộ chúng ta đầy những tài nguyên bất ngờ mà.

– Cậu có nghĩ một chất ma túy có thể gây ra hậu quả lâu dài như thế không?

– Còn tùy thuộc đó là chất ma túy nào. Điều cần cậu hút, dù cũng nặng đô đấy, vẫn không phải nguyên nhân vấn đề cậu gặp phải. Cậu đã bị tiêm nhiễm một thứ ma túy, mạnh hơn và dai dẳng hơn nhiều: cảm giác tội lỗi của đạo Do Thái-Cơ Đốc.

– Ừm...

– Trong lần gặp vừa rồi, bố cậu có trách móc cậu không?

Thomas gật đầu.



– Tớ nghi là vậy mà, vấn đề gì thế?

– Tớ không biết chính xác nữa, là tớ chưa bao giờ quan tâm xem ông ấy có hạnh phúc không, rốt cuộc tớ tin là vậy.

– Cậu thấy đấy, chỉ mới nói về ký ức đó thôi mà nó đã tiêu tan rồi. Và trong giấc mơ này có ai khác đã tới thăm cậu nữa? Chúng ta sẽ quay trở lại với nhân vật người bố sau nhé.

– Tớ nói với cậu rồi đấy, Sophie.

– Sophie, người mà cậu chia tay vì không thể cam kết một mối quan hệ đúng nghĩa.

– Đúng, rốt cuộc, tớ cho là vậy, Thomas đáp ứng.

– Nhưng cô ấy thì muốn điều đó.

Lại gật đầu.

– Và sau đó là ai?

– Mẹ đẻ và mẹ đỡ đầu của tớ.

– Hai người phụ nữ mà cậu hết lòng yêu thương và sẽ không bao giờ chán ghét, hai người phụ nữ sẽ không bao giờ khiến cậu muốn ganh đua trong khi cậu lại thường xuyên muốn làm vậy cùng bố cậu.

– Tớ không thấy sự liên quan.

– Tớ thì có. Và thế thôi hả, không còn ai khác nữa?

– Không, không còn ai nữa, à mà có cả một người khách bộ hành trên phố, với những lời lẽ thật phi lý, ấy vậy mà cũng khiến bố tớ cười vang. Bố tớ đã ám chỉ đến một người và nghĩ rằng tớ còn quá trẻ để có thể biết người đó.

– Quá trẻ, nhưng cái cách cậu sử dụng người qua đường vô diện này để dẫn cậu về với những rạn nứt của tuổi thơ thật sáng rõ tuyệt vời. Một đại diện cho cái tai lơ đãng của người trưởng thành vốn không nghe thấy gì trong những điều trẻ con nói với họ. Tớ hình dung là cậu hiểu bức tranh rồi. Cậu cảm thấy khá hơn chưa?

– Có lẽ, à mà tớ vẫn có chút nghi ngờ.

– Vậy thì một câu hỏi khác để cậu yên tâm hẳn nhé: cậu có chắc là đã không bỏ sót ai trong số tất cả những người mà cậu đã nêu ra với tớ không?

– Nhạc trưởng à?

– Nhạc trưởng! Hiện thân của uy quyền, mà không phải uy quyền bất kỳ nào đâu nhé. Cái uy quyền duy nhất mà theo cậu, có khả năng đánh giá năng lực của cậu và thừa nhận nó. Tớ vẫn nhớ khá rõ những năm tháng chúng ta đi học nên biết cậu gặp khó khăn với uy quyền biết chừng nào. Chúng ta đang tới gần mục tiêu rồi, chỉ còn thiếu một người nữa thôi và không phải tự nhiên mà cậu không dễ dàng nêu ra người này.

– Nói thật nhé, Sylvain, tớ chịu chết.

– Dĩ nhiên, ta thường thấy bản thân mình kém cỏi. Cậu tìm kỹ đi.

– Marcel à?

– Chính xác. Marcel, người phụ trách ánh sáng. Người bật và tắt đèn, người luôn kết thúc mỗi câu bằng “Hãy tin tôi đi”.

– Marcel thì liên quan gì?

– Marcel chính là ý thức của cậu. Đó là bản ngã và siêu ngã của cậu thường xuyên xung đột. Và cơn ác mộng mà cậu thấy dường như có vẻ thật đến thế, lại xuất hiện như thể tình cờ đúng vào ngày mất của bố cậu, là một sự nhắc nhở về cái ý thức vốn đang nói với cậu: “Thomas bé nhỏ của ta ơi, người chưa kết thúc việc để tang bố đâu, và ngay cả khi Marcel bảo người rằng Hãy tin tôi đi, thì cái siêu-Marcel vẫn khuyên người không nên tin hẳn, bởi người vẫn còn một quãng đường dài phải vượt qua.”

– Marcel đã nói với tớ toàn bộ những thứ này sao?

– Đúng thế, bác sĩ tâm lý ung dung đáp.

– Nếu cậu bảo Marcel đã nói với tớ như thế, tớ tin cậu.

– Cậu thấy đấy, cậu đang đi lòng vòng. Cậu tin tớ, cậu tin Marcel, cậu tin tất cả mọi người, nhưng lúc này, cậu phải tin chính cậu cái đã, chấp nhận rằng bố cậu không còn ở đó để bảo vệ cậu, cũng chấp nhận luôn việc chính cậu cũng sẽ chết, và nhất là, không còn sợ phải cam kết với một Sophie khác nữa. Được rồi, tớ có thể

dành cả ngày cho cậu nhưng tớ còn các bệnh nhân khác, phức tạp hơn trường hợp của cậu nhiều. Tối nay cậu hãy thoải mái đi, cậu sẽ không đánh sai nốt nào đâu, mẹ cậu sẽ sướng mê tới, Sophie sẽ không tới ám quẻ cậu nữa, cả hồn ma của bố cậu cũng vậy.

– Tớ nên trả công cậu thế nào đây? Thomas vừa hỏi vừa đứng dậy.

– Một bữa trưa vào lần tới. Nhưng nếu cậu có thể kiếm cho tớ vé xem buổi hòa nhạc của Verdi tại Garnier vào cuối tháng này, tớ sẽ đời đời nhớ ơn cậu.

Sylvain tiễn Thomas ra cửa phòng làm việc rồi vỗ vai anh, cam đoan rằng mọi chuyện sẽ quy củ trở lại, mà có lẽ ngay lúc này đã quy củ rồi cũng nên.

Ra đến ngoài phố, Thomas cảm thấy bước chân mình đã nhẹ nhàng hơn. Và để gỡ bỏ chút nghi vấn sau cùng, anh lấy điện thoại di động gọi cho bạn gái cũ.

– Thomas hả? Sophie ngạc nhiên khi bắt máy.

– Xin lỗi, anh không muốn làm phiền em, nhất là nếu em đang không ở một mình, nhưng anh có vấn đề cấp bách này muốn hỏi em, sẽ không mất nhiều thời gian đâu. Có phải tối qua sau buổi hòa nhạc em đã tới lô riêng gặp anh không? Anh không thể biết liệu khoảnh khắc ấy là một chi tiết trong ác mộng hay đời thực nữa. Anh nghiêng về ác mộng, riêng em thì có vẻ thực lắm, rốt cuộc anh tin là vậy, vì em vẫn đẹp mê hồn, nhưng những gì em nói với anh có vẻ vô thực đến mức sáng nay khi thức dậy anh có chút hồ nghi. Vì chuyến thăm của em không phải tiết mục chính của cái ngày siêu thực này, nhưng xét theo một số khía cạnh nó vẫn tham gia vào đó nên anh chỉ muốn trút bỏ nỗi ngờ vực này thôi. Em hiểu không?

Im lặng một thoáng và Thomas tự hỏi có phải cô vừa cúp máy không thềm trả lời anh không.

– Sophie?

– Em đây, cô khế nói. Anh biết sao không, Thomas? Có lẽ em đã làm một việc ngu ngốc tày đình là để anh ra đi, lẽ ra em nên kiên nhẫn hơn, bởi vì em không gặp được nhiều người vừa gần gũi vừa tuyệt vời như anh, và em không biết liệu như thế là tệ hơn hay tốt hơn cho em.

Và lần này, cô gác máy thật.

Thomas nhận ra cô không trả lời câu hỏi của anh... trừ phi anh đã trình bày nó thiếu chuẩn xác.

Anh tiếp tục bước đi và kết luận rằng tốt hơn hết là không nghĩ đến toàn bộ chuyện này nữa, quên cái ngày thôi miên này đi, như Sylvain đã chỉ rõ, và nhất là tập trung vào bản concerto tối nay.

Anh tranh thủ ánh nắng đang tràn ngập sân hiên quán Deux Magots để ngồi ở đó và gọi một đĩa xa lát.

Trong lúc bồi bàn quay trở vào bếp, Thomas đi mua báo ở ki ốt cách đó vài bước chân.

Anh trở về chỗ và cảm ơn cặp đôi ngồi cạnh đã vui lòng trông chừng chiếc áo vest và chiếc túi.

Đang uống bia anh bỗng nghe thấy tiếng huýt sáo sau lưng.

– Thật tình, sao một bác sĩ tâm lý lại có thể huyền thuyên những điều ngu ngốc đến vậy nhỉ! Nếu ý thức của con có nhiều mơ như ông Marcel tốt bụng kia, con hẳn phải có những ý nghĩ thật nặng nề. Bố sẽ phết cho con mấy thứ đó, bản ngã và siêu ngã.

Thomas thậm chí không buồn trả lời ông bố, anh thanh toán hóa đơn, mặc lại áo vest, uể oải cầm tờ báo rồi băng qua đại lộ Saint-Germain để ra trạm chờ taxi. Anh ngồi lên một chiếc Skoda rồi bảo tài xế chở anh tới khán phòng Pleyel.

Chiếc xe đang xuôi xuống phố Bonaparte thì Raymond xuất hiện ở ghế cạnh lái rồi ngoái nhìn anh.

– Trước hết, bố con ta chưa từng ở thế cạnh tranh nhau, và con cũng chưa từng gặp vấn đề gì với uy quyền khi còn ngồi trên ghế nhà trường. Dẫu sao bố cũng chính là người đi họp phụ huynh.

– Mẹ mới là người đi họp phụ huynh! Thomas đính chính.

– Không, nhưng nói nghiêm túc nhé, những rạn nứt trong tuổi thơ của con ư? Sao không gọi luôn là những đứt gãy thời niên thiếu đi cho rồi! Những vũng lầy của tuổi già, cái này thì bố có thể nói với con, cụ thể luôn. Nghề của bố cũng cụ thể trực quan đấy, khi tiến hành phẫu thuật ta không chủ quan được, ta cắt hoặc không cắt, và sau đó, ta thất bại, chấm hết.

Thomas vừa hát lầm rầm vừa nhìn qua cửa kính giống như một cậu nhóc từ chối nghe những gì người ta nói với mình.

– Cậu có muốn tôi bật đài không? tài xế hỏi, vẻ sửng sờ.

– Không, chẳng ích gì đâu, Thomas đáp, tĩnh lặng khiến tôi rất dễ chịu.

– Con nói câu đó cho bố nghe đấy à? bố anh hỏi.

– Còn cho ai khác nữa đây? Bố không nghe thấy Sylvain giải thích là con chưa ngừng để tang bố à? Và khi bố nhắc đến cạnh tranh... những lời bố nói về các bác sĩ tâm lý thật đáng thương.

– Cậu đang có vấn đề tâm thần chẳng? tài xế hỏi với giọng pha chút lo lắng.

– Bố thấy bố đã gây ra chuyện gì chưa! Thomas càu nhàu với bố anh.

– Tôi chẳng gây ra chuyện gì cả, chính cậu đang nói chuyện với tôi kia mà, tài xế cãi.

– Sáng nay lúc ở trong căn hộ ai trong hai ta đã gọi người kia ấy nhỉ? “Bố ơi? Bố ơi?” Bố đã cố kín đáo để con ngủ yên. Chính mẹ con đánh thức con chứ không phải bố nhé.

– Đánh thức con khỏi một cơn ác mộng mà con cứ ngỡ là kết thúc rồi!

– Chúng ta tới kè rồi, nếu cậu muốn thì tôi có thể dẫn thêm tới bệnh viện Pompidou? tài xế đề xuất. Chưa đầy mười phút nữa chúng ta sẽ tới đó, đường đang thoáng đấy.

– Tôi không có nhu cầu tới bệnh viện, cảm ơn ông.

– Dầu sao thì tình hình cũng không đến nỗi quá tệ, thôi thì tùy cậu vậy, nhưng đừng có lên cơn trên xe của tôi.

– Xin lỗi, tôi đang tập thoại, cho một vở kịch ấy mà.

– Ra thế, giờ thì tôi hiểu rồi, tài xế khẽ nói vẻ nhẹ nhõm. Vở nào thế? Vợ tôi mê kịch lắm.

– Một ông bố vợ vẫn... Một câu chuyện có phần phức tạp về đạo làm con.

– Thôi nào, cứ giữ trò ranh mãnh đi, Raymond nói tiếp, cứ tiếp tục chế nhạo bố đi, nếu con muốn giết bố, như các bác sĩ tâm lý khoái nói, thì con thất bại rồi, bố đã ngổm rồi còn đâu.

– Nực cười thật!

– Ra thế, vậy lại càng hay hơn ấy chứ, tài xế nói tiếp, bởi vì kịch đôi khi hơi sâu thẳm, thôi thì vợ tôi vẫn mê kịch, còn tôi lại mê bà ấy, biết làm sao được. Cùng diễn với cậu có những ai?

– Giá mà tôi biết được!

– Cậu diễn một mình trên sân khấu á?

– Theo cách nào đó thì đúng vậy.

Thomas lặng thinh, còn bố anh chăm chú nhìn đường, hai tay khoanh lại, về mặt bí xị.

Khi chiếc xe đỗ lại trước khán phòng Pleyel, tài xế quay lại và xin chữ ký của Thomas trong lúc trả lại anh tiền thừa.

Bố Thomas đi theo anh tới tận lối vào dành cho các nghệ sĩ.

– Được rồi, bố ở lại đây, bố sẽ không tham dự buổi biểu diễn, để khỏi làm con bối rối, nhưng sau đó, con phải đồng ý nghe bố nói. Bố thực sự cần con, con là con trai bố, bố chỉ có thể trông cậy vào con thôi, mà thời gian thì gấp gáp lắm rồi.

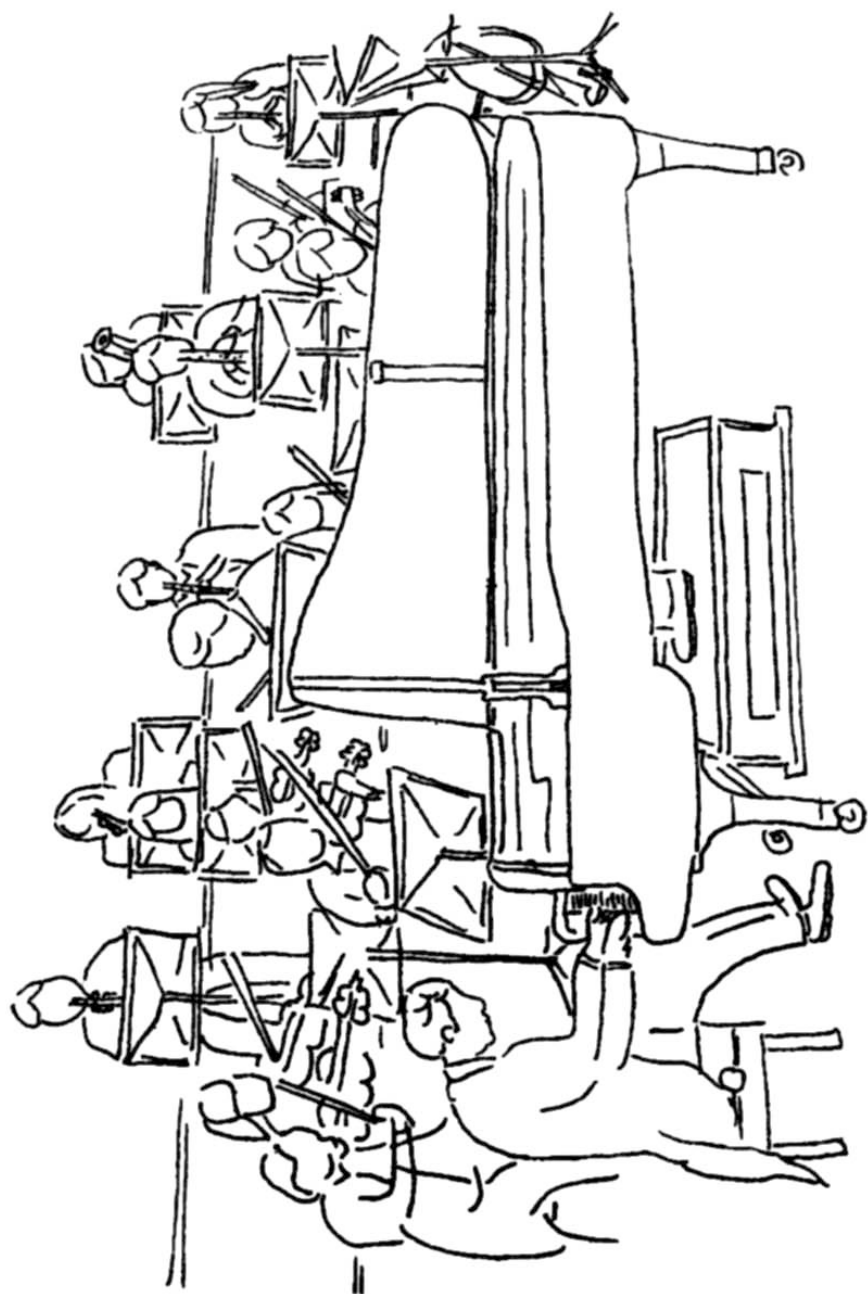
Khi nhìn thấy vẻ bồn loạn trong ánh mắt ông, Thomas đã lung lay. Cả đời anh chưa từng nhìn thấy mắt bố anh buồn đến thế. Bác sĩ vốn thuộc tuýp đàn ông kiêu hãnh, những người thường che giấu nỗi niềm riêng, bất kể hoàn cảnh nào cũng khẳng định rằng mình ổn, và con trai ông biết rõ hơn ai hết rằng ngay lúc này đây mọi chuyện không phải như vậy.

– Nhất trí, anh đáp. Bố gặp con ở đây khi buổi hòa nhạc kết thúc nhé, bố con mình sẽ về nhà con; lần này con sẽ lắng nghe bố.

Bố anh ôm anh và Thomas cảm thấy sự dịu dàng âu yếm của ông. Anh ngập ngừng rồi cũng ôm ông, cái ôm chặt đem lại cho anh một cảm giác trọn vẹn, lạ lẫm nhưng đúng lúc.

Tài xế taxi đang quan sát anh từ xa vừa khởi động xe vừa kêu lên:

– Mấy vị nghệ sĩ này đúng là lập dị thật.





## 5.

Bố Thomas chờ anh ở lối ra dành cho các nghệ sĩ, ông đứng dựa vào cột đèn đường. Thomas dừng một lát để quan sát ông trong chiếc áo khoác đi mưa muôn thuở, cái quần chất vải flanen và đôi giày luôn bóng loáng đến hoàn hảo. Raymond ngẩng đầu lên rồi âu yếm cười với anh.

- Mọi chuyện suôn sẻ chứ? ông hỏi.
- Không sai nốt nào cả, Thomas đáp.
- Mẹ con khỏe chứ?
- Làm sao bố biết mẹ tới xem con biểu diễn nếu bố vẫn ở ngoài này?
- Bố thấy bà ấy đi vào, Raymond đáp ứng.
- Vâng, chúng ta về nhanh thôi, con mệt rồi.

Thomas đi bộ tới bến tàu điện ngầm.

- Chúng ta không về bằng taxi sao? Raymond lo lắng.
- Bố nghĩ con nằm trên đồng vàng chắc?
- Bố sẵn sàng tặng vàng nén cho con, nhưng than ôi, họ đóng tài khoản ngân hàng của bố rồi, Raymond đùa. Bố hỡi tàu điện ngầm lắm, nhưng vì ta chẳng còn lựa chọn nào khác...

Trời đã về khuya nhưng toa tàu vẫn đông nghịt. Thomas đổi tuyến ở bến Villiers rồi tìm thấy một ghế trước khi toa kín chỗ ở Saint-Lazare. Bố anh đứng bên cạnh anh, không cần bám vào tay nắm.

- Đứng dậy đi con, ông thì thầm, hướng ánh mắt vào một phụ nữ luống tuổi đang loạng choạng trên đôi chân gầy guộc.

Thomas đứng bật dậy rồi mời bà già ngồi xuống ghế.

- Xin lỗi bà, cháu không để ý.

Người phụ nữ mỉm cười với anh rồi ngồi xuống vẻ nhẹ nhõm.

– Cảm ơn bố đã nhắc con, Thomas lẩm bẩm với bố, thực tình con không để ý tới bà ấy.

– Kệ bà ấy đi; với các động mạch tắc nghẽn hết thế kia, chẳng bao lâu nữa bà ấy sẽ chầu trời, hãy tin ở kinh nghiệm của bố. Nhưng con có nhìn thấy cô gái xinh xắn ngồi đối diện con kia không? Nhờ có bố mà cô ấy đã để ý đến con, rốt cuộc là hành động ga lăng của con. Với một nụ cười như thế, chỉ cần một lời thôi là đại sự thế nào cũng thành.

Thomas ngồi im không trả lời, anh không muốn bị coi là khủng điên trên một chuyến tàu điện chật như nêm. Bác sĩ phẫu thuật tỏ ra bức bối khi cô gái xuống tàu ở bến Opéra, sau khi sụt nhẹ vào Thomas lúc ngang qua chỗ anh.

– Bố thực sự phải kiểm soát con trở lại thôi; lại còn ở khu Opéra nữa chứ, cô ấy là vũ công ba lê cũng nên!

– Nếu xuống tàu ở Saint-Lazare thì cô ấy là trưởng ga chẳng? Thomas hỏi.

– Cậu nói gì kia? bà già hỏi.

– Không có gì đâu ạ, cháu đang nói chuyện một mình ấy mà, anh cáo lỗi.

– Cậu đừng xin lỗi, tôi thì lúc nào cũng vậy đấy.

Và bố anh lắc đầu tức tối.

\* \* \*

Về đến nhà, Thomas buông đồ rồi nằm vật ra trường kỷ, buột miệng thở dài.

– Ít nhất con có thể giả vờ mà. Gặp lại bố khiến con kém vui như vậy sao? Raymond hỏi.

– Dĩ nhiên là con vui chứ.

– Nhưng thú nhận chuyện đó sẽ đồng nghĩa với việc công nhận bố đang ở đây.

– Những tuần những tháng sau khi bố ra đi không dễ sống chút nào, con chỉ mới quen dần với sự vắng mặt của bố.

– Bố hiểu.

– Không, bố không hiểu đâu. Khi mất bố, con đã rơi xuống vực thẳm. Khi con tâm sự với bố trước di ảnh bố, bố có nghe thấy con nói không?

Raymond không trả lời, chỉ âu yếm mỉm cười với con trai.

– Bố ở đâu trong suốt quãng thời gian đó?

– Bố không rõ; cắt đứt với cuộc sống cũng không hề dễ dàng đối với bố, và rời xa con càng khó hơn nữa.

– Sau đó thì thế nào ạ?

– Thomas ạ, bố anh hạ giọng âm trầm, bố không có quyền tiết lộ điều gì, và ngay cả khi có thể làm vậy, bố cũng tin rằng mình thực sự không thể giải thích được chuyện đó. Có thể nói sau đó mọi chuyện đều khác.

– Ở chốn đó bố hạnh phúc chứ?

– Bố không phải chịu đựng bệnh thấp khớp nữa, ít ra là thế, vả lại, với sự giúp đỡ của con, bố có thể trở nên hạnh phúc.

– Với sự giúp đỡ của con ư?

– Đúng thế, cái việc nho nhỏ mà bố nói với con rồi đấy.

– Về người phụ nữ kia ạ?

– Camille! Nếu con có thể gọi cô ấy bằng tên riêng, bố sẽ vô cùng biết ơn, bác sĩ phẫu thuật trả lời đoạn đáp xuống bàn phím chiếc dương cầm loại đứng. Khi bố nghĩ đến tất cả những gì bọn bố chưa được nếm trải, quãng thời gian mà bọn bố cần gỡ lại...

– Vâng, con biết, là lỗi của con, bố đã nói với con chuyện đó rồi.

– Không chỉ vì con. Mà còn vì vào thời đó, khó có thể làm những chuyện như thế.

– Quả nhiên, bố đã thực sự quay trở lại ám con và có lẽ Sylvain đã đánh giá thấp quy mô thiệt hại.

– Thôi nhắc tới cái tên lang băm đó đi. Con tâm sự với hấn rằng con nhìn thấy một hồn ma hiện về và hấn đối xử với con kiểu tùy tiện, một cuộc trò chuyện ngoài phòng khách, thậm chí không buồn cất công khám cho con. Đo huyết áp cho con cũng là đòi hỏi quá đáng chẳng? Nếu một bệnh nhân, nói sao nhỉ, một người bạn, tới kể cho bố nghe một chuyện tương tự, bố sẽ lập tức cho người đó đi thực hiện một loạt xét nghiệm.

– Đây là một kiến nghị y khoa ạ? Bố nghĩ con nên tới phòng cấp cứu ngay tối nay sao? Thomas lo lắng hỏi.

– Dĩ nhiên là một kiến nghị y khoa rồi, nhưng là dành cho anh bạn bác sĩ tâm lý kia. Còn con thì hoàn toàn khỏe mạnh và đầu óc vô cùng minh mẫn. Con nghĩ bố không kiểm tra con kỹ càng ngay khi tái hiện sao? Sắc mặt con hơi xanh, bố đồng ý, nhưng nếu ở tuổi con mà không vắt kiệt sức mình, thì đó là xúc phạm cuộc sống. Ở tuổi ba mươi lăm, bố vẫn làm việc hơn hai mươi tư giờ mỗi ngày suốt nhiều tuần liền, nhưng bố đâu có vì thế mà chết.

– Có đấy, dầu sao cũng có đấy, Thomas bật lại.

– Nói năng lễ phép chút đi, theo bố biết thì bố đã trụ vững. Bố khẳng định là con đang cực ổn. Cứ thử tới phòng cấp cứu và giải thích rằng con đang trò chuyện với hồn ma của bố xem, con sẽ được gửi qua bệnh viện tâm thần Sainte-Anne để kiểm tra đấy.

Điều này không sai, Thomas nghĩ; và sự im lặng của anh thôi thúc bố anh nói tiếp.

– Camille vừa qua đời, ông thốt lên đoạn cúi đầu, như bỗng chìm trong một khoảnh khắc mặc niệm. Chuyện ấy chỉ khiến con phản ứng như vậy thôi sao?

– Bố muốn con nói gì với bố đây? Con lấy làm tiếc, nhưng con đâu có quen biết bà ấy.

– Một câu xã giao là đủ rồi. Giờ thì cả hai người bọn bố đều đã sang thế giới bên kia, bọn bố quyết định sẽ gắn bó với nhau... mãi mãi.

– Bố thấy đó, con mừng cho hai người, nhưng chuyện này thì có liên quan gì tới con? Giá thử mẹ có mất rồi thì con cũng chẳng nhẹ lòng chút nào khi hình dung ra cảnh hai người ở bên nhau...

– Đừng có giả dối thế chứ, con là người đầu tiên nói với bố rằng cuộc ly hôn của bố mẹ chính là niềm an ủi đối với con.

– OK, nhưng kế hoạch thiên thu của hai người thì liên quan gì đến con?

– Con nhắc đến thiên thu thật đúng lúc... mặc dù khái niệm này vẫn còn mơ hồ... để bố và Camille có thể chia sẻ thiên thu, tro cốt của bọn bố cần được hòa quyện vào nhau.

– Gì kia?

– Trộn lẫn vào nhau, con muốn gọi thế cũng được. Con chỉ cần đổ bình này vào bình kia rồi lắc đều lên. Một khi những gì còn lại của bọn bố được rải rắc, bọn bố sẽ tự do và nối kết vĩnh viễn. Đừng nhìn bố như thế chứ, bố không phải là người thiết lập nên trật tự của vũ trụ vĩ đại, càng không đặt ra những quy luật của nó. Lẽ ra chỉ cần được an táng cạnh nhau cũng có thể xong chuyện, nhưng trước tiên, về phần bố đã quá muộn để làm vậy và tại sao phải bằng lòng với căn nhà nhỏ một phòng trong khi ta có thể tận hưởng một sân hiên rộng mênh mông với tầm nhìn ra biển?

– Căn nhà nhỏ một phòng nào kia ạ?

– Một ngôi mộ hoặc hầm mộ ấy! Chưa kể đến vụ phải chịu đựng hàng xóm láng giềng. Camille và bố muốn đi qua vịnh cửa giữa không gian khoáng đạt. Bố không nhờ con hái mặt trăng đâu.

– Chính xác thì bố nhờ con làm gì? Thomas hỏi đoạn nín thở chờ đợi.

– Đơn giản như đang giỡn thôi. Ba ngày nữa sẽ diễn ra đám tang của Camille, con chỉ việc ghé qua dự lễ, chờ đến lễ hỏa táng, dĩ nhiên rồi, sau đó con sẽ xoay xở hòng tiếp cận bình tro của cô ấy trong khoảng thời gian đủ để trút bình tro của bố vào đó, và hấp, thế là xong.

– Bố quên là con phải lắc đều hỗn hợp đó à, Thomas nói thêm bằng giọng thần nhiên.

– Đương nhiên.

– Chúng ta tóm tắt lại nhé, bố muốn con trà trộn vào đám tang của một phụ nữ mà con không quen biết nhưng lại vốn là người tình của bố, rồi đánh cắp bình tro cốt ngay trước mặt gia đình bà ấy.

– Chính xác!

– Con chọn hái mặt trăng, sẽ dễ hơn nhiều. Mà tang lễ của bà ấy diễn ra ở đâu nhỉ? Thomas hỏi về mả mai.

– San Francisco.

– Dĩ nhiên rồi, anh thốt ra.

– Tại sao con cứ nhắc đi nhắc lại “dĩ nhiên rồi” với cái giọng kỳ cục như vậy nhỉ?

– À, hóa ra cái giọng của con mới là thứ kỳ cục à?

– Đúng thế, giọng con kỳ lạ lắm.

– Mà này, con đoán rằng nếu tang lễ diễn ra ở ngay Pantin hay Père-Lachaise thì chuyện này có lẽ đơn giản quá chăng?

– Không nhất thiết. Vả lại bố cũng chẳng thể giúp gì trong chuyện này, con chớ có nghĩ bố đã chọn cách gửi cô ấy tới sống xa đến vậy. Ngay cả khi bọn bố hoàn toàn kín đáo, chồng cô ấy rốt cuộc cũng biết chuyện; ngay sau đó, hắn đã chia cách bọn bố. Hắn xin chuyển công tác tới California và đưa cả gia đình theo, dĩ nhiên là phần nào đó vì thói ích kỷ.

– Con thấy ông ta khá dũng cảm đấy chứ, dám rời bỏ tất cả vì tình yêu, đi đến tận cùng thế giới để bảo vệ hạnh phúc gia đình mình.

– Không phải vì tình yêu, mà vì ghen tuông!

– Điều gì buộc vợ ông ta phải theo chồng, nếu bà ta yêu bố đến thế?

– Con gái cô ấy. Giống như con vậy, con là lý do khiến bố ở lại Paris.

– Con quên khuấy mất là con đã phá hỏng cuộc đời bố.

– Bố không nói thế, và bố cũng chưa bao giờ nghĩ thế. Dù có thế nào thì chia cách bọn bố cũng chẳng ích gì.

– Sao bố biết được?

– Sau khi cô ấy đi, bố phải gánh vác trách nhiệm, bố để cô ấy ra đi vì không thể rời bỏ mẹ con và con. Bố không muốn Camille phải dằn vặt nên đã giữ im lặng hàng

tháng trời. Sự im lặng đó khiến bố phải trả giá mỗi ngày và còn hơn thế nữa khi chúng ta đi nghỉ hè. Nếu yêu chồng trở lại, có lẽ Camille đã không chủ động viết cho bố, và bọn bố đã không duy trì thư qua tin lại suốt hai mươi năm.

– Bố kể cuộc sống của chúng ta với một phụ nữ vốn xa lạ với chúng ta ư?

– Bố kể cho cô ấy nghe cuộc sống của bố, nhiều việc xoay quanh con, nhưng không phải tất cả.

– Còn chồng bà ta, ông ta làm gì khi sang bên đó? Đừng trả lời con nhé, thậm chí con không biết tại sao mình lại hỏi bố câu đó.

– Thời đó, hần là kỹ sư hàng không, về sau, nhờ đầu tư lướt sóng theo trào lưu tin học trong thung lũng Silicon, hần trở thành đại triệu phú, chuyện này khá tầm thường, nhưng mỗi người xoay xở theo khả năng thôi, không phải sao?

– Bố quen ông ta?

– Dĩ nhiên rồi. Đó là một lễ tầm thường thê thiết. Vì kỳ nghỉ hè nào cũng gặp nhau nên rốt cuộc bố và hần trở nên tâm đầu ý hợp, có lúc còn ăn tối cùng nhau, thậm chí còn thuê chung người trông trẻ để trông con và con gái nhà họ. Cho đến khi Camille và bố chấp nhận mối tình sét đánh.

– Những buổi tối hẹn hò của các người thú vị thật đấy. Một cặp nhân tình nhân gái và hai kẻ bị cấm sừng ngồi chung bàn, một trong số đó là mẹ.

– Cứ chờ đến lúc sống hết cuộc đời đàn ông của con đã rồi hăng phán xét bố. Nếu bố nói với con là tình yêu của bọn bố hoàn toàn chay tịnh, con tin bố chứ?

– Bố à, nếu bố đã nói thế thì tại sao con lại không tin bố kia chứ? Khi bố con mình nói chuyện với nhau thế này, còn có những điều trừu tượng khó nuốt hơn nhiều ấy chứ.

– Thomas, nghe bố này! Nếu chồng cô ấy rải tro trước khi con kịp hành động, thì sẽ là chấm hết đấy.

– Cái gì sẽ chấm hết vậy?

– Bọn bố. Lúc sinh thời, bố đã không thể lấy Camille, nhưng bố muốn khi chết đi, cô ấy là vợ bố, và chính vì thế mà bố cần đến con.

– Bố đã hỏi ý kiến Camille chưa? Bố biết gì về những ý nguyện sau cùng của bà ta nào?

– Hai mươi năm thư từ qua lại, con nghĩ bố không biết những ý nguyện sau cùng đó ư?

– Bố vẫn giữ những lá thư bà ta viết sao?

– Chúng nằm trong một hộp gỗ nhỏ, ngay cạnh bình đựng tro cốt của bố.

– Hay đây... thế cái bình đựng tro cốt đó ở đâu ạ?

– Đằng sau những cuốn sách ở tầng trên cùng của tủ sách, tại nhà mẹ con.

– Khỉ thật, vậy là bố thực sự hiện diện, khi con trông thấy bố trong thư phòng ư?

– Đúng vậy, thực ra là những gì còn lại của bố thôi.

– Và mẹ cất giữ thư từ của người đàn bà từng đánh cắp chồng mình ư?

– Camille không đánh cắp gì cả, vì bố đã ở lại. Mẹ con và bố vẫn luôn là bạn tốt, người này có thể trông cậy vào người kia, trong mọi hoàn cảnh. Cái hộp đó được khóa bằng chìa và mẹ con quá thông minh nên không hề tìm cách mở nó ra.

\* \* \*

– Giờ thì con hiểu hơn rồi, Thomas thì thầm.

– Con hiểu cái gì cơ?

– Hiểu tại sao mẹ lại từ chối để người ta rải tro của bố. Con từng cho rằng đó là vì mẹ vẫn còn tình cảm, nhưng thực tế, đó là mẹ thực hiện y nguyện di chúc của bố. Mẹ thừa hưởng tất cả với điều kiện duy nhất là giữ tro cốt bố ở nhà mẹ. Bố còn lo bịch đến mức quy định rằng nếu sự hiện diện của bố gây phiền toái thì mẹ con có thể cất bố xuống hầm, điều này đã khiến công chứng viên mỉm cười. Bố đã suy tính vụ này rồi nhỉ?

– Không phải như con nghĩ đâu. Bố không thể hình dung sẽ có ngày phải nhờ con giúp một việc thế này, bố không hề biết điều gì đang chờ đợi mình. Nhưng Camille và bố luôn mơ ước được gặp lại nhau trong một cuộc đời khác, để được ở



cùng nhau suốt thiên thu. Đêm nay con có thể cân nhắc việc thực hiện ước mơ của bọn bố được không? Con cứ ngủ đi, ngày mai hãy ra quyết định. Nhưng đừng dậy quá trễ nhé, thời gian gấp rút lắm rồi.

– Chắc chắn con sẽ ngủ rất ngon sau tất cả những gì bố vừa kể con nghe, cảm ơn bố!

– Hay con thích bố con ta chơi một ván poker hơn? Raymond hỏi, giọng phần khích. Hồi nhỏ con thích trò đó lắm. Bố thường để con thắng vì mỗi lần thua con đều bức bối, nhưng giờ con đã là một người đàn ông rồi, bố sẽ không để con muốn làm gì thì làm đâu.

– Bố có thể điều khiển quân bài sao? Thomas ngạc nhiên hỏi.

– Không, nhưng con chỉ việc chơi trò Solitaire thôi, bố sẽ ngồi đối diện con. Ý tưởng thật tuyệt phải không! Thay vì đối đầu, bố con ta sẽ là một đội.

Thomas ngẩng lên nhìn bố, vẻ thích thú.

– Bố bày ra trò này chính là để dụ dỗ con chứ gì?

– Con trai ơi, hồi còn sống, bố vẫn luôn làm mọi chuyện để dụ dỗ và thuyết phục con. Ấy thế nhưng, hơn hết thảy, khi ta trở thành phụ huynh, vũ trụ sẽ nhắc để ta nhớ rằng ta chẳng hề kiểm soát được bất cứ điều gì đến mức nào.

Raymond đặt tay lên vai con trai và Thomas có cảm giác kỳ lạ là anh cảm nhận được sự hiện diện của bố. Hai người đàn ông nhìn nhau bằng ánh mắt chan chứa bao điều.

Rồi Thomas mở ngăn kéo bàn viết lấy ra một bộ bài.

Anh xếp úp bài thẳng hàng rồi lật sáu lá đầu tiên. Raymond ngồi đối diện quan sát anh, thi thoảng lại gợi ý anh lật một lá nào đó.

Buổi tối kéo dài cho đến khi cơn buồn ngủ lạ lùng xâm chiếm Thomas. Anh gục đầu lên bàn rồi ngủ thiếp đi trước ánh mắt ranh mãnh của ông bố. Raymond khẽ rí tai anh Vào giường nào con, và như một kẻ mộng du, Thomas đi nằm.

\*\*\*

## 6.

Ánh sáng ban mai lọt vào qua các ô cửa sổ con, Thomas nheo mắt, không rõ mình đang ở đâu. Ký ức về ngày hôm trước vẫn còn mơ hồ. Đứng trước chậu rửa, Raymond đang huýt sáo bài *Mùa anh đào*, ca khúc ông yêu thích. Thomas ngỡ sống lại một buổi sáng ấu thơ khi bố chuẩn bị bữa sáng cho anh trong căn bếp gia đình.

– Con vẫn khoái khẩu món bánh mì nướng sơ chứ? Bố đang làm như thế mình cầm nắm được mọi thứ vậy... đôi khi giả vờ thật vui, giống như một sự nhắc nhở về cuộc sống, rất cuộc, con hiểu ý bố muốn nói gì rồi đấy. Con ngồi bên bàn, mở vở ra rồi cũng làm ra vẻ... đang đọc, trong khi kỳ thực con đang quan sát bố. Bố cảm thấy ánh mắt con nơi vai bố và sự im lặng của con khiến bố thấy vui. Bố đặt đĩa ăn trước mặt con, với món mứt để riêng một bên, vì con thích như vậy. Hồi ấy trong chuyện ăn uống con gàn dở lắm. Bố giở tờ báo ra rồi đến lượt bố nhìn con ngón ngấu món bánh mì nướng. Con vừa tu một hơi hết cốc sữa vừa nhìn thẳng vào mắt bố, vẻ hơi thách thức. Sau đó con tự dọn đĩa ăn vào bồn rửa, con hôn lên trán bố, vẫn chẳng nói chẳng rằng, rồi chuồn ra thêm nghỉ đợi bố. Mỗi lần bố đưa con đến trường...

– ... con đều hỏi ca phẫu thuật đầu tiên trong ngày của bố là gì. Một hôm bố còn khiến con tin sái cổ rằng bố sắp phẫu thuật cho một người đàn ông sinh ra với hai cái đầu mà không hề biết bố sắp cắt đi của ông ấy cái đầu nào. Chuyện đó làm con sợ chết khiếp.

Raymond cười phá lên.

– Đó không hẳn là một lời nói dối đâu, bấy giờ các đồng nghiệp người Anh của bố vừa lập nên kỳ tích khi tách rời một cặp song sinh dính liền với nhau ở thùy chẩm. Sự kiện đó đã giúp bố nảy ra cái ý tưởng kỳ cục nhưng khá buồn cười kia. Được rồi, con đã quyết định xong chưa?

Thomas mở tủ lạnh lấy ra một gói bánh mì mật ong. Anh để hai miếng bánh vào đĩa, một thìa mứt bên cạnh rồi ngồi vào bàn sau khi tiện tay vớ lấy laptop.

Vừa ăn sáng anh vừa múa ngón tay trên bàn phím trước ánh mắt mê mẩn của bố anh.

– Con gõ nhanh thế nhỉ! Bố nhớ trước đây bố toàn soạn thảo các báo cáo kiểu mỗ cò, tốn bao nhiêu là thời gian.

– Bố là bác sĩ phẫu thuật, con là nghệ sĩ dương cầm, có gì ghê gớm đâu.

– Bố không muốn tọc mạch đâu, nhưng con đang viết cho ai vậy? Raymond hỏi.

– Cho Okayapodo.

– Một người bạn phương xa chẳng?

– Một hãng lữ hành trực tuyến ạ. Bố đừng kết luận vội nhé, con chỉ đang xác minh xem liệu kế hoạch của bố có khả thi không và nhất là với giá bao nhiêu thôi. Khi nào thì tang lễ diễn ra ạ?

– Bố nói với con rồi đấy, ba ngày nữa.

– Thứ Bảy tới con diễn ở Varsava, và không thể hủy buổi trình diễn vào phút chót được. Nếu ngày mai chúng ta lên đường, Thomas vừa nói to thành tiếng những suy nghĩ trong đầu vừa tra cứu các chuyến bay khả dĩ, với chín tiếng chênh lênh múi giờ, bố con ta sẽ đến nơi ngay trong ngày. Con sẽ có hai mươi tư giờ để tìm cách thâm nhập. Bố có biết tang lễ diễn ra ở đâu không?

– Trong một đài hóa thân, chứ con còn muốn nó diễn ra ở đâu nữa nào?

– Tuyệt vời, ai mà không mơ được tham quan San Francisco trong hoàn cảnh này chứ. Thứ Tư... thậm chí con không thể hình dung việc mình đang định làm vào thứ Tư, chiều thứ Năm lại lên máy bay và trưa thứ Sáu về tới Paris, để sáng thứ Bảy lại lên đường tới Varsava.

– Như thế đắt đỏ lắm hả?

– Chủ yếu là mệt bã người.

– Nhưng con chi trả được chứ?

– Nghìn euro, ngồi gần toa lét.

– Hạng phổ thông?

Ánh mắt Thomas hướng sang ông xác nhận câu trả lời như đinh đóng cột.

- Phải tìm chỗ trọ thôi, đúng ra là tìm chỗ trọ cho con.
- À đúng rồi, bố không nghĩ tới chuyện đó.
- Con thì có đấy, Thomas đáp, tay vẫn gõ phím thoăn thoắt.
- Giờ thì con viết cho ai vậy?
- Con tìm một phòng homestay trên một trang web chuyên ngành khác.
- Chuyên ngành nào thế? bác sĩ phẫu thuật lo lắng.

– Im lặng một giây nào bố, có phòng hợp lý rồi đây. Sáu mươi đô một đêm, tầng trệt hướng vườn trong một ngôi nhà nhỏ phong cách Victoria trên phố Green. Hy vọng đài hóa thân không nằm ở đầu kia thành phố.

Thomas lục tìm ví trong túi áo vest vắt trên lưng ghế.

- Con làm gì thế? Raymond bồn chồn hỏi.
- Câu hỏi hay đấy ạ! Con sắp đi nghỉ vài ngày với bố con, đồng thời cố không nghĩ rằng ông ấy đã mất cách đây năm năm.
- Bố có thể hỏi con một điều sau cùng được không?
- Đã đến nước này thì bố hỏi luôn đi!
- Con thấy bố mặc bộ này thế nào?
- Vẫn như bố mọi khi thôi, con hiếm khi thấy bố mặc kiểu khác, lúc nào cũng là vest dáng đứng, quần flanen xăn gấu và giày mọi đánh xi.
- Bố không cần nhận xét chi tiết mà cần con nói xem nhìn bố có thanh lịch không.
- Bố lúc nào cũng thanh lịch, kể cả Chủ nhật, con ấn tượng mạnh luôn.
- Mục đích là vậy mà, bố anh hãnh diện đáp. Nếu mọi chuyện suôn sẻ, bọn bố sẽ gặp lại nhau, con hiểu không. Vậy nên bố muốn chắc chắn là mình hoàn hảo. Bố đâu thể soi gương.

Rồi bỗng nhiên, Thomas nhận ra một điều khiến anh kinh ngạc. Bố anh dường như trẻ hơn nhiều so với ngày ông mất, nét mặt ông như mới chỉ năm mươi, giống

bức ảnh mà Thomas đã giữ gìn bấy lâu nay. Bức ảnh chụp hai bố con ở nơi nghỉ mát vào một dịp hè.

– Tóc bố lệch kìa, anh nói, nhưng như thế trông bố lại có nét gì đó nổi loạn.

– Con mua vé cho hai bố con mình chưa? bố anh gắng hỏi về sốt ruột.

– Con mua vé cho con thôi.

– Dĩ nhiên rồi! Bỏ qua giai đoạn thẻ giảm giá dành cho người cao tuổi, bọn bố du lịch miễn phí, hoàn cảnh lúc này của bố đúng là cũng có vài lợi ích đấy nhỉ. Vậy bao giờ chúng ta lên đường?

– Sáng mai ạ, con sẽ chuẩn bị một túi hành lý, rồi tận hưởng ngày hôm nay.

– Dẫu sao cũng đừng quá đà đấy nhé, bố xin nhắc là con phải tới nhà mẹ con lấy bình tro của bố.

– Và con sẽ giải thích với mẹ thế nào để mượn được bình tro của bố?

– Con nói đúng, chúng ta cần một kế hoạch. Con không có chìa khóa dự phòng sao?

\* \* \*

Jeanne ngạc nhiên khi gặp lại Thomas sớm đến thế.

– Tối nay con không biểu diễn ở Vienna à? bà hỏi khi mở cửa cho anh.

– Không ạ, thứ Bảy tuần tới con mới có hòa nhạc và nó sẽ diễn ra ở Varsava.

– Vienna, Varsava, biết làm sao được, mẹ lẫn lộn tất cả những thành phố và ngày tháng ấy với nhau. Trước kia mẹ vẫn theo dấu con, nhưng bây giờ mẹ làm gì còn thời gian nữa.

– Mẹ bận đến thế sao? Thomas hỏi.

– Con yêu ơi, bắt đầu từ một độ tuổi nào đó hoặc khi ta đã luống tuổi, thời gian thật thường lắm. Nó phi hết tốc lực khi ta vui chơi và kéo dài lê thê khi ta bức bối. Vì chẳng ai cần đến mẹ nữa nên mẹ đã quyết định sẽ vui chơi hết mình.

– Mẹ thừa biết là con cần mẹ mà, Thomas đáp và ôm choàng lấy mẹ.

– Thôi đi, con làm mẹ nhột đấy, bà cười vang vẻ tinh nghịch, và con sẽ làm tóc mẹ rối mắt. Tối nay mẹ còn đi chơi.

– Lại đi nữa sao?

– Cả ngày mai cũng vậy.

– Mẹ đi gặp ai đó ạ?

– Tại sao lại chỉ là “ai đó” thôi nhỉ? Mẹ gặp đầy người ấy chứ.

– Tốt thôi, nói thêm với con cũng chẳng ích gì đâu!

– Sao con lại có nhã hứng đến thăm mẹ thế?

– Một đứa con trai phải có lý do cụ thể để tới thăm mẹ mình hay sao?

– Không phải để hai mẹ con mình hút một điếu thuốc của mẹ đấy chứ?

– Không, mấy thứ đó con nhường cả cho mẹ.

– Vậy thì chúng ta thử suy nghĩ xem, bà nói đoạn nhìn hai chiếc ghế bành trong phòng khách.

Bà chọn chiếc bên phải rồi mời con trai ngồi vào chiếc còn lại.

– Sao mặt con bí xị vậy, con có muốn mẹ nấu cho con thứ gì đó không?

Thomas lắc đầu từ chối.

– Đau khổ vì thất tình rồi!

– Cũng không phải, chẳng có bóng dáng người phụ nữ nào đâu, à nhưng mà...

– Thomas ơi, con đúng là sao y bản chính của bố con, nhưng Chúa biết con không giống ông ấy. Mẹ không hiểu tại sao con vẫn còn độc thân.

– Nhưng tại sao ai cũng ám ảnh muốn nhốt con vào lồng thế?

– Vì nếu được lên chức bà nội thì mẹ chẳng phật lòng đâu.

– Mẹ con mình còn nhiều thời gian mà mẹ.

– Con thì có thể.

– Chúng ta sẽ không dành nguyên ngày để chuyện phiếm trong phòng khách này đâu nhé, bố anh thì thảo từ trường kỷ.

– Làm ơn để con tiến hành mọi việc theo cách riêng đi!

– Con không buộc phải nói chuyện với mẹ bằng cái giọng ấy đâu, mẹ anh đắp lại.

Thomas xin lỗi, và bà Jeanne cảm thấy kỳ lạ khi chứng kiến anh ném ánh mắt tức giận về phía trường kỷ.

– Trong thời gian này, nếu con cảm thấy buồn hoặc phải lòng ai đó, cứ gọi điện cho mẹ nhé, rồi chúng ta sẽ chuyện trò thâu đêm, mẹ nhớ vụ đó lắm.

– Con đã để mất Sophie và kể từ đó, cuộc sống của con là một cơn lốc cuốn phăng con từ thành phố này sang thành phố khác; không hề lý tưởng để...

– Bây giờ, chúng ta lại còn tổng kết cuộc sống tình cảm của con nữa hay sao? Raymond thở dài. Con có yêu cái con bé Sophie ấy không vậy?

– Có... mà con cũng không biết nữa.

– Con không biết cái gì cơ? mẹ anh hỏi.

– Liệu con có thực sự yêu Sophie không.

– Vậy thì con có để vuột mất gì đâu, bố mẹ anh đồng thanh đáp.

Thomas thích thú với tình huống này.

– Cuối cùng con cũng mỉm cười rồi! bà Jeanne hân hoan. Mẹ cứ ngỡ ta đang an táng ai đó chứ.

– Mẹ không biết mình nói trúng thể nào đâu! Thomas bắt cần buột miệng.

– Vậy hả, ai chết thể? mẹ anh hỏi, đầy vẻ tò mò.

– Không có ai cụ thể đâu, rốt cuộc con hình dung là có ai đó đã qua đời ở đâu đó, nhưng chúng ta đổi chủ đề đi thôi.

– Đạo này con có vẻ kỳ lạ lắm.

– Con biết, ban nãy cũng có người lưu ý con như vậy.

– Sao con lại mang theo cái túi cũ này?

– Con tính đi mua vài thứ.

– Toàn những lời vô bổ! Raymond cầu nhàu. Mau nói với mẹ là con đi, bà ấy sẽ vào bếp và trong khoảng thời gian đó, con có thể xoáy lấy bình tro, chúng ta sẽ không kể cả cả ngày ở đây đâu.

– Mẹ làm cho con một cái bánh kẹp nhé? Thomas hỏi.

– Dĩ nhiên rồi, con yêu, một bà mẹ để mà làm gì nếu không phải để làm bánh kẹp cơ chứ? Mẹ sẽ quay trở lại ngay.

– Vào thư phòng ngay đi! Raymond kêu lên.

Thomas nghe theo. Vốn tính cẩn thận, anh ngó ra hành lang để chắc chắn mẹ anh không lảng vảng quanh đó, và nghe thấy bà hát véo von trong bếp.

– Chiến dịch kê sách! bố anh hét, như thể ông là sĩ quan quân đội.

– Chiến dịch vô lý dừng dừng, nếu bố muốn biết ý kiến của con, Thomas lẩm bẩm.

Thư phòng lúc sinh thời của bác sĩ phẫu thuật không hề suy sụp. Căn phòng rộng rãi và xinh xắn có ô cửa lửng mở ra một ban công lớn. Cả bốn mặt tường đều giăng lụa trơn màu be tiếp với sàn nhà gỗ sồi. Mỗi bên cửa lò sưởi nơi ngọn lửa đã lâu lắm rồi chẳng còn cháy tí tách là một cánh cửa tủ sách.

– Ngó tầng giá trên cùng xem, bố anh gợi ý, có lẽ là gần cửa sổ.

Thomas kiễng chân cao hết mức rồi với tay lần tìm bình đựng tro giấu sau những cuốn sách.

\* \* \*

Bà Jeanne đã hâm nóng một phần bánh trứng trong lò vi sóng. Khi quay trở lại phòng khách, tay bê một cái khay, bà ngạc nhiên vì không thấy con trai đâu. Chợt nghe có tiếng động trong phòng bên, bà vội đặt khay trên mặt bàn thấp rồi khẽ khàng tiến về phía thư phòng. Bà Jeanne còn tò mò hơn nữa khi thấy Thomas đang đứng nhón chân.



– Con đang tìm cuốn sách nào đó à? bà hỏi.

Thomas giật nảy mình rồi ngoái nhìn.

– Mẹ làm gì với tro cốt của bố rồi? anh đáp không chút quanh co.

– Con cũng có thể tiến hành như vậy đấy, bố anh thử dài.

– Mẹ đã dùng thứ đó để chạy thử máy hút bụi loại không túi chứa kiểu mới. Thôi nào, Thomas, đừng nhìn mẹ với vẻ mặt như vậy, mẹ đùa đấy! Nó vẫn ở nguyên chỗ cũ, mặc dù mẹ chưa bao giờ xác minh chuyện đó, nhưng trước hết, mẹ không tin là bố con lại xách túi lên đường nữa đâu. Bố con chỉ hiện diện nhiều đến thế trong nhà này kể từ khi ông ấy qua đời thôi.

– Thi thoảng mẹ có nhớ bố không?

– Con sẽ không phiền nếu để dành những câu chuyện kiểu này cho một ngày khác chứ? Raymond phản đối. Thí dụ khi nào bố vắng mặt ấy...

– Vậy thì bố đi đi! Thomas nói khế.

– Con nói gì kia?! mẹ anh gặng hỏi. Hôm nay con đúng là hết sức kỳ lạ đấy. Mà con tìm nhầm chỗ rồi, bố con yên nghỉ phía bên kia lò sưởi cơ, tầng trên cùng, đằng sau *Bà Bovary* ấy. Mẹ nhất định phải tìm ra một phương cách trả thù chứ. Con kê cái ghế bành này mà trèo lên nhé, mẹ ngại quay vào bếp tìm thang ladder.

Raymond cài lại cúc áo vest rồi biến mất, rõ ràng là dần dỗi.

Thomas đẩy ghế bành vào chỗ bố anh từng hiện ra trước mắt anh và thấy thứ cần tìm. Rốt cuộc anh cũng tìm ra bình đựng tro cốt, đằng sau *Giáo dục tình cảm* cũng bụi bặm chẳng kém *Bà Bovary*.

– Con sẽ thấy còn một cái hộp nhỏ, đến nước này rồi thì con lấy nó luôn đi. Nếu con muốn điều tra về độ thánh thiện của bố con, hoặc tự tặng cho mình một chuyến hành hương ngắn, những thứ bên trong cái hộp sẽ cho con biết về bố con nhiều hơn là bình đựng tro cốt của ông ấy.

– Con có thể mang nó đi không? Thomas hỏi.

– Con định đi luôn sau khi cất nó vào túi xách của con ư? Nhưng chính xác con bao nhiêu tuổi rồi thế?

Thomas khó chịu như thể anh mới lên tám và bị bắt quả tang đang thó kẹo trong ngăn tủ.

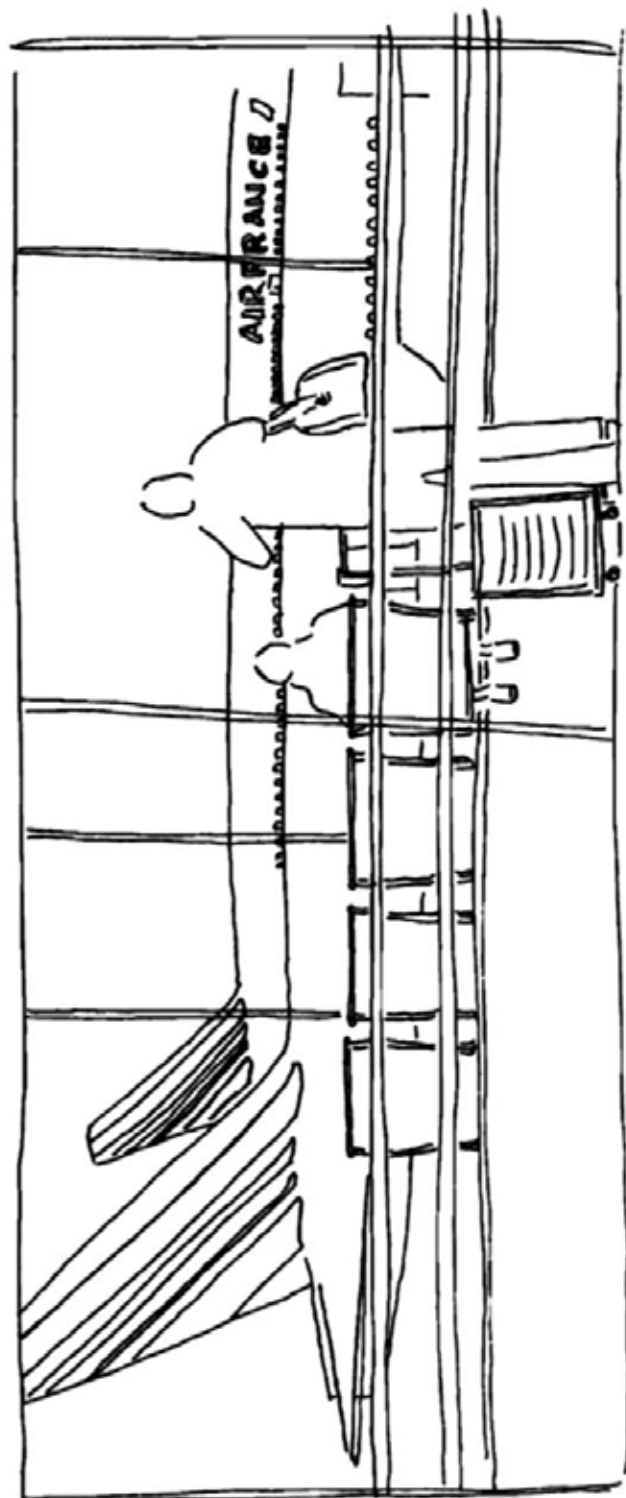
– Thôi nào, chúng ta quay ra phòng khách đi, căn phòng này khiến mẹ rầu lòng lắm, mẹ chẳng bao giờ ở lại đây quá lâu.

Bà Jeanne đoán chừng con trai cũng chẳng hề muốn ở đây mãi nên kéo anh về phía bếp. Bà để bình tro cốt lên bàn, dùng giấy báo gói ghém lại rồi đặt vào đáy túi, đoạn mỉm cười tươi rói.

– Xong rồi đây, nó hoàn toàn thuộc về con. Bố yêu cầu mẹ con mình giữ nó, nhưng không nói chính xác là ai trong hai chúng ta. Giờ thì đến lượt con rồi, mẹ rảnh nợ luôn. Vả chẳng phần nào kết nối lại giữa hai bố con sẽ tốt cho con hơn đây. Những năm cuối đời ông ấy, hai bố con có phần xa cách nhau... Sao nào, mẹ lại nói gì để con nhìn mẹ như vậy nhỉ?

– Con không thể biết trong hai người, bố và mẹ, ai mới là người gần gũi hơn đây.

– Con đã thử nhìn mình lúc đeo cái túi này chưa? Thằng thẩn mà nói nhé, theo con, con nghĩ tại sao bố mẹ hợp nhau nào? Nếu bố mà không có chút gần gũi như con vừa nói, thì con chẳng có mặt trên cõi đời này đâu, con yêu ạ. Thôi nào, chuồn đi, nói chuyện với bố con đi, mẹ phải sửa soạn đây.



## 7.

Thomas về thẳng nhà mình. Suốt quãng đường, Raymond không nói lời nào và tiếp tục lặng thinh ngắm những mái nhà Paris.

– Bố còn làm mình làm mẩy lâu nữa không? Thomas hỏi.

– Cuộn trong giấy báo rồi dúm xuống đáy một cái túi cũ rách! Sao hai người dám làm vậy chứ? Hai người coi bố là món cá rẻ tiền đấy hả?

– Nếu bố muốn biết ý kiến của con, thì bố hay bắt bình vì những chuyện vặt vãnh quá đấy.

Thomas đi sửa soạn hành lý. Anh nhét hộ chiếu vào túi xách rồi cầm túi đựng đồ vệ sinh cá nhân trên tay về ngắm ngời.

– Biết đâu đấy, anh nói khẽ rồi vớ lấy lọ nước hoa.

Anh lấy bình đựng tro cốt trong túi ra, xé phần vỏ bọc phía trên, mở hé nắp bình rồi xịt vào đó một vệt nước hoa.

– Con bị sao thế, con điên rồi hả? bố anh đứng vụt dậy để phản đối.

– Chuyển bay sau cùng của bố là từ khi nào thế nhỉ?

– Bố chẳng biết nữa và bố không thấy mối liên quan.

– Tin con đi, dẫu sao bố cũng không được lựa chọn đâu.

– Báo trước để con biết nhé Thomas, nếu bố nồng nặc mùi hoắc hương trước mặt Camille, bố sẽ không tha thứ cho con đâu.

– Chẳng có tạo nguy cơ nào đâu ạ, đây là mùi hương bài. Giờ thì bố lang thang ở đâu tùy bố, con ra ngoài ăn tối đây, một mình thôi!

– Bố cảm thấy lòng mình trĩu nặng vì những lời trách móc của con, nhưng chuyến phiêu lưu ngắn mà bố con ta sắp trải nghiệm cùng nhau lần này cũng có thể tặng cho con cơ hội thực hiện một ước mơ đấy.

– Căn cứ vào hoàn cảnh và việc mà bố đang nhờ con làm, con thực sự không biết là ước mơ nào đây.

– Không phải con đã luôn từng mơ một ngày nào đó được biểu diễn trên sân khấu Carnegie Hall sao? Tại sao không tranh thủ chuyến đi này để trình diễn thử?

– Bởi vì Carnegie Hall thuộc New York ạ.

Thomas không tìm cách đầu lý thêm, anh cầm áo khoác rồi chạy ào xuống cầu thang.

Mùa xuân trút xuống Paris hương thơm của sự đâm chồi nảy lộc. Những cây dễ dàng độ ra hoa. Thomas ngược lên chiêm ngưỡng những cây hoa chuông, những chùm hoa đỏ và hồng nhô lên từ tán lá. Dọc đường đi, anh quyết định băng qua một công viên nhỏ um tùm cỏ dại... và rác rưởi. Anh luôn kinh ngạc trước vẻ nhếch nhác của thành phố đẹp nhất thế giới. Anh từng dạo qua các con phố của Amsterdam, Madrid, London, Praha, Vienna, Budapest, Copenhagen và Stockholm, nhưng ngoại trừ Roma thì không một thành phố nào lấm rác thối như thế này. Một ngày nọ anh đã nhận xét như vậy với Sophie, cô liên kết tội anh già trước tuổi. Ưa sạch sẽ thì có liên quan gì đến vấn đề tuổi tác nhỉ? Một bí ẩn giữa nhiều bí ẩn khác và một kỷ niệm cãi vã đã nhắc anh nhớ đến nhiều tin nhắn của Serge, cậu bạn không ngừng chia tay rồi tái hợp với người yêu. Thomas gọi cho Serge để rủ cậu ta ăn tối, quán nào tùy cậu ta chọn. Buổi tối chẳng báo hiệu điều gì vui vẻ, nhưng nghe bạn anh ta thán cũng có những phương diện tích cực. Bất hạnh của những người thân thích nhắc bạn nhớ rằng cuộc đời bạn chưa đến nỗi tồi tệ lắm và những thất vọng cay đắng trong cuộc sống tình cảm của họ nhắc bạn nhớ rằng độc thân cũng có cái hay.

Họ gặp nhau tại *Anh bạn Jean*, nhà hàng yêu thích của Thomas tại Paris. Serge cầu nài vì họ bị xếp ngồi bàn chung, không hề lý tưởng cho việc tâm sự, nhưng Thomas trấn an cậu ta về điểm này. Những người hàng xóm cùng bàn bên phải họ là người Nhật, và những người bên trái có lẽ là người Úc nếu căn cứ vào giọng nói của họ.

Trong bữa ăn, Thomas tỏ ra kiên cường một cách mẫu mực. Nếu những người ngồi cạnh hiểu được những gì anh đang chịu đựng, họ cũng sẽ đồng ý như vậy, nhưng Thomas có một khả năng lồi lạc là đào thoát bằng ý nghĩ. Một tài năng được

phát hiện trên ghế nhà trường. Nếu đem so với anh, gã học trò lười của Prévert<sup>1</sup> chỉ là tay nghiệp dư. Có lẽ chính cái khiếu này đã tiết lộ một năng khiếu khác. Từ hồi còn nhỏ xíu, Thomas đã cảm thụ những giai điệu sống động như anh đang ở trong một khán phòng hòa nhạc. Chúng âm vang trong đầu anh, như có phép màu, rồi mời gọi anh bước vào những hành trình tưởng tượng. Trong khi Serge liệt kê những bằng chứng cho thấy sự thờ ơ của bạn gái cậu ta, Thomas thả hồn theo những khúc tức hứng của Schubert. Trước tiên là khúc tức hứng ở cung Đô thứ dẫn anh tới Stockholm, một buổi tối đáng nhớ. Dân Thụy Điển là những thánh giả tuyệt vời. *Khúc tức hứng số 2* đưa anh trở lại một chiều thu ở Paris và những nụ hôn của một nữ sinh viên trường Luật. Cô nàng tên gì ấy nhỉ?

– Cậu vẫn nghe tớ nói đấy chứ? Serge hỏi.

– Tớ có làm gì khác đâu, Thomas khẳng định trong khi *Khúc tức hứng số 3* nhắc anh nhớ tới bố anh.

Anh từng chơi bản nhạc này trên sân khấu ngay sau ngày bố anh mất, không ai biết chiếc áo đuôi tôm anh mặc hôm đó là một bộ đồ tang.

Lẽ ra tối nay anh không nên bỏ mặc ông; trên đời mấy ai có được may mắn như anh? Vậy thì tại sao từ khi bố xuất hiện trước mặt anh, anh lại không thể bắt đầu một cuộc trò chuyện đúng nghĩa nhỉ? Chính anh, người từng tự trách mình nhiều đến thế vì những thỉnh lạng và những điều hai bố con chưa từng thổ lộ.

– Đừng có ủ dột như vậy chứ, Serge nói tiếp, ngay cả khi cô ấy chia tay tớ thì cuộc sống vẫn tiếp tục, đâu phải đã chết đâu.

– Có chứ, dẫu sao cũng có một chút, Thomas thở dài.

*Khúc tức hứng số 4* lao ra cứu nguy, hành trình đến Toscane vào buổi bình minh của sinh nhật anh lần thứ hai mươi. Cô nàng tên Fabiola với bộ ngực tuyệt đẹp tỏa hương vải bông, còn đôi bàn tay thì dịu dàng quá đỗi. Cô nàng sao rồi nhỉ?

– Cậu nghĩ tớ nên chủ động chứ? Serge hỏi.

– Cô nàng sao rồi nhỉ? Thomas nhắc lại, lần này là thành tiếng.

– Kể từ hôm qua á?... Câu hỏi của cậu kỳ cục thật đấy.

---

<sup>1</sup> Jacques Prévert (1900-1977): thi sĩ, nhạc sĩ, nhà biên kịch nổi tiếng người Pháp.

– À không, xin cậu, thôi cái kiểu “kỳ cục” của các người đi!

– Nhưng cậu đang huyền thuyên gì vậy?

– Không có gì, Thomas đáp, cậu tiếp tục đi.

– Tớ có nên gọi điện cho cô ấy hay không nhỉ?

Tam tấu dành cho dương cầm ở cung Mi trưởng đột ngột xuất hiện, một niềm hoan hỉ. Một buổi sáng ở Nhạc viện, khi giáo sư của họ đến muộn, anh đã chơi đùa cùng chúng bạn bằng cách chơi bản nhạc đó theo phong cách jazz. Trò vui phải ngừng lại khi vị giáo sư, một nhạc trưởng khét tiếng kiêu căng, xuất hiện và quát lên rằng Schubert hẳn đang vật mình dưới mộ. Thomas đã bị phạt vì dám trả lời ông rằng nếu vậy thì hẳn Schubert cũng vật mình không kém sau khi nghe ông chỉ huy *Bản giao hưởng số 3* ngày hôm trước.

– Gọi cô ấy đi, Thomas đáp vẻ thích thú.

– Tớ có thể biết có chuyện gì buồn cười không?

– Tớ vui khi được ăn tối cùng cậu.

– Nói cho cùng, cậu có lý, tớ có mất gì đâu khi chủ động đi bước đầu tiên nhỉ?

– Rồi cậu sẽ đi thêm bước thứ hai nữa, và trong vòng một tháng nữa sẽ lại gọi cho tớ để nói là cậu đang khổ sở. Thứ lỗi cho tớ nhé, nhưng chúng ta chuyển sang món tráng miệng đi, tớ nhất định phải về đây, sáng sớm ngày mai tớ lên đường rồi.

– Cậu đi đâu thế?

– San Francisco.

– Hên vậy! Serge thốt lên. Lâu nay cậu vẫn mơ được biểu diễn trên sân khấu Mỹ còn gì.

– Tớ đâu có tới đó để biểu diễn hòa nhạc, Thomas giải thích trong lúc ra hiệu cho bồi bàn mang hóa đơn tới chỗ họ.

– Tớ hiểu rồi, cô ấy tên gì?

– Cậu còn khuya mới đoán đúng. Tớ dẫn bố tớ đi du lịch thôi, Thomas giải thích trong lúc tìm thẻ tín dụng.

Serge nhìn anh vẻ lạ lẫm.

– Đó là một cách nói hình ảnh thôi, anh chữa lại. Đừng nhìn tớ như thể tớ đã phát điên thế chứ, tớ đi hành hương thôi, nếu cậu muốn nghe cách nói đó hơn.

– Tớ chẳng muốn gì cả. Ta cam pu chia nhé?

– Không, tớ để cậu mời tớ đấy, mua xong vé máy bay là tài khoản ngân hàng của tớ rỗng tuếch rồi, nhưng lần sau sẽ đến lượt tớ mời. Tớ thực sự phải đi đây, ông ấy đang đợi tớ.

Không lần chần thêm, Thomas chào bạn rồi chạy trên phố để đuổi kịp một chiếc taxi rồi bảo tài xế chở anh về chân tòa nhà nơi anh sống.

Anh leo cầu thang bộ thật nhanh để rồi thấy căn hộ của mình vắng tanh.

Bực mình, anh gọi bố, mở toang cửa tủ tường với hy vọng gốc ghếch là ông đang nấp trong đó, vào phòng tắm, rồi nghiêng người qua cửa sổ nhìn xuống các mái nhà phía dưới.

– Có lẽ bố đã ra ngoài rồi. Nếu bố nghe thấy con thì đừng chậm trễ nhé, đồng hồ báo thức sẽ đổ chuông lúc sáng sớm, một chuyến đi dài đang chờ bố con mình đấy.

Bỗng nhiên, Thomas cảm thấy cô độc hết sức, và khi lên giường nằm, anh tự hỏi liệu mình có mất trí chút nào không.

\* \* \*

Thomas thức dậy từ tờ mờ sáng sau một giấc ngủ chập chờn. Anh vò đầu khi mở mắt và lập tức gọi bố, nhưng chỉ nghe thấy tiếng huýt sáo của người lao công đang quét đường bên dưới.

Nếu chiếc túi du lịch không để sẵn trên bàn, có lẽ anh đã ngỡ mình vừa mơ một giấc mơ kỳ lạ.

– Con không biết bố đang chơi trò gì, trừ khi bố vẫn còn giận dỗi. Nếu muốn trẻ chuyển bay, bố chỉ việc nói ra thôi, như vậy sẽ đơn giản hơn, anh hét lên.

Và vì vẫn không nhận được hồi đáp, anh nhún vai rồi đi tắm.



Thomas mặc quần áo, tự pha cho mình một tách cà phê rồi tìm quanh.

– Bố đang giở trò gì vậy?

Thomas bắt đầu nghi ngờ sức khỏe tâm thần của mình. Anh rầu rĩ ngắm bình đựng tro cốt nhô ra khỏi miệng túi.

– Bố lại bỏ con lần nữa, bố muốn con thực hiện chuyến đi này một mình, phải thế không? Được thôi, anh vừa nói vừa đóng cửa nhà, con sẽ hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của bố và sau đó bố con mình hết nợ.

Một chiếc taxi đang chờ anh dưới chân tòa nhà. Suốt quãng đường ra sân bay, Thomas ngoái ra sau đến cả chục lần, nhìn Paris xa dần qua ô kính hậu.

Ở quầy làm thủ tục, nữ tiếp viên hàng không hỏi có phải anh đi một mình không và Thomas trả lời rằng cũng gần như thế.

Anh nấn ná trong quầy Relay, mua một tờ *Diapason* rồi lật qua, ngồi trước quầy Ladurée, nơi có món bánh macaron vốn là một trong những tội lỗi vặt vãnh của anh.

Thu hết can đảm, anh tiến về phía cửa kiểm soát. Nữ nhân viên an ninh nhăn mặt khi nhìn thấy một khối sẫm màu xuất hiện trên màn hình và quyết định tịch thu túi xách của Thomas để kiểm tra thật kỹ.

– Đây là cái gì vậy? cô hỏi đoạn vớ lấy bình đựng tro cốt.

– Một bình hương, Thomas đáp; tôi là nghệ sĩ dương cầm chuyên nghiệp, cái này giúp tôi chống lại nỗi sợ đám đông.

– Có thể nói anh có nỗi sợ đặc biệt đấy. Cho phép tôi nhé? cô nói đoạn vặn mở nắp bình.

Thomas chớp mắt tỏ ý đồng tình. Cô ghé mũi hít ngửi thứ đựng bên trong bình.

– Thơm đấy, cô nói đoạn đóng nắp bình lại.

Cô đưa chiếc bình qua máy dò thuốc nổ rồi cuối cùng cũng cho phép Thomas nhận lại nó.

Thomas cất lại bình vào túi xách, chào cô gái rồi đi. Anh nhìn một lượt khắp phòng chờ, càng lúc càng thêm lo lắng.

– Mình có cảm giác như đứa trẻ lạc mất bố mẹ giữa đám đông vậy, anh thì thầm, toàn bộ chuyện này thật nực cười.

Thomas thoáng nghĩ tới phương án rút lui, rồi anh nghĩ đã tới nước này rồi, từ bỏ chuyến tham quan San Francisco sẽ là một sự lãng phí còn ngu ngốc hơn nữa. Anh rảo bước qua cầu nổi dẫn ra máy bay, vào khoang hành khách rồi cất túi xách lên khoang hành lý.

Người phụ nữ ngồi kế bên đã độc chiếm tay vịn ghế rồi giở rộng tờ báo lẫn cả sang không gian của anh.

Anh nhắm chiếc ghế trống phía bên kia lối đi với hy vọng sẽ sang đó ngồi sau khi máy bay cất cánh.

Ngay khi tiếp viên trưởng thông báo các cửa máy bay đã đóng, bố anh liền chiếm luôn chỗ đó, rồi cười ngoác miệng với anh.

– Thú nhận là con đã hơi nhớ bố đi!

– Bố thấy chuyện này buồn cười lắm sao? Con có thể biết bố đang chơi trò gì không?

– Bởi vì con nghĩ chuyện tái sinh là dễ lắm hả? Bố ở đây và ở kia, nhưng con không nhìn thấy bố, một *glitch*<sup>2</sup>, bố đoán vậy. Vụ xịt nước hoa cao tay thật đấy.

– Một *glitch* ấy ạ?

– Đúng thế, đó là một từ tiếng Mỹ.

– Bố có muốn một *glitch* khác không? Suýt thì con đã từ bỏ hết đấy.

– Bố nghe thấy con cầu nhàu rồi, nhưng con sẽ không từ bỏ đâu. Mà này, bố con mình hết nợ chính xác là về cái gì vậy? Bố có nên suy ra rằng rốt cuộc con cũng đồng ý là mình mắc nợ bố vì bố đã cất công dạy dỗ con không nhỉ?

---

<sup>2</sup> Tiếng Anh trong nguyên bản: trục trặc, vận hành không ổn định.

Nữ hành khách ngồi kế bên gấp tờ báo lại, vẻ đầy thương cảm. Chị ta cam đoan với Thomas rằng không có bất kỳ lý do gì để hoảng sợ cả, máy bay là phương tiện vận chuyển an toàn nhất và để giúp anh quên nỗi sợ, chị ta hỏi anh làm nghề gì.

– Tôi là nghệ sĩ dương cầm, anh đáp.

– Anh sẽ tìm ra những chương trình tuyệt vời trên máy bay, không gì tuyệt bằng nghe nhạc để thư giãn, chị ta khẳng định đoạn chụp tai nghe lên tai.

Thomas lờm bở cháy mắt, ông có vẻ vô cùng thích thú.

– Thực tình, tôi qua tẻ quá nhỉ, cậu bạn Serge của con chán đời thật đấy! Bố thông cảm với bạn gái của Serge, nếu là cô ta, bố đã dứt khoát chia tay một lần cho xong rồi.

Để được riêng tư, Thomas xài luôn chiêu thức thô lỗ của người phụ nữ ngồi kế bên. Anh chụp lấy bộ tai nghe rồi nhắm mắt trong khi máy bay cất cánh.

\* \* \*

Bố Thomas lặng lẽ quan sát con trai trong lúc anh ngủ gà ngủ gật. Đến lúc phát khay đồ ăn, ông nghiêng người sang anh.

– Bố cứ nghĩ con muốn bù đắp lại khoảng thời gian đã mất kia đấy.

– Con không nghĩ đây là nơi lý tưởng để bắt đầu một cuộc độc thoại, trừ phi bố muốn người ta mặc áo trói cho con.

– Nhất trí, nhưng không gì ngăn cản bố nói mà.

– Trước đây bố vốn kiệm lời lắm kia mà, Chúa ơi, sao cái chết lại khiến bố thành ra lắm lời thế nhỉ!

– Nếu con có thể tránh gọi Chúa trời vì một việc nhỏ nhặt, thì chuyện này sẽ giúp bố nhiều đấy; bố không rõ thông tin về kỳ tự do có điều kiện này của bố lên được đến cấp bậc nào nữa... Vả lại, nếu bố không nói chuyện thường xuyên thì có lẽ là vì con không bao giờ đặt câu hỏi cho bố đấy thôi.

Thomas liếc trộm người phụ nữ ngồi cạnh, chị ta đang quan sát anh đầy vẻ nghi hoặc.

– Nếu lo ngại về suy nghĩ của người phụ nữ đó, con chỉ việc viết ra giấy những điều con muốn nói với bố.

Thomas thấy ý tưởng đó thật vô lý.

– Đã kiên nhẫn đợi ba mươi lăm năm để docks bầu tâm sự thì ta có thể chờ đến lúc tới nơi mà.

– Docks bầu nào? Bố chẳng chê trách con chút nào, còn con thì trách bố hả?

– Ý con không phải vậy.

– Thế mà ý con là vậy đấy. Con sẽ chơi trò thiếu niên chậm phát triển, phàn nàn rằng bố đã không quan tâm đầy đủ đến con sao? Được lắm, cứ bắt đầu cuộc chơi đi, nhưng vì kính lão đắc thọ nên bố sẽ là người bắt đầu. Vậy nên, hãy nói cho bố biết bộ phim bố thích nhất, bài hát bố yêu nhất và cuốn sách đã khiến bố xáo trộn nhất? Và vậy đấy, chiều bí ngay, con mù tịt toàn bộ những chuyện đó, không phải sao? Hãy thừa nhận là con sắp cố gắng gài bẫy bố với dạng câu hỏi này đi.

– Vì chết rồi nên bố đọc được suy nghĩ của con chẳng?

– Là bố con nên bố đã có được năng lực này suốt nhiều năm trời rồi.

– Bánh mì và sô cô la, Chúng ta hãy hát dưới mưa, mà bố thường hát khi tắm vòi sen, trên ô tô, ở phòng làm việc và buổi tối lúc về nhà mỗi khi tâm trạng bố vui, *Chùm nho uất hận*, thêm vào đó là một bài thơ của Villon và *Người ngủ trong thung*. Con nghĩ là bố vừa để bị chiều tưởng hết cỡ rồi.

Raymond nhìn con trai chăm chú.

– Chiều thứ Bảy nào bố cũng đưa con ghé qua Vườn thích nghi khí hậu, thế mà ngay khi bố con ta về tới nhà con đã hỏi mẹ đâu; mẹ vừa xuất hiện trong phòng là con lao ngay vào vòng tay mẹ. Bố thường dẫn con đến các sân bóng, nhưng con thường vì mẹ mà chiến thắng. Bố tắm rửa và đọc truyện cho con, nhưng con lại muốn mẹ cho con ngủ. Buổi sáng khi bố vào phòng con, con tỏ ra thất vọng vì người đánh thức con không phải là mẹ.

– Mẹ chăm sóc con không ngừng nghỉ chứ không chỉ mỗi chiều thứ Bảy, ngày nào mẹ cũng đưa con đến trường rồi lại đón con về. Và khi hai mẹ con về tới nhà, con luôn hỏi mẹ mấy giờ bố về, nhưng bố có ở đây đâu mà nghe thấy. Mẹ hỏi con

ngày vừa qua thế nào và khi con nói chuyện với mẹ, mẹ không đọc báo, mẹ chính là một đại dương thương mến.

– Con thấy đây, đây không phải vấn đề thời gian. Bất công là ở chỗ chúng ta không được lên chương trình cho chuyện đó, cảm giác ngưng ngừng chết tiệt khiến ta ngại ôm con trai mình vào lòng thêm vài giây. Cả đời bố đã thiếu thốn tình cảm rồi. Bố từng là vị bác sĩ phẫu thuật khiến người ta giữ khoảng cách, ấy vậy mà ngay khi tiến hành phẫu thuật, bố vẫn làm với tình yêu thương. Bố biết những người đàn ông tự huênh hoang vì đã khiến bao con tim tan vỡ, còn bố thì lại hàn gắn những trái tim.

– Đúng thế, những lá lách, gan, phần phụ và chắc chắn là vô khối nội tạng khác nữa, nhưng con sẵn sàng bỏ qua những chi tiết kiểu này.

– Cái cô ả ngồi cạnh con khiến bố bức mình quá thế khi cứ nhìn chúng ta chăm chăm như vậy. Bảo cô ta là con bị tâm thần phân lập đi, để cô ta cho bố con ta yên thân!

– Ở độ cao mười nghìn mét, con chắc chắn là làm vậy sẽ trấn an được cô ta.

– Con im miệng một giây nào, Raymond khề giọng. Phía trước đang xảy ra chuyện gì kia.

– Làm sao bố biết được, chúng ta đang ngồi ở hàng ghế cuối kia mà?

– Bố cảm nhận được, bố nhận thấy một sự náo động, con không nghe thấy gì sao?

– Cái chết khiến bố thành công một cách kỳ lạ nhỉ, con nhắc để bố nhớ rằng những năm cuối đời bố khá lãng tai đấy.

– Điếc có chọn lọc, con trai ạ, một trong những đặc quyền hiếm hoi của tuổi tác, chỉ còn nghe thấy những gì ta quan tâm và giả vờ không hề nghe thấy những thứ khác.

– Hóa ra bố giả vờ sao?

– Cứ cho là bố chọn lọc giữa cái hữu ích và cái thừa thãi, chưa kể chứng điếc tai miễn cho bố vô số những việc vặt vãnh. Nhờ ai đó đi đổ rác khi biết chắc người đó sẽ không trả lời thì cũng để làm gì kia chứ...

Giọng cơ trưởng vang lên trên loa phóng thanh. Một hành khách hạng thương gia đang cần chăm sóc; nếu trên máy bay có một bác sĩ, làm ơn báo cho thành viên phi hành đoàn.

– Bố đã nói sao nhỉ! Raymond thốt lên.

– Rằng bố là một tay tinh quái thương thừa.

– Giờ tay lên đi, bác sĩ phẫu thuật ra lệnh.

– Tại sao bố muốn con làm vậy chứ?

– Con đã trông thấy ai đó giờ tay sao?

– Không, nhưng con đâu phải bác sĩ.

– Bố thì có đấy. Hãy ra hiệu cho cô tiếp viên này. Đôi khi con ương bướng thật đấy, hãy nghĩ đến người đang cần được cấp cứu kia đi, khỉ thật!

Bỗng nhiên, Thomas cảm thấy bàn tay mình giật nảy lên rồi nhìn thấy nó vẩy vẩy trong không trung mà anh không thể kiểm soát nổi.

– Chính bố đã làm vậy sao? anh bàng hoàng thì thầm.

– Không, là lương tâm của con đấy, đồ ngốc ạ.

Người phụ nữ ngồi kế bên nhìn anh với vẻ kỳ quái, vừa kinh ngạc vừa thương hại.

– Hẳn anh nghe nhầm rồi, có thể là do căng thẳng đấy, chị ta nói, cố tỏ ra vui vẻ. Họ cần một bác sĩ chứ không cần nghệ sĩ dương cầm.

– Tôi biết, Thomas thở dài.

– Vậy tại sao anh lại giờ tay? người phụ nữ hỏi.

– Chuyện ấy thì ngược lại, tôi chịu chết, Thomas đáp và nhún vai.

– Vậy thì thôi đi!

– Tôi không thể, tôi không cưỡng lại được.

– Nhưng dấu sao anh cũng không định chơi một khúc nhạc chiều cho vị hành khách đang cần giúp đỡ nghe đâu nhỉ, chị ta cảm phần.

– Tôi không nghĩ trên máy bay có đàn dương cầm, vả lại hãy thừa nhận điều này đi, những khúc nhạc chiều rất cuộc sẽ gây căng thẳng thần kinh.

– Rất cuộc anh đang chơi trò gì vậy?

– Cũng còn tùy từng tối, Brahms, Mozart, Bruch...

– Anh giỡn mặt tôi đấy hả?

– Tôi đảm bảo với chị là không, Thomas thốt lên một cách chân thành nhất trần đời. Bố, buông tay con ra, rất cuộc bố sẽ khiến con gặp phiền phức đấy!

Người phụ nữ ngó anh chòng chọc, sửng sờ.

– Dĩ nhiên tôi không nói với chị đâu, anh sượng sùng giải thích.

Chị ta nghiêng người để quan sát chiếc ghế nơi chỉ mình Thomas mới có thể nhìn thấy vị bác sĩ phẫu thuật đang ra điều khoái trá.

– Anh đang dùng thứ gì vậy? chị ta gặng hỏi.

– Máy bay, giống như chị thôi mà.

Một nữ tiếp viên hàng không đi tới chỗ Thomas, ngăn cuộc trò chuyện chuyển biến xấu. Cô cảm ơn Thomas, giải thích rằng một nam hành khách đang bị khó ở, rồi mời anh đi theo cô. Người phụ nữ ngồi kế bên khiếp hãi khi thấy anh đứng dậy.

– Nhưng anh ta là nghệ sĩ dương cầm kia mà! chị ta phản đối.

Vô ích. Thomas đã ngược lên đầu lối đi. Nỗi sợ đám đông thường tra tấn anh trước khi bước ra sân khấu không thể bì với nỗi sợ mà anh cảm thấy khi tiến lại gần những hàng ghế đầu.

Một người đàn ông tuổi chừng năm mươi đang nằm sõng soài, bất tỉnh, trong khoang nhỏ phi hành đoàn đã bố trí để ông nằm tách biệt.

– Chúng ta cần dưỡng khí, Raymond kêu lên. Rất cuộc, bệnh nhân của con đang rất cần dưỡng khí. Con cứ bảo hai nam tiếp viên hàng không kia đi lo việc của họ và giữ nữ tiếp viên lại. Hỏi cô ta xem cơn khó ở diễn ra thế nào, ông ra lệnh.

– Tốt hơn hết là giải tán bớt người đi, Thomas rút rề đề nghị, cô đây có thể ở lại giúp tôi. Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hai nam tiếp viên tản đi còn nữ tiếp viên hàng không cảm thấy sung sướng vì được vị bác sĩ trẻ lựa chọn để hỗ trợ.

– Ông ấy yêu cầu đồ uống. Khi tôi mang tới thì thấy ông ấy bồn chồn không yên. Ông ấy vã mồ hôi đầm đìa. Thoạt tiên tôi nghĩ đến một cơn hoảng loạn, do các dòng xoáy không khí. Lời nói của ông ấy rời rạc, gần như hung hãn; ông ấy đòi lấy cái túi đeo chéo, thở hổn hển như đang khó thở. Rồi ông ấy tái nhợt cả người và ngất lịm. Anh có nghĩ đây là một cơn nhồi máu cơ tim không?

– Có thể, nhưng tôi đang nghĩ đến vấn đề khác, Thomas nghe thấy mình tuyên bố, như thể bố anh đã nhập vào anh.

Rồi anh thấy mình đo mạch của người bệnh, cao giọng tuyên bố mạch chậm nhưng vẫn đo được.

– Cầm tay ông ta rồi nói bố biết xem nó có lạnh không, cái này thì bố không thể làm được, bác sĩ phẫu thuật giải thích.

Thomas nắm chặt bàn tay người đàn ông đang bất tỉnh, có phần vụng về, như thể đang chào hỏi ông ta, điều này khiến nữ tiếp viên hàng không kinh ngạc.

– Lạnh, anh thì chào.

– Tốt rồi, giờ thì ghé sát vào miệng ông ta đi, bác sĩ phẫu thuật ra lệnh, và nói xem nó có bốc mùi táo không.

– Lại gì nữa đây! Chúng ta không phải đang trong phim *Những tay súng già rơ đầu nhé*, Thomas làu bàu.

Lời phản đối khiến nữ tiếp viên hàng không nhú mày.

– Làm những gì bố bảo đi! Raymond cổ nài.

Thomas bèn cúi xuống mặt người bệnh.

– Không có mùi táo, anh trả lời trong khi nữ tiếp viên hàng không vẫn ngó anh chăm chăm.



– Vậy là không có nhiễm toan ceton do đái tháo đường, Raymond kết luận. Ấn mạnh vào một trong hai gò má, ở chỗ hai hàm tiếp giáp, dừng hỏi bố tại sao nhé.

Thomas làm theo và người bệnh lập tức rên khẽ.

– Vậy thì đây là một cơn choáng ngất vật thôi, không phải hôn mê, bác sĩ phẫu thuật giải thích.

Bố Thomas bảo anh vén hai tay áo của người đàn ông kia lên và tìm trên cánh tay ông ta những vết tiêm.

– Có một vết rõ ràng đây rồi, ông nói bằng giọng tự tin.

Và bỗng nhiên, Thomas lại bắt đầu nói ra những lời mà anh không định nói.

– Ban nãy cô bảo là ông ấy đòi cái túi đeo chéo sao?

– Chính xác, nữ tiếp viên hàng không đáp vẻ thận trọng.

– Tìm nó ngay cho tôi.

Cô gái thoáng ngập ngừng trước khi làm theo yêu cầu.

– Anh chắc chắn là biết mình đang làm gì chứ? cô gặng hỏi trong lúc đưa túi cho anh.

– Tôi hy vọng thế, Thomas thở dài khiến bố anh phát cáu.

– Miễn cho chúng ta những nhận xét khiến người khác méch lòng ấy đi, tốt hơn hết là thử lục trong cái túi này xem, chắc chắn con sẽ tìm thấy một túi nhựa dài màu cam, đấy là bộ kit glucagon<sup>3</sup>, chúng ta sẽ cần đến nó.

Đúng như bố anh dự đoán, Thomas tìm ra kit thuốc. Mở ra, anh thấy một xi lanh chứa đầy dung dịch và một lọ đựng thuốc dạng bột.

– Giờ thì con làm chính xác như bố bảo nhé, không phức tạp đâu. Bắt đầu bằng việc gỡ niêm trên lọ, sau đó con cắm xi lanh vào nút nhựa rồi đẩy pít tông đến khi xi lanh rỗng. Đấy, như thế, hoàn hảo. Bây giờ lắc kỹ nhé, không chê vào đâu được!

---

<sup>3</sup> Một hormon peptide, được sản xuất bởi các tế bào alpha của tuyến tụy. Chất này hoạt động nhằm tăng nồng độ glucose và axit béo trong máu và được coi là hormon dị hóa chính của cơ thể. Hormon này cũng được sử dụng như một loại thuốc để điều trị một số tình trạng sức khỏe.

Thao tác ngược lại nào, đưa hỗn hợp vào xi lanh cho bố; cừ lắm, con xoay xở như một bác sĩ cừ khôi vậy.

– Còn sau đó? Thomas lo lắng.

– Vén một vạt áo sơ mi lên. Hãy dùng ngón trỏ và ngón cái tay trái để bầu lên ít da, tạo thành một nếp gấp. Cầm xi lanh như thể đó là chiếc phi tiêu ấy, trông chừng đừng để chạm vào pít tông.

– Con không tiêm cho người này được đâu, Thomas khẽ nói.

– Con làm được mà.

– Không, anh nói, bàn tay run run.

– Anh ổn chứ? nữ tiếp viên hàng không hỏi khi nghe thấy anh lẩm bẩm.

Xi lanh trong tay Thomas chỉ còn cách bụng bệnh nhân vài xăng ti mét thì người phụ nữ ban nãy ngồi kế bên bỗng bước tới sau lưng anh.

– Người đàn ông này không phải bác sĩ, chính miệng anh ta bảo với tôi vậy mà! chị ta kịch liệt phản đối.

Thấy nghi ngờ, nữ tiếp viên hàng không toan can thiệp, đúng lúc Thomas cầm phập kim tiêm rồi bơm hết cả xi lanh.

Tiếp theo là một khoảnh khắc yên lặng. Nữ tiếp viên hàng không ngó Thomas chằm chằm, Thomas nhìn người bệnh không rời mắt, người phụ nữ ngồi cạnh anh nín thở còn Raymond hân hoan ra mặt.

Người đàn ông hồi tỉnh và hỏi mình đang ở đâu. Người phụ nữ nhún vai rồi tức tối về chỗ, thề rằng mình không hề điên như tất cả mọi người trên cái máy bay này.

Thomas giúp nữ tiếp viên hàng không dìu hành khách kia về tận chỗ ngồi rồi lặp lại những chỉ dẫn của bố anh chính xác đến từng từ.

– Cô mang cho ông ấy một đồ uống ngọt nhé. Về phần mình, thưa ông, hãy kiểm soát đường huyết của bản thân đều đặn cho tới khi máy bay hạ cánh.

– Cảm ơn bác sĩ, nữ tiếp viên hàng không và người bệnh đồng thanh đáp, khiến Raymond rất khoái chí.

Nữ tiếp viên hàng không không những muốn mời Thomas chuyển lên ngồi ở khoang hạng thương gia, nhưng khoang này đã kín.

– Chuyện nhỏ ấy mà, anh đảm bảo.

Anh về lại chỗ ngồi rồi quay sang người phụ nữ vẫn chưa nguôi giận.

– Người ta không thể vừa là bác sĩ vừa chơi dương cầm đâu nhỉ? anh hỏi xoáy.

– Ông bố già của con vẫn còn nguyên vốn liếng đấy chứ, không phải sao? Con thoát đẹp đấy.

– Bố nói thì dễ lắm! Ông ấy mà không tỉnh lại thì con sẽ thoát đẹp bằng cách nào đây? Với đôi còng ở cổ tay vì đã mạo hiểm mạng sống của một người sao?

– Ông ta hoặc chết ngắc hoặc khá hơn thôi... con đã chấp nhận nguy cơ để cứu ai đó, đó hoàn toàn là công lao của con. Con muốn trách bố chuyện đó sao? Raymond hỏi, trong giọng nói có chút mỉa mai.

Thomas suy nghĩ một lát rồi quay sang bố.

– Chính xác thì chuyện gì đã xảy ra khi con giúp người đàn ông đó thế?

– Trong khi bố *con* mình giúp đỡ ông ta chứ! Bố thấy hình như bố có hỗ trợ con đôi chút mà.

– Chính xác là điều con đang nghĩ. Đó chỉ là cảm giác hay lúc bấy giờ bố nói chuyện thông qua con đấy?

– Bố sẽ thiên về cảm giác... Bố sẽ không cho phép mình làm điều đó đâu.

– Kỳ lạ thật... con đã nói những điều mà bản thân không hiểu ý nghĩa, rồi thốt ra những lời mình không biết. Như thể bố đã nhập vào con vậy.

– Bố không thấy chuyện ấy gây phiền nhiễu gì cho con. Điều quan trọng là những gì con đã làm, chứ không phải những gì con đã nói.

– Mà bố đừng bao giờ tái diễn trò đó nhé. Cảm giác đó đáng ghét lắm. Con có cảm giác bố tồn tại trong con.

– Giác mơ của tất cả các bậc phụ huynh đấy! Tiếp tục tồn tại trong tim con mình, Raymond trả lời vẻ giễu cợt. Vả chăng đừng có quan trọng hóa vấn đề. Lúc

con còn bé mẹ lúc nào chẳng nói thay con. Bố hỏi con một câu và mẹ là người trả lời.

– Bố lại nổi cơn ghen đấy à?

– Con đang nói gì thế? Tốt hơn hết là con nghỉ ngơi đi. Chúng ta còn nhiều việc phải làm lắm.

Máy bay đã tiến vào vùng vịnh San Francisco. Khi máy bay chao cánh, Thomas nhìn thấy cầu Cổng Vàng với những ngọn tháp màu đỏ nhạt nhô lên trên những làn sóng.

\* \* \*

Khi rời khỏi máy bay, Thomas cảm thấy yên lòng. Bệnh nhân của anh đã rời máy bay từ trước. Nữ tiếp viên hàng không đứng ở cửa máy bay hết lời cảm ơn anh.

Thomas mỉm cười đáp lễ rồi tiến vào cầu nối.

– Con không xin số điện thoại của cô ấy hả? Hẳn là cô ấy có hai ngày dừng nghỉ trước khi lên đường về lại Paris đấy. Thậm chí con có thể mời cô ấy dùng bữa vào tối mai.

– Và lừa dối cô ấy bằng cách nói mình là bác sĩ ư. Cứ làm như con chỉ có mỗi việc đó suốt hai ngày sắp tới vậy...

– Bố nói thế là vì con thôi. Thật ra, bố đã ra đi hơi sớm, Raymond thở dài, bố vẫn còn quá nhiều thứ muốn dạy cho con.

– Mẹ cũng mới giải thích với con chuyện ấy cách đây ít lâu.

– Ra thế hả? Mẹ nói với con điều ấy khi nào vậy?

– Sẽ là một ý hay nếu bố giữ im lặng khi con qua cửa hải quan, Thomas đề nghị rồi nhập vào hàng người dường như đang kéo dài vô tận.

– Đến nước này rồi thì sao con không ra lệnh cho bố im miệng đi.

– Đó là điều con vừa làm đấy thôi.

Thomas cảm thấy căng thẳng khi viên sĩ quan ở quầy nhập cảnh kiểm tra hộ chiếu của anh. Nếu yêu cầu mở hành lý, hẳn là anh ta sẽ không dừng lại ở việc hít ngửi thứ đựng bên trong bình. Khi được hỏi về lý do của chuyến thăm, Thomas đáp mình tới Mỹ để dự một lễ an táng. Viên sĩ quan không hỏi gì thêm và rút cuộc Thomas cũng được ngồi lên một chiếc taxi đưa anh tới San Francisco, một giờ sau khi máy bay hạ cánh.

Tòa tháp hình chóp của Xa lộ Liên Mỹ đã hiện lên từ đằng xa.

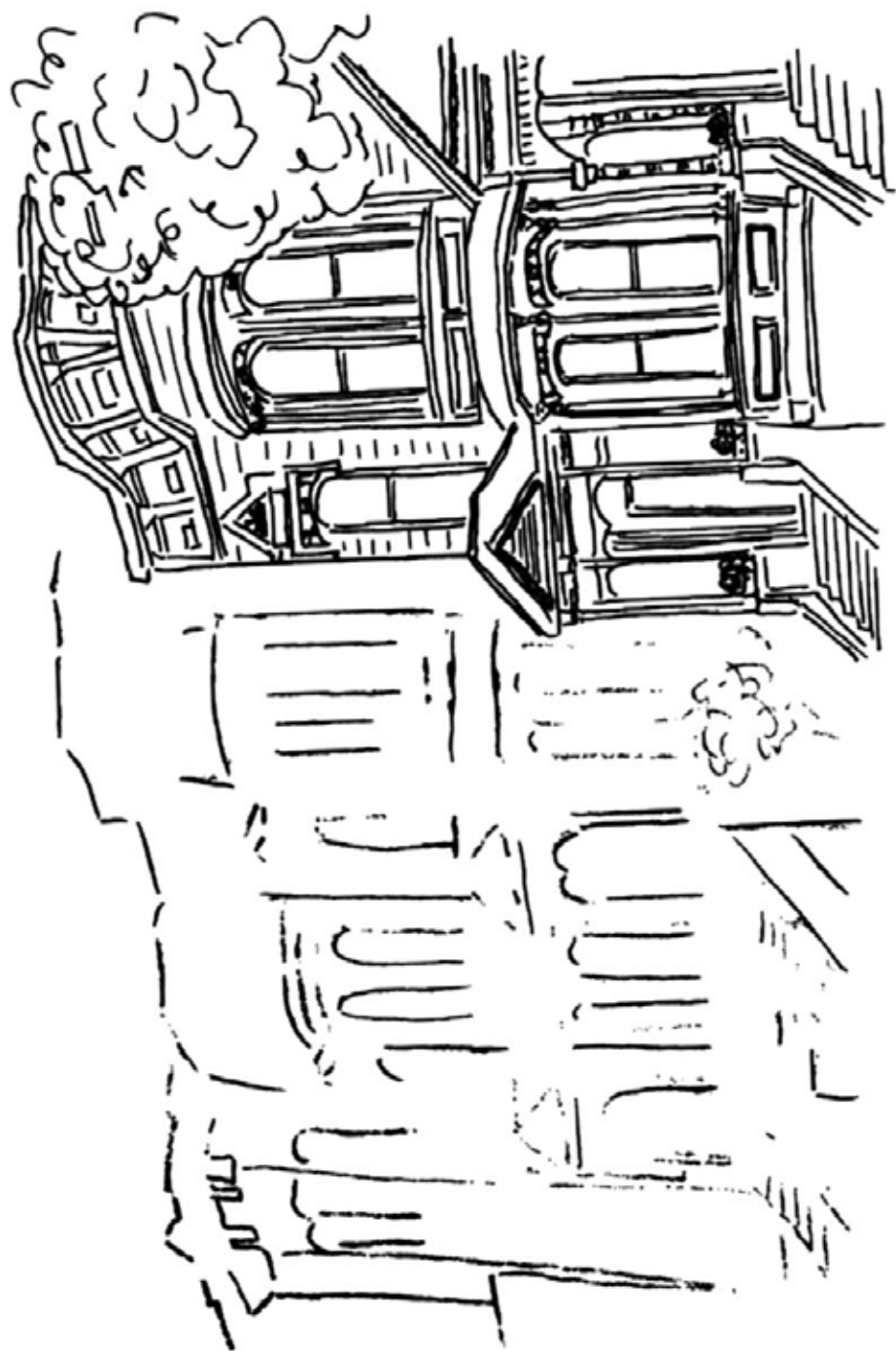
Raymond có vẻ bối rối.

– Cô ấy ở đó, ông thì thăm, bố cảm thấy điều đó. Hai mươi năm rồi bố chưa được ở gần cô ấy đến thế, thật cảm động, không phải sao?

Thomas nhìn bố và cảm động khi chứng kiến ông xáo trộn như vậy.

– Đúng thế, con đoán chừng bố con mình không còn xa lắm nữa đâu, anh nói. Con sẽ làm hết khả năng, con hứa với bố như vậy.

– Bố biết mà, con trai, bố biết mà, bố anh vừa nhắc đi nhắc lại vừa vỗ vỗ vào đầu gối anh, một cử chỉ âu yếm trước đây ông vẫn thường làm.



## 8.

Taxi dừng trên phố Green, trước cổng chính một ngôi nhà phong cách Victoria đặc trưng của khu Pacific Heights. Thomas trả tiền cuốc xe, nhận lại hành lý rồi bấm chuông.

Ra mở cửa cho anh là một phụ nữ tuổi chừng bốn mươi, gương mặt rạng rỡ, phong cách tự nhiên.

– Tôi là Thomas, anh nói đoạn giơ tay ra bắt tay chị.

– Tôi là Lauren Kline, tôi cứ lo chuyến bay của anh tới trễ, một tiếng nữa tôi có ca trực nên tôi phải đi luôn đây. Theo tôi nào, tôi sẽ đưa anh đi xem các phòng.

– Chị là bác sĩ sao? Thomas hỏi khi bước vào nhà.

– Vâng, sao anh hỏi vậy?

– Không có gì.

– Anh có vấn đề về sức khỏe chẳng? Lauren lo lắng trong lúc men theo cầu thang bộ dẫn xuống tầng hướng vườn.

– Về mặt đó thì mọi chuyện đều ổn.

– Vậy thì tốt quá. Đây rồi, chị nói đoạn mở cánh cửa căn hộ, bên phải là phòng ngủ, bên trái là phòng tắm và phòng khách thông với khu bếp.

Thomas xem qua căn phòng. Mặt sàn ốp gỗ khổ rộng, trường kỷ nhỏ phủ chăn choàng, bàn thấp kiểu cổ, bốn chiếc ghế Hickory, thảm trải nhiều màu. Cách bài trí có phần hỗn tạp, nhưng vui mắt. Hai cửa sổ trông ra phố và hai cửa sổ khác trông ra khu vườn nở đầy hoa để lọt vào một thứ ánh sáng tuyệt mỹ.

– Chúng tôi sống ngay phía trên, nữ chủ nhân giải thích, nhưng anh sẽ không nghe tiếng chúng tôi đâu. Hôm nay chồng tôi đang ở Carmel, phải đến tối anh ấy mới về, còn tôi thì phải sáng sớm hôm sau. Cuộc sống của bác sĩ thường có khung giờ phức tạp.

– Tôi biết, Thomas đáp.

– Vợ anh là bác sĩ ư?

– Bố tôi từng là bác sĩ phẫu thuật.

– Chắc ông ấy đã nghỉ hưu rồi nhỉ? Chuyên ngành của bố anh là gì vậy?

– Phẫu thuật tim lồng ngực, ông sống chỉ để phẫu thuật thôi, nhưng ông không còn trên đời này nữa rồi.

– Mong anh lượng thứ. Điều gì đưa anh tới San Francisco vậy, anh chỉ ở lại ba đêm thôi phải không?

Thomas ngập ngừng trước khi tiết lộ mình vượt Đại Tây Dương để tham dự một lễ tang.

– Một người thân thích chăng? Dĩ nhiên rồi, nếu không thì anh đã chẳng cất công đi một chuyến dài đến thế.

– Kỳ lạ thay, tôi chỉ vừa mới biết bà ấy thôi, bà ấy là người tình của bố tôi.

Lauren nhìn anh chăm chú, khóe môi chị ẩn hiện nụ cười.

– Cách đây ba năm, chúng tôi đã đi một chuyến sang Pháp. Bạn thân của chồng tôi sống ở Paris nên chúng tôi tới thăm anh ấy.

– Chuyến đi có khiến chị vui không?

– Vui lắm, cái tính nói thẳng nói thật này khiến người Paris quyến rũ khôn cưỡng.

– Hẳn là chị đã không lưu lại đó quá lâu. Tôi không muốn giữ chân chị nữa, ngôi nhà đẹp lắm, tôi sẽ cảm thấy rất dễ chịu khi ở đây, chị đừng lo gì cả.

– Nếu anh cần bất cứ thứ gì, anh Arthur chồng tôi sẽ về nhà vào cuối ngày, anh ấy sẽ rất vui được làm quen với anh đấy.

Lauren tạm biệt Thomas, chị dặn anh đừng lo nếu nghe thấy những âm thanh như tiếng súng nổ vang lên trong ga ra. Chiếc ô tô cũ kỹ của chị thường hơi động đảnh mỗi khi khởi động.

Ít lâu sau, Thomas nghe thấy một động cơ nổ liên hồi. Anh ló đầu qua cửa sổ và nhìn thấy một chiếc Triumph màu xanh lá đang phóng hết tốc lực xuống cuối phố Green.



– Đầm chân ra phết, Raymond thốt lên, bố thích điều này, rất cá tính đấy.

– Cô bác sĩ phẫu thuật hay chiếc xe đó ạ? Thomas hỏi.

– Cảm ơn con vì đã ca ngợi tài năng phẫu thuật của bố một cách hết sức thanh lịch trước một đồng nghiệp nữ. Con có muốn chúng ta dạo quanh thành phố không, hay con muốn tiếp tục kể về những điều ngớ ngẩn?

Thomas đẩy cánh cửa phòng ngủ. Chiếc tủ com một cũ kỹ bên trên chồng chất sách, ghế bành thấp bọc nệm kê cạnh cửa sổ, tấm thảm dày sáng màu, chiếc giường lớn phủ chăn ghép mảnh và hai bàn đầu giường bằng gỗ bạch dương. Tổng thể cũng có nét lôi cuốn riêng.

– Con thích nằm bên nào? Raymond đùa.

Thomas không trả lời mà nhìn đồng hồ đeo tay. Anh muốn đi nằm lắm rồi nhưng tốt hơn hết là nên chống chọi thêm để khởi thức giấc giữa đêm vì lịch múi giờ.

Anh đi tắm sơ, thay quần áo rồi đi dạo trên tuyến đường buôn bán sầm uất của khu phố.

Biểu tượng của thời gian, rạp chiếu phim cổ kính trên phố Union có giữ lại mặt tiền của mình cũng vô ích, những chữ cái xuất hiện trên mặt chính tạo thành biển hiệu của một phòng tập thể thao.

Thomas dạo qua các cửa hiệu. Anh đang thăm một gallery trưng bày tác phẩm của các nghệ sĩ địa phương thì Raymond dừng lại trước một bức tranh màu nước khổ nhỏ tái hiện bãi biển Presidio.

– Bức này không tệ, ông nói. Một nét mực Tàu tinh tế và màu sắc thanh nhã. Nếu con đang tìm một món quà cho mẹ, thì đây chính là thứ không khiến con khánh kiệt mà lại làm bà ấy thích thú, chắc chắn đấy.

Thomas quay sang bố.

– Bố nên dừng việc này ngay đi.

– Bố lại trót làm gì nữa thế?

– Nói thay con, đọc thấu suy nghĩ của con. Đây, anh nói đoạn chỉ vào trán mình, là ranh giới mà con cảm bố vượt qua!

– Nhưng con mắc chứng cuồng ám mất rồi, con nghĩ bố là ai nào? Một thiên thần có năng lực siêu nhiên chăng? Nghe như vậy mới sướng lỗ tai làm sao, bố cảm ơn con, nhưng con nhầm to rồi. Bố chỉ là bố của con thôi.

– Trò chơi của bố trên máy bay mà là bình thường sao?

– Lúc bấy giờ bố chỉ mượn giọng con mà không có chút khái niệm nào về cái cách mà chuyện đó diễn ra. Hẳn là tình thế khẩn cấp đã chấp cánh cho bố. Thật sự là bố không thể làm lại lần nữa. Phần còn lại thì là thế này, thời tiết đang đẹp như mơ, thế mà thay vì đi dạo ngoài trời cho thoáng đãng thì con lại la cà khắp các cửa hiệu, bố liền suy ra rằng con đang tìm mua thứ gì đó. Con lại đang độc thân, vậy thì chỉ có thể là quà tặng cho mẹ con thôi. Chẳng cần phải hiện hồn về mới đoán ra chuyện đó. Được rồi, giờ thì bố đã được minh oan, con mua bức tranh màu nước này nhé?

Thomas rời khỏi cửa hiệu cùng bức tranh. Anh đi vài bước trên phố rồi quyết định ngồi vào bàn ngoài hiên của Perry, một trong những nhà hàng cổ kính nhất San Francisco.

Anh chỉ gọi một cốc bia.

– Mẹ con sẽ vui lắm đấy, Raymond nói đoạn nhìn cái gói để cạnh chân Thomas. Thế nhưng bố vẫn ước giá như món quà này là để dành tặng cho người con yêu thì tuyệt hơn.

– Lời lẽ như thế hơi lỗi thời rồi phải không ạ?

– Không, nghe hay đấy chứ. Con thấy độc thân có gì vui nào? Đó là một mối buồn phiền!

– Bố thật thích hợp để nói với con chuyện này, bố chưa bao giờ nghĩ việc bố mẹ chia tay có thể làm xấu đi hình ảnh về cuộc sống lứa đôi trong con sao?

– À bố xin con đấy, đừng đóng vai nạn nhân với bố. Con sợ phải cam kết trong mối quan hệ đến thế là bởi con ưu tiên sự nghiệp riêng, ưu tiên âm nhạc, những

chuyến đi của con... nếu không muốn nói là một thói ích kỷ nào đó! Vậy nên hãy gọi thứ gì đó để ăn đi, nằm ngủ với cái bụng rỗng tuếch là không tốt đâu.

– Ừm...

– Mấy câu ừ hử của con nghe khó chịu thế không biết...

– Ban đêm bố có ngủ không? Thomas hỏi.

– Ngày đêm không còn quan trọng mấy nữa, nhưng khái niệm an nghỉ vĩnh hằng là một cú lừa ngoạn mục.

– Con cứ tưởng bố không có quyền tiết lộ bất cứ điều gì với con?

– Bố có tiết lộ với con gì đâu nhỉ, bản thân con đã tự nhận thấy điều đó rồi mà, không đúng sao? Dẫu sao người ta cũng sẽ không trách cứ bố vì đã trò chuyện với con trai mình, vả chăng, nếu bố trót nói hớ, bố trông cậy vào sự kín kẽ của con.

– Con có thể kể cho ai nghe chuyện đang diễn ra với con mà không bị coi là một thằng cuồng tưởng chứ?

– Đừng nói thế, một ngày nào đó con sẽ gặp được ai đó; hai người sẽ sáng tạo ra một câu chuyện đẹp đẽ và vĩ đại, rồi con sẽ thấy; và con có thể tâm sự với người đó mọi chuyện, ngay cả những suy nghĩ điên rồ nhất.

– Những gì bố đã làm với bà Camille?

– Với mẹ con.

Raymond cúi xuống xem thực đơn và đề xuất gọi hamburger, khi đi du lịch, tốt hơn hết là tin tưởng vào ẩm thực địa phương, ông khẳng định.

Thomas gọi một phần salad.

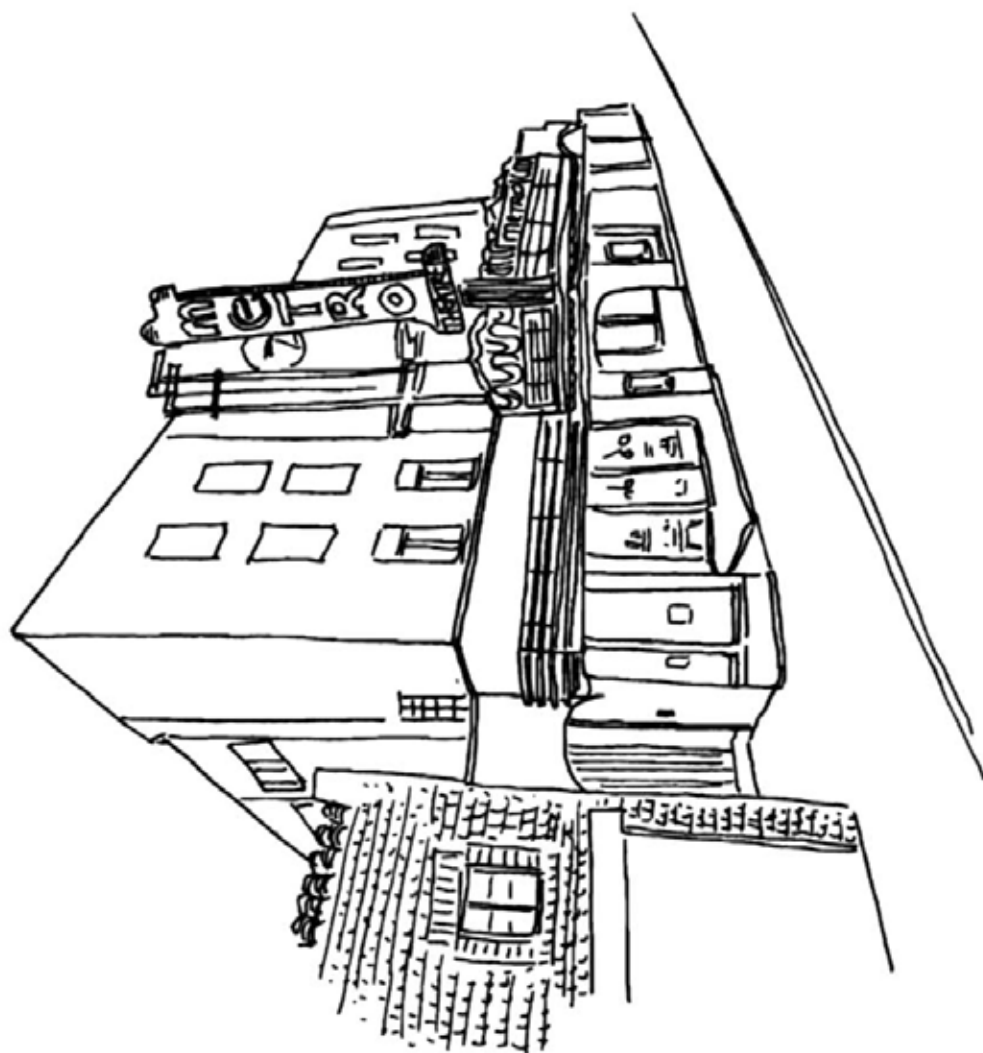
– Bố đã tìm ra điều không ổn ở con rồi. Con ít khi cười quá, con trai của bố ạ.

– Con thừa biết bố sắp nói với con những gì: người ta chỉ sống có một lần thôi.

– À không, chuyện ấy cũng là một cú lừa ngoạn mục. Sự thật là người ta chỉ chết một lần thôi, bù lại, ngày nào người ta cũng sống. Vậy nên con hãy dẹp cái vẻ mặt đưa đám ấy đi.

– Con đang tập dượt để ngày kia diễn, bố sẽ không phàn nàn đâu nhỉ, Thomas đáp rồi đặt cánh tay lên vai bố anh.

Và nữ nhân viên chạy bàn thấy quá đỗi lạ lùng khi vị khách choàng tay ôm cái ghế tựa trống trơn.



## 9.

Người dân ở Carmel, một thành phố nhỏ ven biển cách một trăm năm mươi ki lô mét về phía Nam, có thói quen tụ tập trên bờ biển lúc ngày tàn để ngắm cảnh mặt trời lặn trên đại dương. Ở San Francisco thì những buổi bình minh lại còn ấn tượng hơn. Buổi sớm tinh sương, cầu Cổng Vàng thường khuất dạng trong làn sương mù tràn vào vịnh và bao trùm thành phố tới tận bờ biển, Arthur, nam chủ nhân của ngôi nhà trên phố Green đã giải thích vậy.

Mặt trời chậm rãi nhô lên khỏi bức màn bông xốp ấy, nhuộm bờ biển Thái Bình Dương bằng sắc mật. Khi nó đi ngang qua bên trên khu phố Castro, sương mù liền tan, cũng nhanh như nước triều rút.

Arthur cũng đã khuyên Thomas, nếu thức dậy sớm, hãy leo lên đồi Twin Peaks để ngắm quang cảnh hùng vĩ. Thậm chí Arthur còn đề nghị cho Thomas mượn ô tô. Thức dậy từ khi những ánh ngày đầu tiên ló rạng, Thomas làm theo lời Arthur khuyên.

Anh ra ngoài theo lối cửa vườn thơm mùi đất mới xới. Chiếc Saab đỗ trên lối đi viền quanh ngôi nhà phong cách Victoria, Thomas lấy từ trong túi ra chùm chìa khóa xe mà Arthur đã đưa.

Bố anh ngồi trên băng ghế sau, giải thích rằng ông đã luôn mơ ước có một tài xế riêng.

– Đồng lương bác sĩ không đủ để bố thỏa mãn ước mơ xa xỉ đó, vả chăng, cảm giác thật sướng khoái khi được con trai mình lái xe đưa đi.

– Thậm chí bố có thể ngồi lên nắp ca pô nếu thấy thích, con không để ý đâu.

– Nhẹ tay mỗi khi con về số nhé, hộp số này khó chiều lắm đấy.

– Bố thạo máy móc từ bao giờ vậy? Thomas đùa.

– Con nên nhớ bố từng sở hữu một chiếc Saab giống hệt chiếc này, bây giờ con còn chưa chào đời. Bố đã lái chiếc xe đó đưa mẹ con tới tận Toscane. Màu xanh ô liu, chiếc xe ấy, không phải mẹ con, dĩ nhiên rồi. Jeanne ghét màu đỏ, nhưng bà ấy khoái độ tiện nghi của ghế ngồi.

– Nếu bố không gặp bà Camille, hai người sẽ yêu nhau đến cùng chứ?

– Giả như bọn ta biết cách yêu nhau lâu như thế, bố không nghĩ là Camille có thể bước vào cuộc đời bố đâu. Bố muốn chiều lòng người khác, bố không phủ nhận, và ai có thể chê trách bố chuyện đó chứ, nhưng bố không phải một gã sở Khanh với phụ nữ. Bố quá trân trọng họ nên khó có thể làm như vậy.

– Bố nói sau khi con sinh ra mọi chuyện giữa bố mẹ mới xấu đi, chính là tại con mà bố mẹ chia tay sao?

– Tại bố mẹ thôi. Chúng ta quen với mọi chuyện, kể cả đối phương, sai lầm nguy hại. Khi bằng tuổi con bây giờ, bố đã thề sẽ không bao giờ giống những người đàn ông quên đi niềm đam mê thuở ban đầu, niềm đam mê từng kích lệ họ suốt những tháng hay những năm đầu tiên của một chuyện tình. Ấy vậy mà, mẹ con và bố đã quên. Bố mẹ đã dần dần xa nhau, không cảnh giác với khoảng cách đang hình thành. Tình âu yếm biến mất và cùng với nó là những cử chỉ nhỏ nhặt thường nhật vốn quan trọng hơn nhiều so với mức ta thừa nhận. Đôi khi, bố quan sát nụ hôn con dành cho mẹ khi chúc mẹ buổi tối tốt lành. Người lớn nào có thể hy vọng cạnh tranh với ngàn ấy yêu thương? Con không có lỗi gì trong chuyện xảy đến với bố mẹ, và rất có thể con thấy điều này thật đáng ngạc nhiên, con đã chứng minh cho bố thấy rằng bố đã nhầm. Tình yêu bố mẹ dành cho con cái là bất diệt, bằng chứng cho thấy chúng ta có thể yêu thương vô điều kiện, chính nhờ có con mà bố hiểu ra điều ấy, nếu không có cái đó có lẽ bố sẽ không nuôi hy vọng về một cơ hội thứ hai. Điều này lại đưa chúng ta trở lại với Camille, Raymond kết luận, bóng dáng ông vừa lướt lên ghế phía trước.

– Xe chúng ta hỏng hả? ông hỏi.

– Không, động cơ đang kêu ro ro ngon lành mà, sao bố hỏi vậy?

– Không sao cả, bố lo vì chúng ta rề rà quá thôi.

Thomas liếc xéo bố.

– Làm ơn để mắt quan sát đường đi, với vận tốc này, thận trọng không bao giờ là thừa đâu.

– Nước Ý khi cùng mẹ thế nào ạ?

– Để mẹ con được yên rồi tập trung vào việc đang chờ chúng ta trước mắt đi. Chúng ta sẽ phải tiến hành quy củ đây. Trước tiên là tìm hiểu kỹ địa điểm tiến hành buổi lễ, chúng ta sẽ tranh thủ chụp lén. Phải cân nhắc việc mua một chiếc máy ảnh dùng một lần. Mà cũng có thể không, tiệm ảnh nơi chúng ta gửi phim để rửa có thể sẽ có chút liên tưởng, rất cuộc, ít nhất là một nhân viên khi đọc báo, thí dụ thế. Trừ phi con thanh toán bằng tiền mặt. Con nên cân nhắc việc đi đổi một ít tiền. Sau đó, bố con ta sẽ lập ra một bản đồ chi tiết các lối vào: cửa ra vào, cửa sổ, cửa con và cửa thông gió. Và hấp, buổi tối đến, chúng ta sẽ quay lại tiến hành vụ trộm.

– Và hấp ư?

– Là cách nói thôi.

– Bố nghĩ mình là Arsène Lupin chắc?

– Thì có sao nào, tệ đến mức ấy ư? Tay đó khá đáng mến và lúc nào cũng hết sức thanh lịch mà.

– Ta không thể tìm ra máy ảnh dùng một lần nữa đâu, và ta cũng sẽ không tiến hành bất kỳ vụ trộm nào hết. Cho phép con nhắc bố nhớ rằng khi bố nói “bố con ta”, thì đó là con. Con sẽ tiến hành việc thám thính hiện trường như bố bảo, và sẽ xem sau tang lễ mình có thể trở lại theo lối nào cùng bình đựng tro cốt của bố và tranh thủ lúc vắng vẻ để trộn tro của bố với tro của bà Camille.

– Đó là một cách tiến hành khác, không lãng mạn bằng, nhưng...

– Thực dụng hơn, nếu bố đang tìm từ.

– Còn vụ rải tro thì sao?

– Con nhắc để bố nhớ các thuật ngữ trong thỏa thuận lố bịch giữa chúng ta nhé, con trộn rồi con rắc, chấm hết.

Raymond im bật, nhưng chỉ được một lát.

– Hãy hình dung chồng cô ấy quyết định giữ bọn bố lại nhà hắn, thí dụ trên mặt bàn đầu giường của hắn... Thật dễ để hình dung ra sự bất tiện của một tình huống như thế chứ?

– Bố quen nhiều người đàn ông đặt vợ họ trên bàn đầu giường trong phòng ngủ ư?



– Không, nhưng bố nhắc để con nhớ rằng hấn là kỹ sư.

– Thế thì sao ạ?

– Ai biết được trong đầu hấn nghĩ gì, gã đó là một kẻ cực đoan, chín nghìn cây số hồng chia cắt bọn bố, nếu đó không phải là thái quá thì bố hỏi con cái gì mới là thái quá đây!

– Đánh cắp một bình đựng tro cốt vẫn còn nóng hổi chẳng hạn, ví dụ dễ thấy nhất đấy bố ạ.

– Thomas, đừng quên là con cần tôn trọng bố ở mức tối thiểu nhé, bố là bố con mà.

– Thật khôi hài, mỗi lần bố mắc sai lầm thì bố lại nói vậy.

– Có vẻ bố không thường xuyên nói câu ấy với con đâu!

Họ lên tới đỉnh đồi. Thomas đỗ xe ven bãi rồi tiến vài bước tới chỗ có mũi đất nhô ra. Màn sương mù dày đặc bồng bềnh trên đại dương như một lớp vải liệm. Một sa mạc trắng chuyển động chậm rãi.

– Con có công nhận rằng phong cảnh như thế này khiến ta mơ mộng không, Raymond khẽ nói, nhưng nếu con muốn để mặc bố trong một chiếc bình bằng đồng thau hơn, thì bố cũng thông cảm thôi.

Ánh mắt Thomas dừng lại ở một bồn hoa, những bông tuy líp đỏ và trắng thảng đều tăm tắp, tác phẩm của một thợ làm vườn tỉ mỉ. Thiên nhiên thật ngoan ngoãn. Không chút cổ đại nào phá rối trật tự được thiết lập bởi các khóm cây.

– Những gì chúng ta đã làm trên máy bay, à mà không, những gì bố đã bắt con trải nghiệm, đơn giản là không thể tin nổi, anh nói.

– Đến mức ấy sao?

– Mỗi khi con bước ra sân khấu, cảm xúc mạnh mẽ lắm, con hứng khởi vô cùng, nhưng không gì sánh bằng trải nghiệm khi chứng kiến người đàn ông ấy tỉnh lại.

– Thật vui khi nghe con nói vậy. Phần lớn các đồng nghiệp của bố đều tới thăm bệnh nhân sau khi họ về phòng hồi sức. Bố thì cảm thấy có nhu cầu đi thăm họ ngay trong phòng hậu phẫu. Bố thích chứng kiến khoảnh khắc khi thuốc mê tan hết. Dù

họ có ở lứa tuổi nào thì khi bệnh nhân được bố phẫu thuật mở mắt trở lại, hoặc lúng búng điều gì đó, bố đều có cảm giác đang tham dự một cuộc chào đời. Thật diệu kỳ. Nhưng đừng đánh giá thấp những gì con làm được khi chơi đàn. Bố đã có mặt trong khán phòng khi con trình diễn hòa nhạc, và thứ ánh sáng mà bố nhìn thấy trong mắt của công chúng thực sự giống những ánh vàng của một ngọn lửa thiêng, hãy tin ở bố, giống như ông Albert tốt bụng hẳn sẽ nói.

– Marcel! Điều gì đã khiến người đàn ông kia bị choáng ngất vậy? Thomas hỏi.

– Hẳn là ông ta đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa con với người phụ nữ ngồi kế bên con và rồi ông ta tự nhủ sống cũng có ích gì đâu.

– Bố có thể thi thoảng nghiêm túc một lần được không?

– Hồi bố còn sống, con thường trách bố ngược lại cơ. Ông ta bị tiểu đường. Và con đã cứu mạng ông ta bằng cách tiêm mũi thuốc đó. Dù có xảy ra chuyện gì thì chuyến đi này của con cũng không vô ích đâu.

– Nhất trí, Thomas thở dài, bố thắng rồi, con sẽ rải tro của bố.

– Tro của bọn bố, Raymond đánh chính. Con nhớ cạo râu trước buổi lễ nhé, bố tha thiết muốn con xuất hiện trước Camille thật chỉn chu.

– Tại sao, bà ấy sẽ nhìn thấy con ư? Thomas lo lắng.

– Bố không nghĩ vậy, nhưng đây là một vấn đề nguyên tắc. Ban đầu, chúng ta không thấy gì nhiều... mà bố sẽ không nói với con chuyện đó nữa đâu, nếu không bố sẽ bị khiển trách đấy.

\* \* \*

Về đến căn hộ nhỏ trên phố Green, Thomas đã làm theo yêu cầu của bố. Anh cạo râu, mặc quần jean và áo polo. Anh đang nghĩ xem nên dùng bữa sáng ở đâu thì bố anh chắt vấn.

– Bố hy vọng con không định xuất hiện tại lễ tang trong trang phục này chứ? Con làm ơn mặc một bộ vest vào đi.

Thomas cảm thấy bối rối hết sức khi lục tìm trong hành lý cá nhân.

– Con quên mất tiêu rồi, anh nói. Con chỉ mang theo hai chiếc sơ mi, một chiếc quần vải toan... đây là lần đầu tiên lên đường không phải để tham gia hòa nhạc nên con chỉ mang đồ ở mức tối thiểu.

– Con không có cà vạt hả?

– Không có cả cà vạt lẫn vest, chỉ có áo khoác ngắn da đánh con mặc lúc đi đường thôi.

– Một chiếc áo khoác ngắn da đánh ư? Nhưng chúng ta có đến một buổi triển lãm hàng không đâu, khỉ thật. Phải sắm cho con vài món quần áo chỉnh tề mới được. Còn thứ con đang đi dưới chân, đừng bắt bố tin rằng đây là giày nhé.

– Thế bố tưởng là con đủ tiền để tậu cả tủ quần áo mỗi khi đi du lịch ư?

– Một bộ lễ phục tối màu, một đôi giày mới, mấy thứ đó không khiến con sạt nghiệp được đâu, và một chiếc cà vạt nữa! Con sẽ được hoàn trả bằng khoản thừa kế khi nào mẹ con không còn trên cõi đời này nữa, Raymond đáp lại, đằng đằng sát khí.

– Thú vị ghê, mẹ sẽ vui khi nghe bố muốn đẩy nhanh ngày mẹ qua đời để con trai mẹ có thể ăn mặc lịch sự trong đám tang nhân tình của bố.

– Con đã đao to búa lớn ngay được. Những tài khoản tín dụng được tạo ra để làm gì vậy?

– Con tiêu hết hạn mức rồi.

– Trong nghề của con người ta không trả lương cho mọi người sao?

– Có chứ, nhưng khá thấp.

Raymond ngồi phịch xuống ghế sofa.

– Chẳng ai đi dự tang lễ mà lại mặc quần jean và đi giày thể thao đâu, ông than vãn. Con nghĩ gì khi soạn đồ đem theo thế?

– Tối dăm ba chuyện vô thưởng vô phạt ạ. Thí dụ, làm thế nào để ta có thể lên máy bay cùng với tro cốt của bố mình? Tại sao hồn ma của ông ấy lại xuất hiện trong đời con? Cảm xúc khi nhận ra ông ấy từng yêu say đắm một người phụ nữ mà ngay đến sự tồn tại của bà ấy con cũng không biết, rồi những lý do đẩy con đến chỗ muốn đánh cắp tro cốt của bà ấy, và nhân tiện, thắc mắc mình sẽ ra sao nếu bị bắt quả

tang... à, con suýt thì quên tính buổi hòa nhạc ở Varsava vào thứ Bảy nữa. Không, chẳng thán mà nói, con thật quá đáng khi lơ đãng đến mức quên không ăn mặc cho tử tế để dự đám tang.

– Cái này mới đây, thằng nhóc hồn hào kia, Raymond lăm bắm, trước đây con đâu có thế.

– Vậy đó, con mới thế này thôi. Vậy chúng ta tiến hành vụ trộm của bố trong trang phục quần jean hay không làm nữa nào?

– Chúng ta chỉ việc đánh cắp một bộ lễ phục.

– Gì kia?

– Con nghe bố nói rất rõ rồi đây. Trong khi con thử nó, bố sẽ thu xếp để dàn cảnh một vụ nghi binh rồi hấp, con chuẩn khỏi cửa hàng.

– Đã đến nước này rồi, bố không muốn chúng ta đánh cắp luôn chiếc xe tang sao? Như thế sẽ đơn giản hơn và chúng ta sẽ một mũi tên trúng luôn hai đích.

– Ý tưởng thiên tài làm sao! Và con chỉ việc lái thẳng xe ra biển thôi...

– Con đùa đấy bố ạ!

– Con nói đúng, như thế quá nguy hiểm, Raymond nói tiếp, vả lại gã chồng đàn độn của cô ấy có lẽ sẽ ngồi bên trong xe, dẫu sao chúng ta cũng không đẩy gã xuống qua cửa xe được. Mặc dù ý tưởng này không khiến bố phật lòng đâu.

Họ nghe thấy chiếc Triumph phanh lại trước nhà trong tiếng lốp rít ken két.

– Dừng lại ở đây thôi, Thomas ra lệnh, con nảy ra một ý có phần đỡ gàn dở hơn rồi, con không dám hứa gì hết, nhưng con sẽ thử.

Anh đi tới cửa ga ra để gặp Lauren vừa từ bệnh viện về.

– Ca trực không quá vất vả chứ? Thomas bắt chuyện.

– Một chút thôi, chị đáp, một ca chấn thương sọ não lúc 3 giờ sáng, mọi người lái xe như phát cuồng và sau đó chính tôi lại phải chạy chữa cho họ.

– Tôi hiểu, Thomas đáp đoạn liếc nhìn lốp cao su của mấy chiếc lốp xe vẫn đang bốc khói.

Lauren những muốn vào nhà gặp chồng và nghỉ ngơi thỏa thích nhưng Thomas vẫn đứng như trời trồng trước cửa.

– Có vấn đề gì chẳng? chị lo lắng.

– Tôi hiểu là chị sẽ thấy câu hỏi của tôi có vẻ kỳ lạ, nhưng chị có bộ lễ phục nào cho tôi thuê không?

Lauren kinh ngạc nhìn anh.

– Tôi biết, thật nực cười. Tôi quên mất bộ lễ phục của mình ở Paris còn bộ tôi đang mặc không lý tưởng lắm cho một lễ tang, anh giải thích rồi chỉ xuống chiếc quần jean. Lẽ ra tôi có thể đi mua một bộ, nhưng làm vậy hơi vượt quá khả năng của tôi lúc này.

– Tôi hiểu rồi, Lauren đáp. Để cho thuê thì không, nhưng tôi có thể bảo Arthur cho anh mượn một bộ. Vóc dáng hai người cũng gần giống nhau. Anh ấy có nhiều bộ chẳng mặc đến bao giờ, anh đi theo tôi.

Arthur đang làm việc bên bàn kiến trúc sư; anh đứng dậy để đón vợ và chợt nhìn thấy Thomas đi đằng sau.

Thomas mỉm cười ngượng ngịu với anh trong khi Lauren đi lục trong tủ quần áo tìm một bộ lễ phục.

– Tôi thích màu xanh da trời hơn, nhưng màu đen sẽ hợp tình hợp cảnh, chị nói rồi đưa nó cho Thomas. Anh không cần gì khác chứ?

– Một chiếc cà vạt chẳng? Thomas đánh liều nói thêm, cụp mắt nhìn xuống.

– Một chiếc cà vạt, chị nhắc lại trong lúc quay bước.

Arthur quan sát cảnh tượng như một khán giả háo hức trước màn diễn.

– Anh đi giày cỡ bao nhiêu nhỉ, nếu anh muốn tôi có thể cho anh mượn một đôi giày mới, kiến trúc sư lên tiếng.

– Bốn mươi tư, và tôi không từ chối đâu, bố tôi ghét giày thể thao lắm.

– Bố anh đang ở trong thành phố này sao?

– Không, đó là một cách nói thôi, bố tôi mất lâu rồi.

Arthur đi ra và bắt gặp Lauren vừa quay lại cùng chiếc cà vạt.

– Anh sẽ tìm giày, anh nói đoạn cười vui vẻ.

Anh đưa giày cho Thomas, Thomas tranh thủ trả anh chùm chìa khóa ô tô.

– Quang cảnh có giống như tôi đã miêu tả với anh không?

– Còn đẹp hơn ấy chứ.

Thomas cảm ơn rồi rút rồi nhón chân lui ra.

– Một anh chàng kỳ quặc, Lauren thì thầm ngay khi anh đi khỏi.

– Nhưng khá dễ mến đấy chứ, Arthur nói thêm. Ở cậu ta có điều gì đó thật lạ.

– Giống như bay mười một tiếng rờn rã để tới dự một lễ tang mà không mang theo lễ phục ư?

– Dưới đó có mình cậu ta thôi hả?

– Khi em đón Thomas thì cậu ta đi một mình thật, sao anh hỏi vậy?

– Anh nhiều lần nghe thấy cậu ta nói chuyện.

– Cậu ta nói chuyện một mình đấy, lúc nào ở khoa cấp cứu em chẳng vậy. Em cầu nhàu với gói bông băng mãi không chịu mở, nếu không mắng sa sả một cái cáng ngoan cố.

– Nhưng em hơi dở người mà, đâu phải mọi người ai cũng thế, Arthur bỏ lại trong lúc ôm hôn vợ mình. Đây chỉ là một cảm giác thôi.

– Cảm giác kiểu gì cơ?

– Như thể có một dạng hào quang xung quanh cậu ta.

Đang chuẩn vào phòng ngủ, Lauren khựng lại giữa chừng.

– Một dạng hào quang ư, ý anh là gì vậy?

– Anh không rõ. Tại sao em lại nhìn anh như thế chứ?

– Chẳng sao hết.

Chị khép cửa lại.

\* \* \*

– Thế là chúng ta xử lý xong xuôi rồi, Raymond thở phào.

Ông nhẹ nhõm ra mặt.

– Đợi con mặc bộ lễ phục chim cánh cụt này rồi chúng ta sẽ tới đài hóa thân. Địa chỉ thế nào ạ? Thomas hỏi.

– Bố không biết chính xác, Raymond đáp, nhưng bố biết cách dẫn đường cho con tới đó.

– Bằng cách nào ạ?

– Bằng tài đánh hơi, ông đáp giọng dừng dừng.

Raymond dứt khoát từ chối nói thêm về chuyện này. Ông viện cớ không muốn mạo hiểm chuốc lấy nguy cơ bị triệu hồi tức khắc vì đã tiết lộ những bí mật mà người sống không nên biết.

Ông hứa khi tới gần điểm đến ông sẽ nói rõ hơn.

– Bố mắng con vì một chiếc cà vạt quên ở Paris, vậy mà bố không biết buổi lễ diễn ra ở đâu ư! Thomas phát cáu.

– Xanh tươi lắm, Raymond đáp, mặt ngẩng lên mà không biểu lộ chút cảm xúc nào.

– Bố đang đánh hơi gì vậy?

– Bố đang cố gắng tập trung, con làm bố phân tâm đấy.

– Xanh tươi lắm, Thomas nhắc lại. Có lẽ chú chó Rantanplan<sup>1</sup> sẽ có một chỉ dẫn khác chẳng?

– Này, giờ thì đủ rồi đấy! Hết sức xanh tươi, và sang chảnh. Bố không ngạc nhiên khi chồng cô ấy chọn một nơi như vậy.

---

<sup>1</sup> Nhân vật hư cấu xuất hiện lần đầu vào năm 1962 trong một tập của bộ truyện tranh *Lucky Luke*.

– Con không muốn làm bố mất tập trung đâu, nhưng nơi nào kia ạ?

– Bố nhìn thấy đá cẩm thạch, những lớp mạ vàng, một kiến trúc vòm lớn, và cơ man là người; trông như một khu nhà sang trọng dành cho những khách trọ già khú để.

– Vậy thì là một nghĩa trang.

– Không, khác đấy, bố không thể diễn tả được, bố chưa từng trông thấy cái gì tương tự.

Thomas lấy điện thoại di động, gõ vài từ khóa để tìm kiếm rồi xoay màn hình về phía bố anh.

– Thứ gì đó kiểu này ạ? anh nói đoạn chỉ nhà lưu tro hỏa táng của San Francisco.

– Phải rồi, chính xác là nó đấy, là ở đấy! Bố tìm ra rồi! Raymond kêu lên.

– Bố tìm ra ấy ạ?

– Thomas này, bố cam đoan ở tuổi con mà đã dễ chạm tự ái đến mức đó là hơi đáng lo ngại đấy.

– One Loraine Court, địa chỉ bố cần đấy, nhất là đừng cảm ơn con nhé.

– Vô cùng cảm ơn luôn, con hài lòng chưa?

Thomas xem cả loạt ảnh để chắc chắn tìm đúng địa điểm. Anh kinh ngạc khi phát hiện ra nơi đó thật rộng lớn. Raymond đã không nhầm, đài hóa thân tọa lạc giữa một công viên xanh tươi với nhiều tòa nhà trắng lộng lẫy. Kiến trúc của tòa nhà bề thế nhất trông tương tự Điện Invalides.

– Rộng mênh mông, làm sao mà bố tìm được Camille giữa biển người này đây?

– Biển người nào ạ?

– Quả là kỳ lạ, đây không phải một nghĩa trang, ấy vậy mà vẫn có đám đông tụ tập.

Thomas lướt ngón tay trên màn hình rồi dừng lại ở một bức ảnh khiến anh sửng sốt. Hai cánh trải dài ra hai phía của kiến trúc vòm được chia thành các phòng rộng với những mặt tường chất đầy tủ ốp kính và ngăn thành ô. Bên trong mỗi ô



chứa một hay nhiều bình đựng tro cốt, kèm theo đó là đồ mỹ nghệ, đồ dùng cá nhân và khung ảnh. Mỗi ô kính như câu chuyện kể về một đời người.

– Quả là có nhiều người trong nhà lưu tro hỏa táng, Thomas khẳng định và cho bố anh xem thứ anh vừa phát hiện ra.

– Ngốc thật, bố sẽ không bao giờ tìm lại được cô ấy, Raymond nhắc lại.

– Bố đừng suy nghĩ tiêu cực như vậy, con biết phải làm thế nào rồi.

– Làm thế nào? Raymond hỏi vẻ lo lắng.

– Gõ họ tên của bà Camille lên website Dignité.com. Chúng ta sẽ biết tang lễ của bà ấy sắp diễn ra trong tòa nhà nào. Họ của bà ấy là gì nhỉ?

– Brrrtlll, Raymond lẩm bẩm.

– Bố bảo sao cơ?

– Brrrtlll, bố anh nhắc lại.

– Đây đâu phải một cái họ.

– Bartel! Cô ấy mang họ chồng, lần này con hiểu chưa?

– Bố ơi, bố biết không, ở tuổi bố mà vẫn ghen tuông đến mức ấy thì thật đáng lo.

\* \* \*

Thomas lui vào phòng ngủ. Anh mặc bộ lễ phục, thắt cà vạt, rồi quay trở lại trình diện trước bố anh.

– Khá hơn nhiều rồi, Raymond tán thưởng. Vẫn còn một vấn đề cuối cùng cần giải quyết. Bố không thấy bến tàu điện ngầm nào trong khu phố này, cũng chẳng thấy điểm dừng xe buýt, còn chuyến taxi đưa chúng ta tới đây thì đã tiêu tốn của con một khoản khá lớn. Con có nghĩ sẽ là hơi quá đà nếu mượn ô tô của họ thêm lần nữa không? Con chửi đầu đi, tóc con rối bù rồi kìa.

– Con lạm dụng lòng hiếu khách của họ khá nhiều rồi, con sẽ gọi Uber, Thomas kêu lên trong lúc vào phòng tắm.

– Gọi gì kia?

– Một tài xế, Thomas đáp, anh đang đứng trước gương để chải cho tóc vào nếp.

– Con có một tài xế tên là Hubert<sup>2</sup> hả? Bố cứ tưởng con nhẩn túi, Raymond lầm bầm.

\* \* \*

Chiếc xe phóng hết tốc lực trên phố Scott, mười phút sau nó đã tới trước cổng đài hóa thân.

Giữa một công viên hoành tráng với thảm cỏ rộng mới xén gọn, những khóm và những bồn nở đầy hoa, mọc lên một tòa lăng rộng mênh mông bằng đá trắng với những cửa sổ kính ghép màu trắng lợt và nhô trên cao là một nóc vòm bằng đồng. Hai bên lăng là những tòa nhà trải dài vô cùng uy nghi.

– Chắc Camille ghét nơi này lắm, Raymond phản đối trong lúc đi qua cổng.

– Con thấy chỗ này khá đẹp đấy chứ, Thomas đáp.

– Vẻ tráng lệ này không giống với Camille, hẳn là chồng cô ấy đã lựa chọn chỗ này hòng gây ấn tượng với dư luận, như thường lệ. Khi bọn bố ăn tối cùng nhau, hẳn lúc nào cũng bắt cô ấy về mà hỏi ấy hẳn còn chưa thành tỷ phú đâu. Chủ đề hẳn đặc biệt yêu thích chính là bản thân hẳn và hẳn cứ thao thao bất tuyệt. Hẳn không bao giờ đặt câu hỏi hay tỏ ra quan tâm chút nào đến những người khác.

– Hẳn là ông ta phải có dăm ba đức tính tốt tiềm ẩn nào đó thì bà Camille mới cưới ông ta làm chồng chứ.

– Những sai lầm của tuổi trẻ, con thấy sao?

– Con đang ở đúng cái thời ấy đây, nếu bố muốn biết ý kiến của con.

Thomas quan sát bố và qua vẻ mặt bí xị của ông, anh hiểu rằng đây không phải lúc để đùa.

Raymond tiến về phía lăng. Thomas dừng lại trước cửa để nhường lối cho ông vào trước. Nhưng bố anh không nhúc nhích.

---

<sup>2</sup> Trong tiếng Pháp, Hubert phát âm gần giống Uber.

– Con vào một mình đi, bố muốn ở đây chờ con.

Thomas bước vào. Sự tĩnh lặng và ánh sáng đem lại cho nơi này một bầu không khí lạ lùng, thanh bình, vui tươi đến đáng kinh ngạc, có điểm xuyết chút phong cách baroc. Ánh ngày xuyên qua các cửa sổ rọi vào mặt sàn thể khảm. Sáu hàng ghế gỗ đánh véc ni bóng láng được bố trí dưới đỉnh vòm, đối diện với bàn thờ bằng đá cẩm thạch có cấu trúc hiện đại. Bao quanh đỉnh tròn là những vách tường cao quây theo hình vòng cung, trên đó bố trí vô số ô kính bày bình đựng tro cốt. Bên ngoài, tám hàng hiên lại mở ra những ô kính chứa những bình đựng tro cốt khác. Diềm cột mỗi hàng hiên đều mang tên những vị thần gió Hy Lạp và La Mã: Solanus, Euros, Auster, Notos, Zéphyr, Olympias, Arktos và Aquilon.

– Anh đến lắp đèn đây à? Thomas bỗng nghe thấy một giọng nói vang lên sau lưng. Quả cầu đa diện phải được đặt ở trung tâm của đỉnh vòm nhé, bố tôi tha thiết muốn vậy đó.

Anh quay lại và nhìn thấy một phụ nữ trẻ trạc tuổi anh. Cô mặc quần jean đen, sơ mi trắng chiết eo và áo khoác lửng màu kem, điểm thêm nét thanh lịch vào vẻ bề ngoài thanh nhã của cô.

– Không, tôi không phải nhân viên phụ trách ánh sáng, anh thận trọng đáp.

– Bên âm thanh chẳng?

– Cũng không phải...

Cô nhìn anh vẻ dò hỏi. Thomas giải thích theo cách tự phát nhất trần đời rằng anh đang khám phá nơi này.

– Anh là người Pháp ư? cô hỏi bằng ngôn ngữ của Molière.

– Có lẽ tôi khó mà khẳng định điều ngược lại. Cô nói tiếng Pháp chuẩn quá, Thomas đáp.

– Bố mẹ tôi là người Pháp mà... hay vốn là, mẹ tôi ấy. Tôi thì lớn lên tại San Francisco nên giọng có hơi lai lái một chút khi nói chuyện bằng tiếng mẹ đẻ.

– Tôi không thấy có chút lai lái nào, tôi cam đoan với cô như vậy, và tôi là nhạc công.

– Anh cũng vừa mất đi ai đó chẳng?

– Bố tôi.

– Anh đã chọn được gói dịch vụ nào chưa? Dignité.com đề xuất nhiều gói đến mức khó mà lựa chọn được, phải không?

– Cô đang nói đến dạng dịch vụ nào vậy? Thomas hỏi, vẫn giữ vẻ cảnh giác.

– À thì... cho tang lễ của bố anh đó?

– Nó diễn ra lâu rồi, anh đáp vì không thể nói dối. Nhưng chuyện này giải thích ra thì dài lắm. Còn cô, khi nào buổi lễ sẽ diễn ra thế?

– Ngày mai, cuối buổi sáng, thành thật mà nói, tôi sợ khoảnh khắc ấy lắm.

– Hẳn là cô còn bận nhiều việc, tôi sẽ không làm phiền cô thêm nữa. Tôi rất vui vì được làm quen với cô... xin lỗi, nếu xét về hoàn cảnh thì nói như vậy không được tế nhị cho lắm, tôi rất lấy làm tiếc.

– Anh đừng nói vậy, từ khi mẹ mất, anh là người đầu tiên không trút nỗi buồn đau của họ lên tôi đấy. Tôi mất mẹ mà bạn bè của mẹ chỉ nhắc đến nỗi đau của họ.

– Tôi từng trải qua chuyện này rồi, Thomas mỉm cười đáp. Tôi còn nhớ đã an ủi cô thư ký của bố tôi hàng giờ trong khi cô ấy gục vào vai tôi mà khóc.

– Tôi phải đi đây, cô gái cáo lỗi, nhưng tôi cũng vui vì gặp anh. Lại thật, tôi trông mặt anh quen lắm, cô nói thêm đoạn chìa tay cho anh.

Thomas chào từ biệt cô. Trước khi rời đi, anh ngoái lại để nói với cô vài lời.

– Cô đừng e sợ ngày mai nhé; chúng ta chưa thực sự nhận thức được chuyện gì đang diễn ra đâu. Phải là sau đó, khi điện thoại không đổ chuông nữa và sự trống vắng hiện ra trọn vẹn.

– Nghe mà yên lòng thật đấy, cảm ơn sự chân thành của anh.

Thomas lại đi xuyên qua khuôn viên. Bố anh đang chờ đằng sau cánh cổng.

– Con thăm dò địa điểm xong chưa?

– Con không được quyền làm vậy, Thomas buột miệng.

– Con không có quyền làm gì kia?

– Con đã nhận lời trong phút bốc đồng, để làm vui lòng bố, mà không màng đến hậu quả, chỉ trừ hậu quả con có thể phải gánh lấy nếu bị bắt quả tang, mà không nghĩ đến gia đình bà ấy, không nghĩ chút nào đến chồng bà ấy, bởi vì con muốn ghét ông ta giống như bố hằng ghét, nhưng con gái bà ấy thì... con không có quyền đánh cắp di hài của mẹ cô ấy.

Raymond chấp tay sau lưng rồi đi xa dần trên con phố xuôi xuống phía vịnh. Thomas chạy theo ông.

– Bố có hiểu con không?

– Chuyện này không giống như ta đánh cắp một cái xác. Đây chỉ là tro cốt, và dù sao họ cũng sẽ rải tro đâu đó.

– Hoặc không, nếu con gái bà ấy muốn gửi tro cốt mẹ mình vào cái lăng này, nơi có đến hàng trăm bình đựng tro cốt thường xuyên được gia đình và người thân tới tưởng niệm.

– Con không thể bỏ rơi bọn bố được, Thomas ạ; không phải trong khu an dưỡng này, giữa tất cả những người này, như con đã nói đấy. Camille và bố đã chờ đợi lâu đến thế để được sum vầy. Manon còn cả cuộc đời phía trước, còn cuộc đời của bọn bố đã qua rồi.

– Manon... bố biết tên cô ấy sao??

– Khoan đã, bố vừa nảy ra một ý để con khỏi cảm thấy tội lỗi.

– Con e còn tệ hơn ấy.

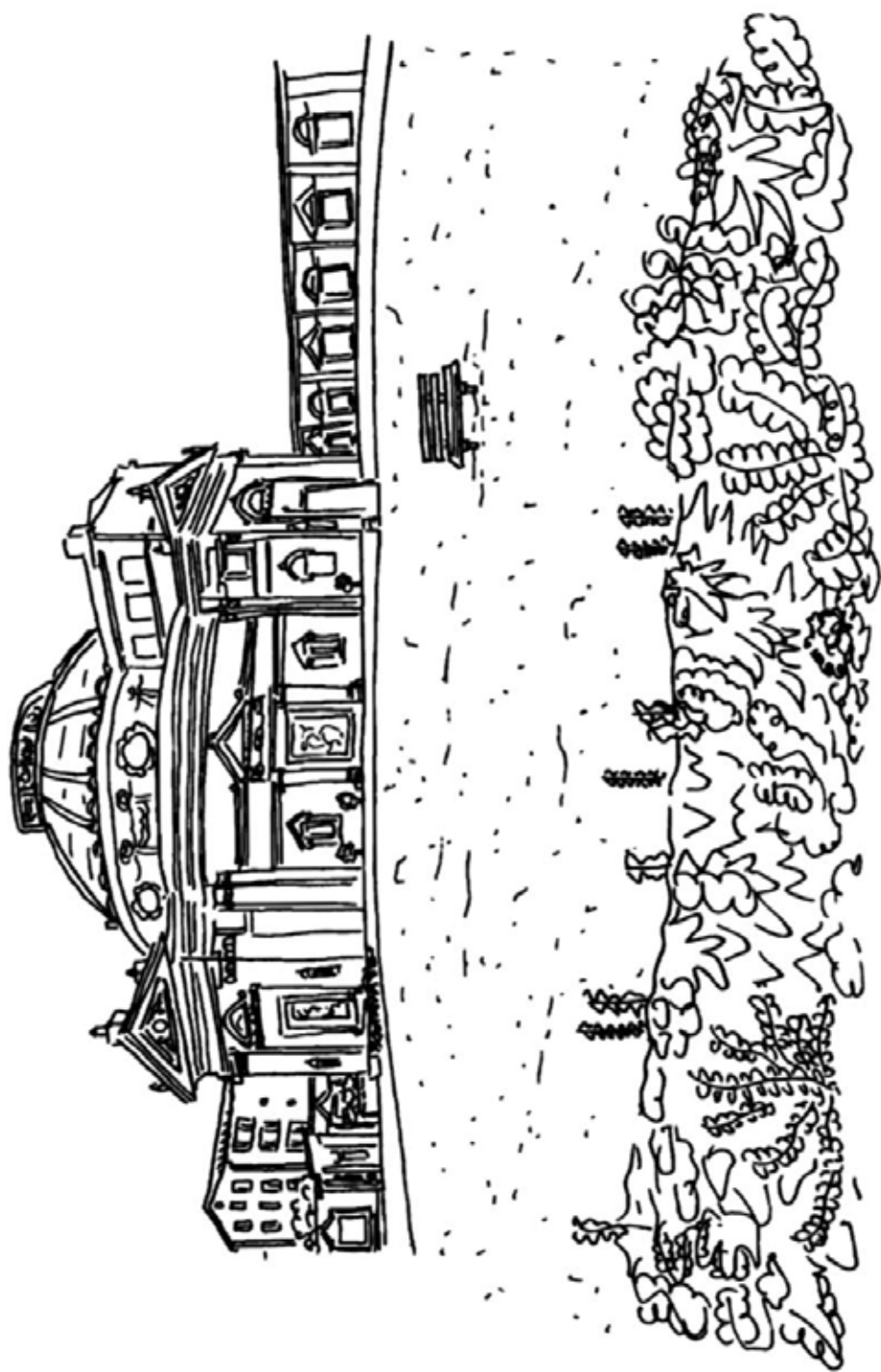
– Con chỉ việc đổ tro cốt của Camille vào bình đựng tro cốt của bố thôi, rồi đổ cát vào bình tro cốt của cô ấy, hoặc hay hơn nữa là bằng toàn bộ thứ bụi mà bố thấy nhan nhản trong căn hộ nơi con bố trí cho hai ta. Một mẻ hút bụi kỹ càng là đủ thôi. Và con gái cô ấy thì sẽ không thấy cũng chẳng hay. Nên sẽ tha hồ tưởng niệm bao lâu tùy thích trong cái lăng mộ kiểu nghìn lẻ một đêm này.

– Trước một cái túi chứa bụi... Hóa ra ý tưởng thiên tài của bố là vậy đấy?

– Sinh ra từ cát bụi nên sẽ quay trở về với cát bụi, có phải bố bịa ra câu đó đâu!

– Chẳng gì có thể khiến bố lùi bước!

– Bố nhắc để con nhớ, tính ngoan cố của bố đã cứu sống được nhiều mạng người rồi đấy. Con thấy bọn bố đáng phải chịu như thế sao? Nuôi dạy con cái để rồi chúng tống mình vào một hốc tường đằng sau lớp kính? Cảm ơn vì lòng biết ơn đó nhé! Trước tiên là viện dưỡng lão rồi sau đó là nhà trưng bày tro cốt.



## 10.

Thomas ngồi bên bàn ngoài sân hiên của một tiệm bánh Pháp trên đại lộ Arsicault. Anh gọi tách cà phê loãng cùng chiếc bánh sừng bò hạnh nhân rồi đánh chén ngon lành.

– Một nhà lưu tro hỏa táng, Raymond lâu bầu. Nhưng cái tên mới lố bịch làm sao chứ. Mặt bố có giống bồ câu<sup>1</sup> không? Đã đến nước này thì sao không gọi là chuồng chim luôn đi.

– Dầu sao thì chúng ta cũng cần một kế hoạch khác.

– Đúng lúc thật, bố có hai kế hoạch muốn đề xuất với con đây, Raymond đáp. Nãy giờ bố không ngừng suy tính cả hai kế hoạch, ngay cả khi không để mà tập trung với cái âm thanh con phát ra khi ăn. Bố bắt đầu bằng kế hoạch B nhé.

– Tại sao không phải là kế hoạch A ạ?

– Bởi vì bố hiểu rõ con mà, theo nguyên tắc con sẽ bác bỏ kế hoạch đầu tiên. Được rồi, bố khai triển nhé. Con bí mật trà trộn vào đám khách mời và khi buổi lễ kết thúc, con thu xếp để nấn ná lại một chút. Một nơi rộng như thế hẳn phải có xó xỉnh nào đó để ẩn nấp. Ngay khi màn đêm buông xuống, con rời khỏi chỗ nấp, lấy bình đựng tro cốt đó rồi rời đi. Đơn giản thôi phải không?

– Kế hoạch kia của bố là gì?

– Bố vừa nói gì nhỉ! Kế hoạch A bắt đầu theo cùng một cách. Dĩ nhiên sẽ có đông người, Camille được yêu mến lắm mà. Vốn kiêu căng hợm hĩnh nên chồng cô ấy sẽ muốn thết đãi cả cái thế giới đẳng cấp ấy. Khi các khách mời tới chỗ quầy tiếp tân, con sẽ tranh thủ lúc chỉ có một mình để tiến hành vụ chuyển giao tro cốt này, nhưng lần này là vào bình đựng tro cốt của bố, và sau đó con chỉ việc để cái bình kia vào chỗ cũ. Mọi chuyện ổn thỏa... không ai thấy cũng chẳng ai hay.

– Bố làm con phát bực với mấy cái câu không ai biết cũng chẳng ai hay ấy rồi đấy! Con nhận thấy bố đã cân nhắc những phản bác về mặt đạo đức của con rồi!

---

<sup>1</sup> Trong tiếng Pháp, nhà lưu tro hỏa táng (*colombarium*) có tiền tố giống với chim bồ câu (*colombe*).



– Bố cứ nghĩ chúng ta giải quyết xong vấn đề này rồi chứ, Raymond khó chịu đáp. Nhưng vì chưa giải quyết xong nên bố có một thỏa hiệp muốn đề xuất với con. Con có thể để lại một ít tro cốt của Camille trong bình đựng tro cốt của cô ấy, bố không tin là chuyện này thay đổi gì nhiều đối với bọn bố, và như thế con gái cô ấy sẽ không phải tưởng niệm trước hư không, dĩ nhiên chỉ là cách nói thôi. Nhưng con lưu ý, chỉ một ít dính đáy thôi đấy!

Đề xuất này khiến Thomas bối rối, nhưng anh muốn kết thúc việc bàn luận. Nuốt xong miếng bánh sừng bò cuối cùng, anh mút ngón tay rồi nhận lời bằng một cái gật đầu.

– Con sẽ làm bản bộ lễ phục này mất thôi, bố anh cầu nhàu. Đi thay quần áo đi rồi bố con ta sẽ du lịch một chút...

\* \* \*

Chiếc *cable car*<sup>2</sup> xuôi xuống phố California. Tiếng lách cách của đường ray tạo nhịp và Thomas gõ ngón tay theo trên băng ghế gỗ. Bố anh đứng trên bậc lên xuống, gương mặt tươi cười và mái tóc đưa ra đón gió, chỉ trừ có điều, kỳ lạ thay, tóc ông không bay phấp phới. Thomas quan sát ông hồi lâu và dám chắc rằng ông lại trẻ ra thêm.

Toa tàu chạy chậm lại khi gần đến bến cuối, Raymond nhảy xuống lúc tàu vẫn đang chạy, khuyến khích con trai làm theo mình.

– Có phải trong thế giới của bố thời gian đảo ngược không, như một chiếc đồng hồ đeo tay với các kim quay theo chiều ngược lại ấy? anh hỏi.

– Nếu con hy vọng moi được thông tin từ bố bằng cách bắt thần đặt câu hỏi thì con nhầm to rồi, con trai, bố sẽ không mạo hiểm làm hỏng hết mọi việc khi đã gần đích đến thế này đâu. Tại sao con hỏi bố nhiều câu về chuyện xảy đến với bố từ khi bố chết và rất ít câu hỏi về những gì bố đã làm lúc còn sống? Nếu con quan tâm đến thời gian đang trôi, nếu con muốn bù đắp quãng thời gian đã mất vào những im lặng của bố con ta thì hãy tận dụng, đây là thời điểm thích hợp. Hãy liệu mình như chẳng có đi, con muốn biết gì về bố của con nào?

---

<sup>2</sup> Tiếng Anh trong nguyên bản: Tàu điện cáp treo.

Câu hỏi dìm Thomas xuống một vực thăm suy tưởng.

\* \* \*

Ông Bartel kiểm tra xem ghế đã thẳng hàng dưới vòm nhà lưu tro cốt chưa. Ông dịch chuyển một cái ghế đang hơi thụt lại phía sau.

– Con không nghĩ mọi người đến dự đám tang mẹ lại bận tâm đến những chi tiết kiểu này, bố cứ chuốc phiền vì việc không đâu, vả lại bố thừa biết mẹ thích sự lộn xộn mà.

– Về điểm này, sự bù trừ bổ sung giữa bố và mẹ thật điển hình, ông Bartel đáp, bố thì không chịu nổi sự lộn xộn.

– Ít nhất, bố sẽ không phải xếp dọn đằng sau mẹ nữa, Manon đáp.

Ông Bartel lại gần rồi chìa tay cho cô.

– Mỗi người để tang bà ấy theo cách riêng, con đã mất mẹ còn bố thì mất vợ. Bố chỉ trông đợi ở con để ngày mai mọi việc đều hoàn hảo. Con đã gặp nhạc công đàn ống chưa?

– Ông ta còn chưa tới, cô giải thích, nhưng nhạc cụ được chuyển đến rồi, con đã cho kê đàn xa ban thờ để người ta khỏi nhìn thấy nó rõ quá.

– Dẫu sao người ta cũng nghe thấy tiếng nhạc chứ? ông Bartel lo lắng.

– Đàn ống là nhạc cụ điện tử, chỉ cần tăng âm lượng ạ.

– Con quên mang danh sách những bài bố con mình đã chọn à?

– Các bài điệu văn, các bản đàn bè, tiến trình buổi lễ theo từng phút, như bố đã thảo, con có thể đi mua một cái đồng hồ bấm giờ nếu làm vậy khiến bố an tâm.

– Bố không đòi hỏi con nhiều đến thế đâu. Bởi vì mọi thứ đã đâu vào đấy rồi, bố tới văn phòng đây, ở đây bố cứ lòng vòng chẳng đâu vào đâu.

– Căn phòng đã sẵn sàng, Manon đáp, ngược mắt nhìn lên nóc vòm.

Cô chờ cho bố đi khỏi rồi dịch chuyển nhiều cái ghế để lại tạo thành sự lộn xộn mà mẹ cô vô cùng yêu thích.

Một nhân viên của nhà lưu tro cốt xuất hiện, đi cùng nhạc công đàn ống. Tuổi chừng hơn sáu mươi, ông ta mặc sơ mi cổ bèo, quần ống loe nhưng lại trưng ra vẻ mặt khắc khổ của những người muốn tỏ rõ là họ đang cảm thông với nỗi đau của bạn. Manon giao cho ông ta danh sách các bản đàn bè và thời gian biểu cho buổi lễ. Cô đứng dựa vào một cây cột rồi tự giao cho mình nhiệm vụ tham dự buổi diễn tập.

Nhưng ngay khi ông ta bắt đầu chơi đàn, Manon đã thấy nước mắt trào ra. Cô rời khỏi lăng và dạo vài bước trên bãi cỏ, hít căng lồng ngực hương cỏ mới cắt giúp cô kết nối lại với cuộc sống.

Cô sợ buổi tối sắp tới cũng chẳng kém gì sợ buổi lễ. Nếu dùng bữa tối ở nhà bố cô, bầu không khí im lặng bao trùm bàn ăn rồi cuộc sẽ khiến cô kiệt sức. Đẹp lòng tự tôn qua một bên, cô sẽ gọi một cô bạn đến chi viện. Một bữa tối giữa con gái với nhau sẽ khiến cô dễ chịu vô cùng, cả say nữa. Có lẽ mẹ cô sẽ ngàn lần thích điều này hơn là trông thấy cô héo hon mòn mỏi.

– Lúc này khi ở trên cao kia rồi, mẹ có còn nhớ không? cô nhìn lên bầu trời nói khẽ. Con mong muốn xiết bao là cái chết chữa được chứng quên. Khi nào mẹ yên nghỉ ở đây, con sẽ tới ngồi bên mẹ, kể cho mẹ nghe những khoảnh khắc mẹ con mình đã cùng nhau trải qua, giống như con đã làm những năm vừa qua. Con biết mẹ đang ở gần con, con vẫn cảm nhận được sự hiện diện của mẹ. Con sẽ nhắc đến tuổi thơ con, ký ức về đôi tay mẹ thường vuốt ve khuôn mặt con, về những nụ hôn dìu dịu ngập đôi má con trong tình yêu thương và âu yếm, về những lời an ủi mẹ nói, về những vui sướng nồng nhiệt và sự tự nhiên đã soi sáng cuộc đời con, về những bữa trưa của mẹ con mình trên sân thượng, khi mẹ con mình chia sẻ với nhau những bí mật cùng vài trận cười như nắc nẻ và thậm chí là những bất đồng giữa hai mẹ con. Mẹ ơi, sự vắng mặt của mẹ mới dài làm sao. Ngày mai, con sẽ không phát biểu, đừng giận con vì chuyện này nhé, con không thể làm thế được, nỗi đau dữ dội quá, vả lại những lời con muốn nói chỉ dành cho mẹ, dành cho hai mẹ con mình. Hẹn ngày mai mẹ nhé.

Manon quay trở lại lăng, tim trĩu nặng. Cô một mình bước vào nhà lưu tro cốt nơi nhạc công đàn ống đang sắp xếp những bản đàn bè. Cô đưa mắt chào từ biệt ông ngay trước khi ông đi khỏi, đặt một bó hoa lên ban thờ rồi ngồi vào một chiếc ghế ở hàng cuối cùng để quan sát.

\* \* \*

Thomas đang dạo trên phố Market. Anh dừng trước một hàng kính để ngắm một cặp kính râm. Anh giật mình khi nhìn thấy Raymond trong hình ảnh phản chiếu của quỳ kính, ông đeo cặp Ray-Ban, bản sao cổ điển của một người mẫu thập niên bốn mươi.

– Con thấy bố thế nào? Cho ngày mai đây.

– Sao bố lại làm được vậy? Thomas hỏi.

– Bố chịu chết, chốc chốc bố lại tự khám phá ra ở mình một khả năng mới, điều này khá thú vị. Dẫu sao bố cũng phải để ý đến bản thân. Ban nãy khi chúng ta đi ngang qua trước cửa hàng bán đồ giả trang, bố chợt nhớ một buổi dạ hội hóa trang khi bố với mẹ đã quây tung trời, hãy hình dung là bỗng nhiên bố đội một bộ tóc giả, con sẽ ngỡ người ra ấy chứ. Được rồi, bố giữ lại cặp kính này hay không nhỉ?

– Con thấy hình như bố đang đeo nó rồi mà.

– Ý bố muốn hỏi con xem nó có hợp với bố không.

– Nó sẽ hoàn hảo cho một buổi triển lãm hàng không, thậm chí con có thể cho bố mượn áo khoác da đen.

Raymond đẩy cặp kính lui xuống chóp mũi rồi liếc xéo con trai.

– Bố đẹp trai lắm, Thomas khen ông.

– Hồi gặp mẹ con bố cũng đeo kiểu kính này. Con có muốn bố thổ lộ cho con biết là trong hoàn cảnh nào không?

– Con nghe câu chuyện này cả trăm lần rồi, nhưng con vẫn sẽ vui lòng nghe nữa.

– Con không biết câu chuyện thực sự đâu.

Rồi Raymond vừa thả bộ vừa kể cho Thomas nghe mình đã چرا Jeanne như thế nào.

– Bảy giờ bố đang trong kỳ nội trú tại bệnh viện Boucicaut. Một đêm, bố đang trực cấp cứu thì người ta đưa đến cho bố một thanh niên trong tình trạng thảm thương. Cậu ta vừa gặp tai nạn mô tô. Lúc đó đang mùa hè, nhân sự khan hiếm và

bố sắp phải phẫu thuật lần đầu tiên mà không có bác sĩ phẫu thuật nào khác hỗ trợ. Bố đã làm hết khả năng, nhưng như thế chưa đủ, cậu ta đã chết trên bàn phẫu thuật. Ca mổ đầu tiên mà bệnh nhân tử vong rồi sẽ ghi dấu cả cuộc đời bố, thật trớ trêu khi nghĩ lại chuyện này. Bố phải báo tin cho người thân của cậu ta. Bố đã tháo găng, cởi mũ cùng áo blu rồi tiến về phía phòng chờ. Chẳng có họ hàng nào để thông báo, chỉ có một phụ nữ trẻ đang ngồi trên băng ghế. Bố đã lập tức để ý cô ấy, vì cô ấy xinh đẹp. Cô ấy ngước mắt lên và bố hiểu rằng cô ấy ngồi đó là vì cậu ta. Khi bố thông báo tin buồn, cô ấy vẫn đứng mực, không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào; cô ấy cảm ơn bố rồi bỏ đi. Bố choáng váng. Hết ca trực, khi rời khỏi bệnh viện, bố phát hiện ra cô ấy đang ngồi trên một bờ tường thấp, khóc nức nở. Cô ấy đã ngồi đó khóc cả đêm. Bố vẫn không biết điều gì đã xui khiến mình lúc đó, nhưng bố đã lại gần rồi đề nghị cô ấy đi theo bố, bằng một giọng có phần độc đoán. Và cô ấy đã làm theo. Cô ấy lên xe bố, một chiếc Simca 1100 mà lẽ ra bố không bao giờ nên rời xa, rồi bọn bố chạy xe tới tận Trouville, không nói với nhau lời nào. Bố đậu xe trước nhà hàng Les Vapeurs, bọn bố gọi bánh kẹp rồi ngồi ăn mà không rời mắt khỏi nhau, nhưng vẫn im lặng, và sẽ tiếp tục im lặng suốt quãng đường về. Bố tạm biệt cô gái đó ở chân tòa nhà nơi cô ấy ở, và cô ấy cảm ơn bố lần nữa. Cuộc gặp gỡ thật thú vị, phải không?

– Đôi khi con không hiểu nghĩa của từ “thú vị” mà bố dùng; nhưng con thừa nhận rằng không tầm thường chút nào. Và tiếp theo thì sao ạ?

– À, bố hạnh phúc khi nhận thấy rốt cuộc con vẫn quan tâm đến cuộc đời bố.

– Chuyện cũng có phần liên quan đến mẹ mà, đúng không?

– Đúng thế, dĩ nhiên rồi... Ba năm trôi qua. Hôm đó là ngày 21 tháng Ba, bố còn nhớ vì hôm ấy là lập xuân. Bố đã hứa từ trước là tới một bữa tiệc cocktail từ thiện. Chỉ có điều khi đến ngày bữa tiệc đó diễn ra, bố lại chẳng hề muốn giữ lời hứa chút nào nữa. Cảm giác cắn rứt vào phút chót rốt cuộc đã xui khiến bố đến đó. Buổi dạ tiệc diễn ra ở tầng trên cùng của Nhà hát Champs-Élysées. Bố đang ngắm cảnh thì mẹ con xuất hiện trong bộ váy liền thân màu đỏ dài vừa chớm gối. Mẹ con đẹp đến ngạt thở, và mắt bố cứ nhìn dán vào mẹ. Mẹ con cười với bố rồi lẩn vào đám đông. Mẹ con biết bố không nhận ra mẹ. Đừng hỏi bố tại sao, bản năng phụ nữ là một bí ẩn vĩ đại hơn cả bí ẩn của tạo hóa. Để biện minh cho bố, bấy giờ mẹ con chẳng giống tạo nào cô gái khóc suốt mười mà bố đã lái xe đưa tới Trouville. Giữa hai thời điểm đó, biết bao nước đã chảy qua cầu rồi. Suốt hơn một tiếng đồng hồ, bọn bố đã chơi trò mèo vờn chuột, bố tiến về phía chiếc bàn nơi mẹ con đang trò chuyện cùng lũ

bạn, thì mẹ con đứng dậy ngay trước khi bố sang tới nơi để ngồi vào bàn khác, bố lại gần quầy bar nơi mẹ con đang chờ, thì mẹ con lại ra bàn ngồi. Và rồi bỗng nhiên, bố nghe thấy ai đó nói sau lưng: “Anh không hề biết tôi là ai, phải vậy không?” Nên nhớ không phải tự nhiên mà con trở thành nghệ sĩ dương cầm đâu nhé. Con thừa hưởng tai nhạc từ bố. Mặc dù rất dở trong việc ghi nhớ các khuôn mặt, nhưng bố chưa bao giờ quên bất kỳ giọng nói nào. Và chắc chắn không quên giọng nói của người phụ nữ đã từng cảm ơn bố hai lần với âm sắc trầm và du dương này. Bố không quay lại mà đáp: “Một chiếc bánh kẹp sô cô la kem Chantilly bên bờ biển, nó có gợi nhắc cô điều gì không?” Cái tôi của bố sẽ tổn thương khi thú nhận với con điều này, nhưng bố chưa để mẹ con chính bằng cái câu ngốc nghếch ấy đấy.

– Ra là thế, thú vị thật, Thomas thích thú. Bố kể tiếp đi.

– Bọn bố cho nhau số điện thoại, điện thoại cố định, bởi vì thời đó điện thoại di động mới chỉ tồn tại trong xe công vụ của các bộ trưởng. Ngày hôm sau, bố gọi tới nhà mẹ con thì mới biết ngay ngày hôm đó cô ấy đã lên đường tới Biarritz làm phóng sự. Thời đó mẹ con làm cho *Paris Match*. Mẹ con hứa sẽ gọi lại cho bố, nhưng là gọi lại từ dưới đó. Hôm đó là thứ Sáu, cô ấy đang viết bài báo tại một quán bar bên bờ biển, cô ấy quyết định Chủ nhật thì quay về rồi đề nghị bọn bố ăn tối cùng nhau. Tối Chủ nhật chỉ có các nhà hàng mở cửa trong các nhà ga hoặc các cửa hàng tạp hóa, không khí ẩm ướt muốn chết. Thế nên bố mời cô ấy về nhà, căn hộ nhỏ trên phố Bretagne của bố. Buổi sáng, bố đã đi chợ; bố dành cả buổi chiều để nấu nướng rồi khoảng 17 giờ, chuông điện thoại lại reo. Mẹ con sợ những đám tắc đường dịp cuối tuần khi tới sân bay Orly nên quyết định ngày hôm sau mới lên máy bay.

– Bố đã làm gì? Thomas hỏi.

– Bố đã ăn tối một mình, cũng đúng mực như mẹ con trong hai buổi gặp đầu của bọn bố, và tin chắc rằng bọn bố sẽ dừng lại ở đó.

– Nhưng không phải thế...

– Con nhận xét thông minh đấy, nếu không thì con đã chẳng đứng đây. Ngày hôm sau, khi rời nhà tới bệnh viện, bố thấy trên thảm chùi chân một gói quà bên trong là chiếc bánh ga tô xứ Basque bọc giấy trắng nhôm có ghi lời nhắn chúc bố một ngày tốt lành của mẹ con.

– Vậy là mẹ đã quay về từ chiều Chủ nhật?

– Dĩ nhiên là mẹ con đã quay về từ chiều Chủ nhật chứ không dịch chuyển tức thời trong đêm.

– Con không hiểu.

– Điều này chứng tỏ con còn nhiều điều phải học về phụ nữ. Cô ấy không muốn cuộc gặp mặt đối mặt đầu tiên của bọn bố diễn ra tại nhà bố.

– Khi phát hiện ra chiếc bánh đó bố đã làm gì?

– Bố đã ăn nó trong ca trực.

– Bố đã làm gì với mẹ! Bố gọi cho mẹ chứ?

– Khá hơn thế, bố gửi hoa tới tòa soạn *Paris Match* cho cô ấy.

– Không tệ, và lãng mạn đấy.

– Không, chẳng lãng mạn đâu, hành động mang tính phục thù và có tính toán cả. Gửi hoa đến nơi làm việc là hành động tế nhị để ăn miếng trả miếng. Con đoán được các đồng nghiệp của mẹ xì xào thế nào khi bó hoa được mang tới rồi đấy.

– Tại sao lại là có tính toán?

– Bởi vì các đồng nghiệp sẽ không bỏ lỡ dịp tra hỏi mẹ con cả tuần về người đàn ông vừa gửi tặng hoa. Mẹ con sẽ không thể quên bố, ngay cả khi rất muốn làm vậy! Mẹo của bố đã phát huy tác dụng, bọn bố nhanh chóng gặp lại, và lần này, sau bữa tối, bọn bố không rời nhau nữa.

– Cho đến mùa hè khi bố gặp Camille.

– Mười lăm năm sau, và bố không hối tiếc chút nào về những ngày tháng ở bên mẹ con.

Thomas quay sang Raymond và nhận thấy ông đang nhìn anh chăm chú lạ thường.

– Có chuyện gì vậy? anh hỏi.

– Nhìn đằng sau bố đi, Raymond thốt lên.

Thomas nhìn thấy mặt tiền Davies Symphony Hall. Một trong những phòng hòa nhạc đẹp nhất thế giới.

– Con nghĩ tại sao bố lại vừa thông dong thả bộ vừa kể chuyện đời mình cho con nghe suốt một giờ qua? Nếu bố nói cho con biết bố muốn dẫn con đi đâu, có lẽ con sẽ từ chối. Nào, chúng ta vào thôi.

– Bố làm thế thật tử tế, nhưng người ta đâu có tự do vào những chỗ như thế này như vào cối xay gió.

– Con từng vào một cối xay rồi hả? Nếu chưa thì con đâu có biết ta có được tự do vào đó hay không đâu? Bố thì mỗi khi có cơ hội đi đây đi đó, bố rất hứng thú với việc tham quan các bệnh viện, khám phá nơi các đồng nghiệp của mình làm việc. Thái độ lười học hỏi của con thật đáng kinh ngạc.

Thomas lại gần một tấm áp phích dán trên cột.

Daniel Harding, Mikhail Pletnev sẽ chỉ huy Dàn nhạc giao hưởng quốc gia Nga, Anne-Sophie Mutter, Jean-Yves Thibaudet, Hélène Grimaud, danh sách các nhạc công sẽ chơi trong khán phòng này vào những tuần kế tiếp khiến Thomas mơ ước một ngày nào đó được biểu diễn tại đây, nên anh đẩy cửa bước vào.

Đại sảnh vắng tanh, ngoại trừ một nhân viên đang đứng trong quầy bán vé.

– Bố phải dạy con nghệ thuật thủ đoạn mới được, bố anh thì thâm. Yêu cầu hẳn cho tham quan phòng hòa nhạc đi. Con tự giới thiệu về mình... một nghệ sĩ biểu diễn danh tiếng người Pháp đang công tác tới San Francisco. Bố chắc chắn con sẽ được chào đón nhiệt liệt.

– Con chỉ là người chơi dương cầm thôi mà, có danh tiếng gì đâu, Thomas cãi.

– Con mang họ bố cơ mà, vậy thì làm ơn hãy làm rạng danh nó đi.

Người nhân viên xin anh vui lòng chờ rồi nhắc điện thoại lên. Không lâu sau, người phụ trách quan hệ công chúng của Davies Symphony Hall xuất hiện. Đúng như Raymond dự đoán, ông ta vui lòng dẫn Thomas đi thăm thú. Vừa mời Thomas đi theo mình trong hành lang, ông ta vừa hỏi anh về sự nghiệp, một cách lịch sự để biết chắc là mình không dây dưa với một tên bịp. Thomas nhắc đến những buổi hòa nhạc anh tham gia gần đây và kinh ngạc tột độ khi người phụ trách nói rằng ông đã



nghe nhiều người khen anh trình diễn bản *Concerto* số 23 của Mozart trước Hoàng hậu hồi tháng Mười hai tại Stockholm.

– Giá như ông biết Hoàng hậu Silvia đã khiến tôi run thế nào, Thomas khiêm nhường đáp.

Người phụ trách dẫn Thomas băng qua hậu trường rồi kéo anh vào tận sân khấu của khán phòng lớn trước hai nghìn bảy trăm ghế.

Rồi ông ta vô cùng hãnh diện giải thích với anh rằng những tấm bảng lỗm khổng lồ treo trên trần là những tấm phản chiếu có thể điều chỉnh cho phép thích ứng âm hưởng tùy theo thành phần của dàn nhạc và khán giả. Thomas nghĩ Marcel sẽ thích mê.

– Những màn trướng mà anh thấy mỗi bên cũng tháo lắp được, người phụ trách nói thêm. Chúng tôi cũng có thể thay đổi độ vang. Tôi sẵn lòng mời anh thử nghiệm những kỳ quan công nghệ này nhưng hiềm một nỗi các kỹ sư đã bắt tay vào công cuộc chuẩn bị cho buổi diễn tối nay. Theo tôi nào, tôi vẫn còn thứ này muốn cho anh xem.

Thomas theo ông ta bén gót, bố anh cũng đi theo, môi bữu ra thán phục. Họ rời sân khấu qua cửa đối diện rồi men theo một hành lang khác dẫn họ đến tòa nhà kế bên.

– Chúng tôi bố trí hai khán phòng dành cho diễn tập. Chúng xứng đáng được tham quan, người phụ trách giải thích rồi dừng lại trước một cánh cửa gỗ sồi sáng màu.

Thomas chưa hết ngạc nhiên. Khán phòng diễn tập có thể đón tiếp cả một dàn nhạc giao hưởng thính phòng quy mô đầy đủ.

– Ấn tượng, phải không? Nó được thiết kế để đoàn vũ kịch có thể luyện tập trong điều kiện thực tế.

Khán phòng không rộng mà là thênh thang và cây dương cầm Bösendorfer đang chễm chệ trên sân khấu, vô cùng lộng lẫy. Thomas thích thương hiệu này hơn Steinway, vì độ sâu có một không hai của đàn ở những nốt trầm.

– Anh chơi thử đi, người phụ trách đề nghị.

Thomas không đợi mời thêm. Đã ba ngày nay anh không có dịp động đến phím đàn. Anh ngồi xuống ghế rồi khởi động các ngón tay bằng bản *Trò chơi của nước* của Ravel trước khi diễn tấu hai khúc luyện của Chopin, khúc đầu tiên ở cung Đô trưởng tiếp nối bằng khúc mười hai cung Đô thứ. Người phụ trách lắng nghe, không giấu nổi vẻ thích thú.

Thomas tiếc nuối rời phím và cảm ơn người hướng dẫn đã cho phép anh chơi đàn.

– Một ngày nào đó, anh hãy tới thăm chúng tôi. Chúng tôi tiếp đón các nhạc công từ khắp nơi trên thế giới. Công chúng của chúng tôi vốn ưa khám phá. Chúng tôi từng đón tiếp nhiều đồng hương của anh, và cô Grimaud sẽ chơi vào cuối tháng.

– Ông nói đùa phải không? Thomas trả lời và lập tức nhận từ bố một cú thúc khuỷu tay chắc chắn sẽ khiến anh lão đảo nếu không xuyên qua cánh tay anh.

– Nếu anh có hứng thú thì thông tin liên hệ của tôi đây, người phụ trách nói tiếp đoạn đưa cho anh một tấm danh thiếp.

Ông ta tiễn anh đến tận lối ra dành cho nghệ sĩ rồi bắt tay anh thật chặt.

– Thế nào, ai có lý nhỉ? Raymond chất vấn. Con thấy đó, bố cũng có thể giúp con mà. Nếu lời đề nghị của ông ấy thành sự thật thì bố con mình huề nhé!

\* \* \*

Trên đường về ngôi nhà trên phố Green, Raymond tỏ ra ngạc nhiên khi nhận thấy tài xế lần này không phải tài xế hồi sáng, và hơn thế nữa, anh ta đã đổi xe khác.

Họ đang tới gần nhà thờ Saint-Patrick nơi một cỗ xe tang đậu sẵn phía trước, Thomas bỗng quay ngoắt sang bố.

– Chúng ta có một vấn đề nghiêm trọng với kế hoạch của bố.

– Bố thực sự không thấy có vấn đề gì, nó hoàn hảo mà. Nhưng nếu con thích kế hoạch B hơn, bố để con tự định đoạt.

– Dù là A hay B thì cả hai đều bắt đầu theo cùng một cách, con phải ẩn danh trà trộn vào đám khách mời.

– Trừ phi thể chỗ bố xứ, bố không biết phải làm thế nào khác, mà vấn đề bất ngờ đến thế là gì vậy?

– Vụ ẩn danh trà trộn ấy, trong khi con đã gặp Manon mất rồi. Đương nhiên cô ấy sẽ nhận ra con và tự hỏi con có quyền gì mà xuất hiện trong lễ tang của mẹ cô ấy.

– Khỉ thật, nhưng tại sao con lại gặp con bé chứ? Raymond cau nhàu.

– Có lẽ vì bố đã cử con tới một mình để thám thính địa điểm, bố nhớ không?

– Được rồi, được rồi, hai đứa đã gặp nhau; nhưng từ giờ đến mai con bé sẽ quên con thôi, tin bố đi, lúc này tâm trí con bé để vào việc khác rồi.

– Bọn con đã nói với nhau vài câu...

– Mấy câu? Raymond khoanh tay gất lên.

– Con không biết, bọn con trò chuyện vài phút.

– Bố hy vọng dấu sao con cũng không tự cho phép mình tán tỉnh con gái Camille đấy chứ?

– Kiểu trách móc này hợp với bố lắm! Không, con chẳng làm điều gì như thế cả. Cô ấy bắt gặp con và muốn biết con đang làm gì ở đó, theo bố thì con phải bỏ chạy chẳng?

– Con đã không nói gì đáng lưu tâm và đó chỉ là một cuộc trò chuyện thông thường thôi đúng không? Những ngày gần đây, con bé hẳn đã trò chuyện với nhiều người, nhân viên nhà tang lễ, chủ tiệm hoa, nhà cung cấp thực phẩm... bố dám chắc là con đang lo lắng vì chuyện không đâu, con bé sẽ chẳng nhớ con đâu.

– Dấu sao con cũng thực sự không dám chắc... Thomas thở dài.

– Chính xác thì con đã huyền thuyên với con bé những gì? Bố đang lắng nghe con đây, Thomas ạ, và làm ơn đừng bỏ sót điều gì!

– Là đừng sợ những gì chờ đợi cô ấy vào ngày mai, phải sau đó nỗi đau trống vắng mới thấm thía và nó sẽ kéo dài rất lâu.

Raymond nhìn con trai vẻ thận trọng.

– Đó là những gì con đã trải qua, hay con nói thế để được bỏ qua vậy?

Thomas quay nhìn ra cửa kính xe.

– Trong lúc chờ đợi, bố không biết cái “siêu ngã” của con đóng vai trò gì khi con thốt lên những lời hoa mỹ ấy, nhưng bố có thể đảm bảo với con rằng “bản ngã” của con đã được nuông chiều hết mức, và hơn nữa, nó hành xử thật vụng về.

\* \* \*

Chiếc xe thả họ xuống phố Green. Nắp ca pô của chiếc Saab mở toang, còn Arthur đang cúi người quan sát động cơ. Thomas lại gần anh.

– Xe anh hỏng ư?

– Không, nhưng nó ho khù khụ ngay khi tôi tăng tốc, tôi không biết tại làm sao nữa.

– Giá mà tôi có thể giúp anh, có điều...

– Là do bơm xăng, Raymond nhỏ giọng.

– Có lẽ các bu gi bị bẩn, Arthur đoán chừng rồi đứng thẳng dậy. Tôi sẽ lái nó tới gara. Thực sự chẳng đúng lúc chút nào, tối nay vợ chồng tôi định đi chơi và tôi không muốn ngồi vào chiếc Triumph kia. Nhưng anh nói gì nhỉ?

– ... Tháo ống bơm ra, thổi sạch bên trong rồi lắp lại, Raymond giải thích bằng giọng tự tin. Và đừng có tỏ ra hồ nghi như thế, bố đã nhiều năm lái một chiếc Saab 900, nó được bảo dưỡng tốt hơn, điều này thì không còn nghi ngờ gì nữa rồi.

Thomas bèn lặp lại đúng từng từ những gì bố anh vừa nói.

– Ống bơm xăng... sao lại không nhỉ. Anh có biết nó ở đâu không? Arthur hỏi.

– Đằng kia, Raymond đáp rồi chỉ tận nơi. Khỉ thật, bố mà tự tay làm thì nó đã trên đường lâu rồi.

– Ở chỗ này, Thomas thản nhiên nhắc lại.

Arthur đi tìm dụng cụ trên bàn thợ, tháo vít vòng siết, thực hiện thao tác rồi lắp lại ống vào chỗ cũ. Sau đó, anh ngồi vào ghế lái.

– Phải nhấn chân ga, nếu không xe sẽ không khởi động đâu!

– Phải nhấn chân ga, Thomas khuyên.

Arthur xoay chìa khóa điện, động cơ kêu ro ro rồi gầm lên trong lúc tăng tốc độ vòng quay.

– Hoàn hảo, anh cứu tôi rồi.

– Có gì đâu, Thomas đáp.

– Có chứ, anh đã cứu buổi tối của tôi, và cả ngày mai mà suýt nữa tôi phải dành ra để chạy khắp các gara nữa. Nhân tiện, bọn tôi dùng bữa tối cùng bạn bè, anh có muốn đi cùng không?

Thomas lưỡng lự, sự chênh lệch múi giờ bắt đầu phát tác, nhưng Arthur vẫn nhiệt tình mời.

– Cứ đi chơi cùng những người đồng trang lứa với con đi, bố sẽ tranh thủ lúc tĩnh tại để nghĩ cách sửa chữa những sai lầm của con. Và đừng về nhà quá muộn đấy nhé, ngày mai chúng ta phải vào việc lúc 9 giờ, lại còn mày râu nhẵn nhụi áo quần bảnh bao nữa đấy!

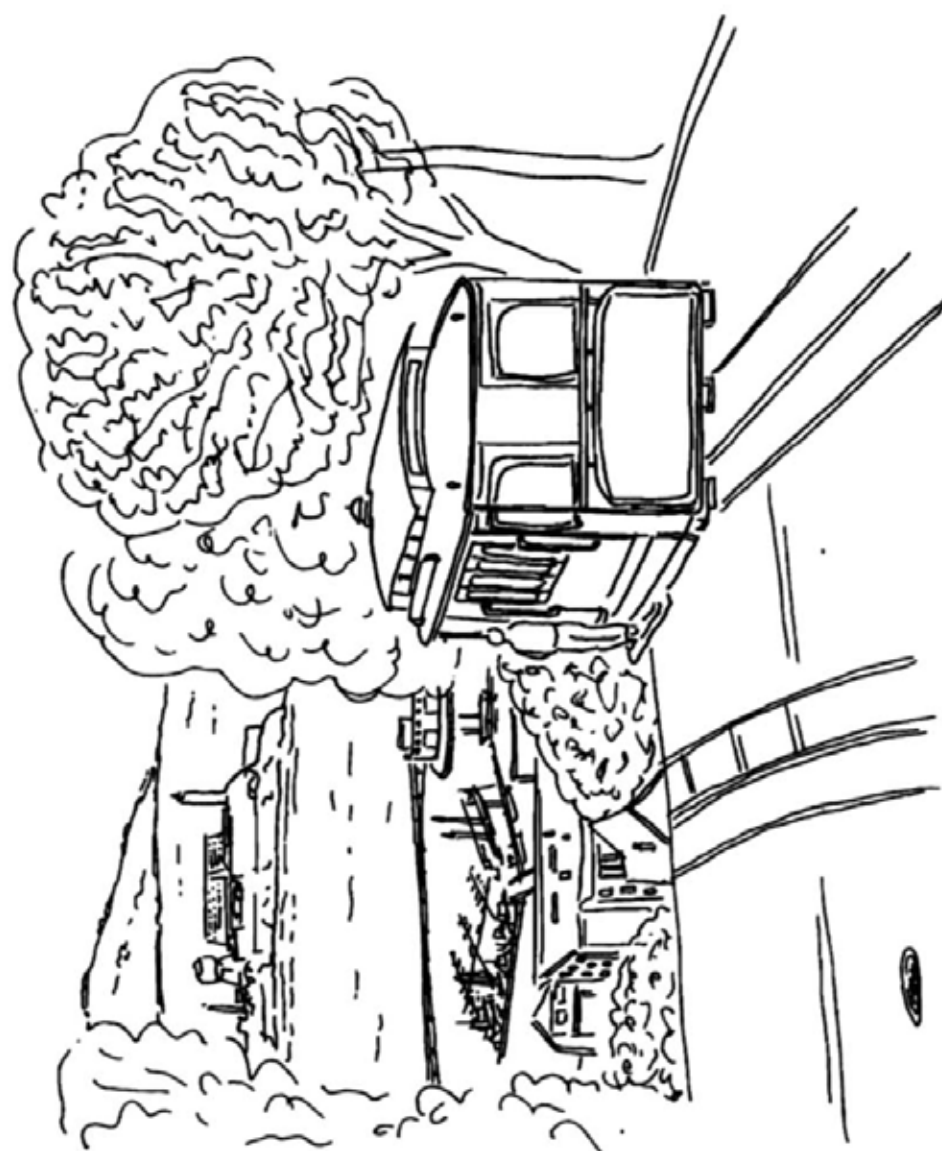
Thomas chực nhắc bố rằng anh đâu còn là trẻ lên mười nữa, nhưng vì Arthur đang đứng đó nên anh cố gắng kiềm chế.

Raymond quay gót rồi vào nhà bằng cách xuyên qua cửa.

Arthur mở cửa xe bên phụ lái để Thomas ngồi vào xe.

– Tôi phải ghé qua bệnh viện đón Lauren rồi sau đó chúng ta sẽ đi thẳng tới nhà hàng. Anh sẽ rất hợp với bạn bè chúng tôi cho mà xem. Paul từng làm ăn chung với tôi trước khi trở thành nhà văn; có lẽ anh biết bạn gái của cậu ấy đấy, nữ diễn viên người Anh Mia Barrow. Mà buồn cười thật, họ gặp nhau tại Paris, Paul từng sống ở đó nhiều năm, anh thấy đấy, anh sẽ không thiếu chủ đề trò chuyện đâu.

Chiếc Saab lăn bánh trên phố Green, Raymond dán mặt vào cửa sổ, chờ cho xe đi xa dần để quay trở lại nhà lưu tro cốt.



## 11.

Đó là một bàn tiệc vui vẻ quy tụ bạn bè lâu năm và một khách mời.

Giọng California không có âm sắc địa phương, nhưng các câu chuyện nối tiếp nhau theo một nhịp điệu khiến Thomas khó lòng theo kịp. Nhưng với anh thì chẳng hề gì vì lâu nay anh đã quen kề cận những người không nói cùng ngôn ngữ. Để tạo ấn tượng tốt, thi thoảng anh mỉm cười, gật đầu hoặc mở to mắt, cũng là để chiến đấu chống lại hậu quả của hiện tượng lệch múi giờ.

Trong phòng có một cây dương cầm kê sát tường, Paul không ngừng liếc nhìn nó.

– Anh chơi đàn à? Thomas hỏi.

– Vâng, tôi bắt đầu chơi từ ngày còn rất trẻ; hồi ở Paris tôi từng thuê một cây dương cầm nhưng không bao giờ động đến, vì không có động lực. Và rồi cuối cùng, tôi đã bắt đầu chơi lại khi chúng tôi quay về đây sinh sống.

– Anh sống ở khu phố nào vậy? Thomas hỏi đơn thuần vì phép lịch sự.

– Phố Bretagne. Nhưng tôi dành phần lớn thời gian ở Montmartre... để lấy cảm hứng.

– Thế giới nhỏ bé thật, bố tôi từng sống trong khu phố đó. Anh là nhà văn nhỉ, Arthur đã kể với tôi như vậy.

– Thế thì cũng phải nói nhanh điều này, bản thảo của tôi không được thêm chữ nào nhiều tháng nay rồi.

– Điều gì ngăn cản anh vậy?

– Tôi đang yêu Mia điên cuồng và như thế vậy còn chưa đủ, chúng tôi đang hạnh phúc.

– Tôi hiểu, Thomas đáp.

– Nhà xuất bản đang hối thúc tôi. Một tối như tối nay, đáng lẽ tôi phải ngồi bên bàn làm việc, nhưng lúc nào tôi cũng tìm ra một lý do thích đáng để ở nơi khác, sợ

phải kết thúc bản thảo và còn sợ hơn khi cho người khác đọc nó. Nói về tôi như vậy đủ rồi, anh đang đi công tác sao?

– Không, tôi đến đây... (Thomas ngập ngừng)... vì bố tôi.

– Người từng sống ở phố Bretagne! Và giờ ông ấy đang ở San Francisco sao?

– Ông ấy không còn trên cõi đời này nữa, nhưng ông ấy tha thiết muốn tro cốt của mình được rải trên bãi biển dưới chân cầu Cổng Vàng.

Paul lấy từ túi áo ra một cuốn sổ và bắt đầu ghi nguệch ngoạc lên trang giấy.

– Anh nói tiếp đi, anh vừa nói vừa gặm quăn bút. Anh đang cho tôi một ý tưởng.

Cúi xuống trang giấy, Paul tỏ vẻ đang chờ Thomas tiếp tục.

– Bỏ qua đi, anh sẽ phải đối diện nhiều vấn đề đấy, vả lại sẽ chẳng ai tin chuyện đó đâu, trừ những người yêu thích thể loại truyện ma.

– Nay, anh không biết mình đang nói chuyện với ai đâu, đáng lẽ tôi có thể lấy bằng tiến sĩ về ngoại cảm rồi đấy. Mà tại sao anh lại nhắc đến chuyện ma mãnh thế, bố anh đang ám anh hay sao? Paul cười khúc khích.

– Ta có thể nói vậy, đúng thế.

– Nhưng vậy thì tuyệt quá! anh thốt lên. Một người bố trở về từ cõi trên để tính sổ với những người thân thích, tôi cam đoan với anh, tiệt vời đấy.

– Tuyệt vời chứ, Thomas chữa lại. Đây là anh nói thế thôi, anh là nhà văn cơ mà, anh thản nhiên nói thêm.

Paul chăm chú nhìn anh rồi cất sổ và bút đi.

– Tôi xin lỗi, tôi vụng về quá.

– Chẳng hại gì đâu, anh yên tâm. Anh đã không rời mắt khỏi cây đàn kia, anh nên thử chơi xem sao.

– Mà tại sao lại không nhỉ? Paul thốt lên. Mia thích như vậy lắm. Tôi chơi gì đây, jazz hay cổ điển?

– Một bản nhạc cổ điển có nguy cơ phá vỡ bầu không khí một chút đấy.



Paul nháy mắt đồng lõa với anh rồi đứng dậy và ngồi vào ghế chơi đàn. Anh nhấc nắp đàn rồi chơi một bản *ragtime*, vừa chơi vừa ngoái nhìn các bạn để xem họ có lắng nghe anh không.

Và quả nhiên, ai nấy đều im bật, kể cả các thực khách khác cũng dồn sự chú ý vào Paul. Ngoại trừ Lauren, chị không rời mắt khỏi Thomas.

– Anh cũng chơi đàn nhỉ? chị nghiêng sang anh hỏi khẽ.

– Điều gì khiến chị nghĩ vậy?

– Anh gõ ngón tay lên bàn từ khi Paul bắt đầu chơi.

Thomas gật đầu xác nhận.

– Anh sẽ chơi một bản nào đó cho chúng tôi nghe chứ?

– Không đâu, Thomas đáp.

– Tại sao? Toàn bạn bè với nhau cả mà.

– Thì chính vì thế đó, bởi vì khoảnh khắc này thuộc về bạn chị. Vả lại, anh ấy đang xoay xở rất tốt.

– Anh giỏi đến mức ấy sao?

Thomas liếc nhìn về phía Mia đang nghe Paul chơi đàn hết sức chăm chú.

– Nếu tôi không nhầm, cô ấy là diễn viên chính trong một bộ phim hài của Anh phải không? Tôi quên mất tựa đề rồi, nhưng tôi từng xem phim đó cách đây bốn năm năm gì đó, tại London.

– Anh từng sống tại London sao? Lauren hỏi.

– Trong một chuyến công tác ngắn ngày thôi.

– Nhân tiện, chính xác thì anh làm nghề gì nhỉ?

– Paul và Mia gặp nhau thế nào nhỉ?

– Anh luôn trả lời một câu hỏi bằng một câu hỏi khác ư?

– Thường xuyên thôi.

– Chuyện đó có gì khiến anh quan tâm vậy?

– Gậy ông đập lưng ông, tôi hiểu rồi. Tôi không tò mò ác ý đâu, tôi hứa với chị. Các diễn viên di chuyển nhiều, các nhạc công cũng vậy; tôi từng yêu một nghệ sĩ vĩ cầm, nhưng lại không thể duy trì một mối quan hệ từ xa.

– Paul và Mia quen biết nhau nhờ bộ phim ấy, hay đúng hơn là tại nó. Đừng nói với Mia chuyện này nhé, đó là một ký ức tồi tệ đối với cô ấy. Bây giờ bạn diễn của Mia cũng ở thành phố, nhưng lòng chung thủy của anh ta chỉ tồn tại trên màn ảnh thôi. Anh hứa đi, tôi chưa từng tiết lộ gì với anh.

– Và vì tôi điếc đặc, nên bí mật sẽ được giữ kín, Mia vừa quay sang họ vừa lên tiếng. Tôi đã nường nấu ở Montmartre, trong nhà hàng của cô bạn thân nhất. Paul vốn là một khách quen. Và vì chúng ta không còn bí mật nữa, cho phép tôi được khuyên anh một câu chân tình, nếu anh yêu một phụ nữ thường xuyên phải di chuyển, hãy di chuyển cùng với cô ấy. Đó là điều tôi đang làm cùng Paul.

– Mọi người không giận nếu tôi lén chuồn về chứ? Thomas hỏi. Tôi kiệt sức rồi và ngày mai rất nhiều việc đang chờ tôi.

Anh rút ví nhưng Arthur đã ra hiệu anh là khách mời của họ.

Màn đêm dịu dàng và bầu trời lấp lánh ánh sao. Thomas quyết định cuộc bộ về ngôi nhà trên phố Green, anh cần suy nghĩ, cũng cần một mình nữa, nửa giờ đi bộ đang chờ trước mắt sẽ khiến anh cảm thấy vô cùng dễ chịu.

\* \* \*

Raymond đang khoanh tay rào bước trong nhà lưu tro cốt, quan sát từng chi tiết nhỏ nhất, giống như ngày xưa, khi ông chuẩn bị phẫu thuật.

– Mặc dù không muốn thú nhận điều này, nhưng anh phải thừa nhận là chồng em hiểu rõ em đến kỳ lạ, ông nói sau khi ngửi bó hoa tầm xuân đang ngự trên ban thờ. Anh kệ xác việc chẳng còn khứu giác nữa, vì dầu sao chúng cũng chẳng thơm, ông lau bầu.

Ông ngược lên các dây ghê rồi đứng ở hàng cuối, để có một khái niệm về những gì mà những người thân thích với Camille sẽ nhìn thấy vào ngày hôm sau.

– Mình đang mất thời gian. Cho dù Thomas có tới sau cùng và ngồi ở đây thì sớm muộn gì Manon cũng sẽ phát hiện ra thằng bé thôi. Suy nghĩ đi, anh bạn, là ngày mai hoặc không bao giờ.

Ánh mắt ông di chuyển từ ban thờ tới cửa ra vào, dừng lại ở chiếc ghế dành cho Ngài Bartel, quét qua hàng đầu, chăm chú vào chiếc đàn ống điện tử rồi lại hướng đến cửa ra vào, đột ngột quay trở lại phía sau để rồi nhìn dỗi vào một điểm.

– Thành bố xứ thì không, nhưng giải pháp của mình đây rồi, ông nhỏ giọng, hết sức hài lòng với bản thân.

Khi đứng dậy, ông dùng cả hai bàn tay vuốt phẳng những nếp gấp trên chiếc quần Au đang mặc, và nhận ra rằng, dù chết hay sống, người ta vẫn không chữa được những thói ghen dở của mình.

Ông vui mừng xuyên qua tường, vậy là buổi tối nay không hề lãng phí. Tại sao phải chuốc lấy buồn phiền bằng cách làm mọi việc theo cách tầm thường cơ chứ.

\* \* \*

Raymond lại xuất hiện trong phòng của Thomas. Ông ngồi ở cuối giường và quan sát con trai.

– Con ngủ rồi à? ông thì thầm.

Thomas không nhúc nhích.

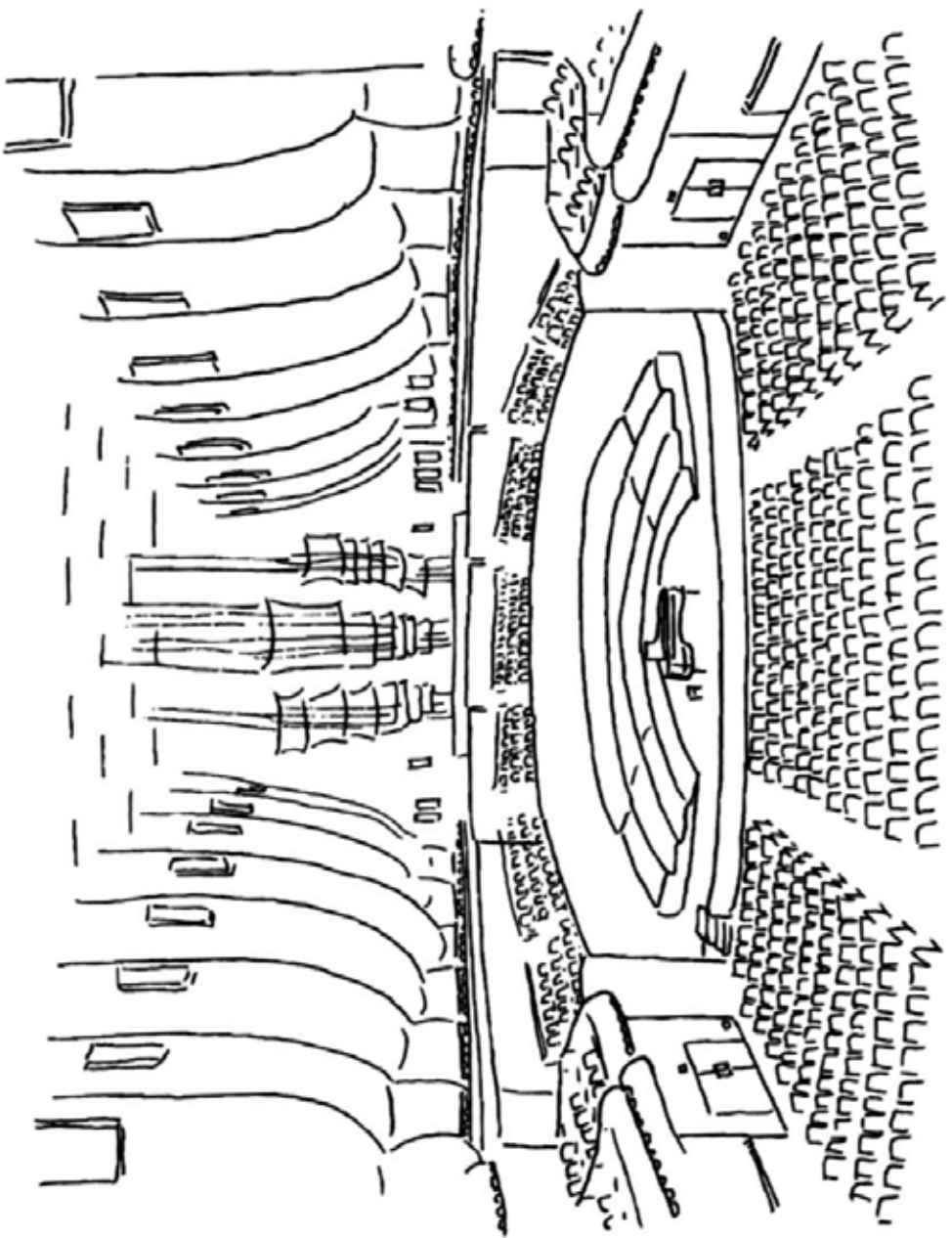
– Vấn đề ngày mai của chúng ta được giải quyết rồi, chúng ta sẽ phải lên đường sớm hơn một chút so với dự kiến, muộn nhất là 9 giờ. Con có muốn bố đánh thức con không?

Vẫn không có được câu trả lời, Raymond bèn ghé lại gần và thì thào.

– Khi bố tới đêm chẵn trong phòng con trước khi đi ngủ, lúc nào con cũng vờ như ngủ rồi. Và con nhắm mắt chặt đến mức bố phải cắn môi để khỏi bật cười. Bố không muốn làm con thất vọng đâu, con đã tốn bao nhiêu công sức thể cơ mà. Con thường quên tắt đèn pin. Ánh sáng xuyên qua chăn. Bấy giờ, bố lại quay về thư phòng để đọc sách, chờ lúc con ngủ thật rồi mới quay trở lại gỡ đèn pin khỏi tay con. Con biết đấy, Thomas, nếu có thể ở lại lâu hơn, nếu bố có quyền làm vậy, bố sẽ bắt

Camille đợi. Những năm cuối đời, bố đã nhớ con kinh khủng và bố chắc chắn sẽ còn nhớ con nhiều hơn nữa.

Raymond hôn lên trán Thomas, đặt hai bàn tay lên mép chăn và tiếc nuối vì không thể dém chăn cho con trai.



## 12.

– Tại sao lại xuất phát sớm thế ạ? Thomas hỏi trong lúc thắt cà vạt.

– Thì bởi vậy đó, bố anh đáp ngắn gọn.

– Sốt ruột ạ?

– Chờ đợi một cuộc hẹn yêu đương suốt hai mươi năm ròng, bố không tin đây là sốt ruột.

– Vậy thì là bồn chồn rồi.

– Ở vị trí của bố con sẽ không sợ đâu nhỉ? Cứ huênh hoang đi; bố chưa quên về mặt con khi cô nàng Sophie đó xuất hiện trong lô riêng của con đâu.

– Được thôi, nhưng phải hai tiếng nữa buổi lễ mới bắt đầu, chầu chực trước lối vào không phải lựa chọn hay ho nhất để không bị ai để ý đâu.

– Chính xác, chủ yếu là bố muốn con bị người ta để ý. Thay vì lén đột nhập, con sẽ được mời vào đó.

– Bố đang sống trong thế giới nào vậy? Xin lỗi, ý con không phải thế, nhưng chẳng ai mời một người hoàn toàn xa lạ tới tang lễ của mẹ mình cả, đây đâu phải một bữa tiệc bất ngờ.

– Cứ chờ đến nơi hẵng phán xét chuyện đó, con tin vào bố được không?

– Con thực sự được lựa chọn sao? Ôi, mà bố biết sao không, con thích như thế hơn. Nếu mưu lược của bố thất bại, chí ít con sẽ không phải cư xử như một kẻ thô lỗ.

Raymond nhìn chòng chọc vào mặt con trai, một nụ cười mỉm nơi khóe môi.

– Thô lỗ với ai kia?

– Đầu tiên là với con gái của Camille.

– Vậy là Manon. Con đã quên tên con bé rồi sao?

– Vâng, với Manon, nếu bố thích vậy hơn.

– Ôi, nhưng bố có thích gì hơn đâu.

– Được rồi, chúng ta hãy tới đó thay vì mãi mê phỏng đoán được không?

– Chúng ta còn phải xử lý một chi tiết nữa, Raymond lẩm bẩm, một chi tiết không hề nhỏ đâu. Con tính vận chuyển tro cốt của bố bằng thứ gì vậy? Không phải lại trong một cái bị đâu nhé!

Thomas nhìn xung quanh. Chiếc túi du lịch của anh quá to, nó sẽ thu hút sự chú ý. Anh vào phòng ngủ rồi lục tìm trong các ngăn tủ tường.

– Con tìm thấy rồi, anh nói trong lúc quay trở lại phòng khách cùng một chiếc túi vải có in những chữ cái đầu của một hiệu sách, bố anh cho rằng nó quá tầm thường.

– Nó kín đáo, vả lại đây có phải bộ lễ phục của bố đâu, Thomas nhắc.

Raymond kiểm tra bên trong túi để xem nó có sạch không. Thấy đã đến giờ, ông quyết định bình tro cốt của mình sẽ yên vị trong đó.

\* \* \*

Xe thả họ xuống trước cổng khuôn viên. Thomas tiến bước trên lối đi rồi dừng lại cách nhà lưu tro cốt chừng năm mươi mét.

– Ta làm gì bây giờ?

– Ta đi dạo thôi, bố anh đáp.

– Ta đi dạo á?

– Con bị lãng tai trước tuổi hả? Đi dạo khảo sát, cụm từ ấy quá phức tạp với con sao?

– Chính xác thì con khảo sát gì mới được chứ? Vả lại hãy nói năng tử tế với con, đáng lẽ con phải được yên thân ở nhà con tại Paris thay vì khảo sát như bố nói.

– Có lẽ vậy, nhưng như thế thì chán chết.

– Bởi vì bố thấy chỗ kia thì đầy sức sống chắc?

– Đừng có đứng như trời trồng ở đây, trông sẽ có vẻ mờ ám đấy. Tới ngồi xuống băng ghế này đi, dùng điện thoại, đếm cừu, tỏ vẻ thật tự nhiên, bố chỉ yêu cầu con có thể thôi.

Thomas giận dữ nhìn bố rồi tới ngồi trên một băng ghế giữa bãi cỏ, đối diện với lăng. Anh cầm iPhone và xem tin nhắn. Serge thông báo với anh rằng bạn gái của cậu ta đã trở về ngôi nhà chung, nhưng ngày hôm qua họ vẫn gây lộn. Philippe cung cấp cho anh những thông tin khác về chuyến quay phim. Cậu ta nóng lòng được cho anh xem những cảnh quay ban đầu. Mẹ anh lo lắng vì không thể gọi được cho anh và hỏi có phải anh lại lên đường đi lưu diễn mà quên tới ôm hôn bà không.

– Cả họ cũng không lùi bước trước điều gì, Raymond thích thú nói khi xuất hiện trở lại bên cạnh anh.

– Bố đang nói về ai vậy?

– Những người thiết kế nên cái ghế nơi con đang đặt bàn tọa. Con hình dung được không, đây cũng là một bình đựng tro cốt. Bố hình dung họ phải trộn tro cốt với xi măng. Gã Gerald tội nghiệp này bị bó bột vĩnh viễn rồi. Đây, nhìn tấm bảng nhỏ kia xem, bố có bịa gì đâu, con thử đọc đi.

Thomas cúi xuống đọc dòng chữ khắc trên băng ghế.

DÀNH ĐỂ YÊU THƯƠNG TƯỞNG NHỚ  
GERALD FILMOORE (1949-2008),  
NGƯỜI YÊN NGHỈ NƠI ĐÂY.

– Nhân tiện, có lẽ người này đã dành cả đời để đứng, Raymond thì thào.

Thomas ngẩng lên. Manon đang quan sát anh từ lối vào lăng.

– Con nghĩ con bị phát hiện rồi, anh thì thào.

– Đến lúc rồi, bố anh nhẹ nhõm đáp.

– Cô ấy không ngừng nhìn con, Thomas lo lắng nói tiếp.



Manon bước về phía anh, dừng lại trước băng ghế rồi hỏi cô có thể ngồi được không. Cô có vẻ xáo trộn, cứ đan các ngón tay vào nhau mà không nói lời nào. Thomas cũng lặng thinh, ngập ngừng không biết có nên bắt chuyện hay không.

– Anh đã tìm thấy hạnh phúc của mình rồi sao? cô nói, phá tan bầu không khí im lặng.

– Thật lòng mà nói, tôi không thực sự tìm kiếm nó ở đây.

Anh hy vọng khiến cô mỉm cười, nhưng không được.

– Có chuyện gì không ổn sao? Thomas gặng hỏi.

– Tôi đang lo an táng mẹ tôi, mọi chuyện đang rất tốt đẹp.

– Như thế là trở trêu ư? Đúng vậy, dĩ nhiên rồi.

– Như thế mất mẹ còn chưa đủ tàn nhẫn, tôi còn phải lo hoàn thành những tâm nguyện cuối cùng của mẹ. Mẹ không thổ lộ những tâm nguyện ấy với bố tôi, mà với chính tôi! Liệu bố mẹ chúng ta có nên nghĩ đến việc giúp chúng ta dễ sống hơn đôi chút khi lên kế hoạch cho cái chết của chính họ không?

– Cô nói với đúng người rồi đấy, Thomas chỉ đáp có thế.

– Xin lỗi vì đường đột, nhưng thời gian gấp lắm rồi. Hôm qua tôi đã không nằm mơ, mà đúng là anh đã nói với tôi anh là nhạc công phải không? Anh chơi loại nhạc cụ nào vậy?

– Tôi là nghệ sĩ dương cầm.

– Vậy thì trời đã cử anh tới rồi!

– Tôi đảm bảo với cô là không phải vị ấy đâu, mặc dù...

– Xin đừng nghĩ tôi là kẻ cơ hội, nhưng tôi có một việc quan trọng muốn nhờ anh, Manon quay sang anh và tuyên bố. Dĩ nhiên tôi sẽ trả công cho anh.

– Dạng công việc gì vậy?

– Sáng nay, nhạc công chơi đàn ống mà chúng tôi đã thuê bị lên cơn kịch phát, lại còn đứng vào hôm nay mới tệ chứ!

– Ông ấy cũng chết rồi sao?

– Không, không phải dạng kịch phát đó đâu, đúng ra là một cơn mất trí đột ngột. Theo những gì bạn ông ấy vừa kể với tôi qua điện thoại, ông ấy đã hét toáng lên rồi vừa la hét vừa chạy khỏi phòng tắm như bị ma đuổi vậy, rồi ông ấy trượt chân ngã. Gãy một chân và choáng váng. Tóm lại, anh có thể thể chân ông ấy được không? Tôi không biết điều gì khiến anh cười vậy.

– Gãy một chân và thể chân, tôi xin lỗi, căng thẳng thật đấy.

Thomas đưa mắt nhìn về phía Raymond, bố anh đang cạy móng tay, cổ giấu vẻ hài lòng.

– Không cần nhìn tôi như vậy đâu, Manon chống chế, tôi nhờ anh việc này bởi vì tôi chẳng còn cách nào khác. Bố tôi suy sụp mất!

– Bố tôi cũng vậy, nhưng muộn hơn một chút, tin tôi đi.

– Tôi cứ tưởng ông ấy đã...

– Mà bố cô đang ở đâu nhỉ? Thomas cắt ngang.

– Ông ấy đang dự lễ hỏa táng, Manon đáp đoạn ngoái đầu.

Mắt cô nhìn mông lung về phía cuối công viên, nơi mái một tòa nhà biệt lập nhô lên sau hàng rào cây bách.

– Tôi không thể, cô thổ lộ, giọng đượm buồn.

– Thôi được rồi, Thomas nói, nhưng tôi không nhận tiền công đâu. Tôi phải chơi những gì nào?

Đột nhiên, Manon dựa đầu vào vai anh, mắt nhòe nước. Thomas an ủi nhưng không dám cầm tay cô. Anh lấy từ túi ra một gói khăn giấy rồi chìa cho cô.

– Cô cầm đi.

Manon lau mắt rồi nhìn anh chằm chằm.

– Có chuyện gì vậy? Thomas hỏi.

– Một cảm giác đã-từng-gặp. Đi thôi, tôi sẽ chỉ chỗ cho anh.

Họ tiến về phía lãng. Raymond theo họ sát gót, nhẹ nhàng hơn bao giờ hết. Dọc đường, Thomas bỗng quay lại để lấy chiếc túi vải anh để quên cạnh băng ghế.

\* \* \*

Manon dẫn anh tới chỗ đàn ống rồi lập tức bỏ anh lại đó. Những khách mời đầu tiên đã xuất hiện khiến lời giải thích của cô về tiến trình buổi lễ bị rút ngắn. May sao, nghệ sĩ đàn ống đã để lại các bản đàn bè trên bục, xếp theo thứ tự, cùng tờ giấy miêu tả chi tiết đến từng phút những bản nhạc mà anh phải diễn tấu. Thomas những muốn tập luyện một chút, nhưng cử tọa đã bắt đầu vào vị trí bên dưới mái vòm. Anh cúi xuống bàn phím, lần mò để tìm ra một chuỗi các nút có chức năng chuyển đổi âm thanh. Vĩ cầm, trompet, ghita, clarinet, bộ gõ và ô boá... Đàn ống điện tử có thể mô phỏng cả một dàn nhạc. Anh thận trọng nhấn phím biểu thị một cây đại dương cầm rồi đánh một hợp âm hoàn hảo.

– Không tệ, anh thì thâm trong lúc chỉnh âm lượng.

Bàn chân anh bỗng chạm phải chiếc túi vải đựng bình tro cốt của bố anh, Thomas vội vàng đem giấu ra sau ban thờ trước khi trở lại chỗ ngồi. Anh tiếp tục làm quen với nhạc cụ bằng cách lướt các đầu ngón tay trên bàn phím, cố gắng làm việc đó thật kín đáo.

\* \* \*

Căn phòng đã kín người. Khách mời đứng dậy để mặc niệm trong im lặng. Manon đang chờ ở cửa. Cơn gió nhẹ khiến chiếc váy mỏng cô đang mặc khẽ rung động. Cô nhanh chóng quay nhìn về phía Thomas, hai mắt đỏ hoe, rồi ra hiệu cho anh biết buổi lễ bắt đầu.

Bản nhạc đầu tiên anh chơi là *Ánh trăng* của Debussy và vì đã diễn tấu nó nhiều lần, anh không cần nhìn đến bản nhạc. Những ngón tay anh chuyển động thoải mái, dùng nhịp độ uể oải để thắp từng tro cốt của Camille nhập lăng. Ông Bartel giao bình tro cốt cho con gái, cô đặt nó lên ban thờ. Rồi ông tiến về phía bục và long trọng ngâm nga những câu thơ của Lamartine.

*Giúp gì ta, hỡi cảnh vật tiêu điều?*

*Hỡi núi, rừng, sông tĩnh mặc mền yêu*

*Vắng một bóng mà đất trời yên lặng*

*Hoa lá, cỏ cây cũng cảm nhận nỗi buồn*

*Mặt trời mọc hay mặt trời đang tắt*

*Tôi đứng đứng theo vầng nhật vẫn xoay*

*Sớm hay chiều, âm u hay trong lại*

*Đều vô nghĩa, tôi chẳng cần ánh sáng<sup>1</sup>*

– Thưa các bạn hữu lâu năm, chúng ta hội tụ ở đây để tiễn đưa vợ tôi về nơi an nghỉ cuối cùng...

Thomas tranh thủ quãng thời gian nghỉ ngơi hợp thức ấy để tìm bố anh trong phòng. Raymond đã chọn cho mình chỗ ngồi ở hàng ghế thứ ba, mắt gắn chặt vào ban thờ, xúc động ra mặt.

Trong khi ông Bartel kết thúc bài diễn văn, Thomas cúi xuống tờ giấy chỉ dẫn. Anh cất tờ nhạc đầu tiên đi và kinh ngạc khi trông thấy tờ thứ hai.

– Này, anh thì thầm, *Gloria* của Vivaldi, bằng dương cầm?

Chợt nhớ ra nhạc cụ mình đang chơi được trang bị nhiều trình biến âm hơn một cây đàn Steinway, anh ấn nút “Vĩ cầm”, tò mò muốn biết kết quả ra sao.

Và anh thích mê, những hợp âm anh đánh trên phím đàn làm cả dàn vĩ cầm ngân vang trong một hòa âm toàn mỹ. Thomas lao vào một màn diễn tấu hăng say, kiểm soát hoàn hảo nhịp điệu trúc trắc và phóng túng của bản dàn bè. Còn lâu anh mới hết ngạc nhiên, bởi đúng vào lúc cần tới sự tham gia của dàn hợp xướng, các khách mời đứng dậy và bắt đầu hát *Gloria, gloria, gloria, gloria, in excelsis Deo*, như thể họ đã làm điều này cả cuộc đời.

Thomas càng thêm phần hào hứng, anh có cảm giác đang chỉ huy một dàn nhạc, một trong những giấc mơ lớn nhất của anh, và kết quả thật tuyệt vời. Tuyệt vời đến nỗi đến cuối bài, cả phòng vỗ tay tán thưởng. Và vì đã quen với việc này, anh đứng dậy rồi kính cẩn nghiêng mình, trước ánh mắt tức giận của ngài Bartel.

---

<sup>1</sup> Bản dịch của Phạm Nguyên Ân.

Rồi đến lượt một người bạn cũ của Camille lên phát biểu đôi lời. Ông ta nói về bà bằng những từ ngữ âu yếm, ngưỡng mộ và vô cùng hóm hỉnh, tin chắc rằng bà đang quan sát họ từ “trên cao kia”.

Thomas không lắng nghe thêm nữa và đặt tờ thứ ba lên giá. Anh khựng lại khi đọc những khuông nhạc đầu tiên.

Anh lập tức khẽ ra hiệu cho Manon, rồi vẫy mạnh hơn nhằm thu hút sự chú ý của cô.

– Ta có cảm giác nhạc công dương cầm đang gọi cháu, một khách mời nói khẽ.

Manon vẫy lại Thomas rồi rút cuộc cũng hiểu ra rằng anh đang cần cô. Trong khi người bạn cũ của Camille tiếp tục bài phát biểu, cô kín đáo đứng dậy rồi tới chỗ Thomas, anh thì thào vào tai cô:

– Tôi e là phần tiếp theo có sự nhầm lẫn...

– Không có sự nhầm lẫn nào đâu, tôi đảm bảo với anh, mọi thứ đang diễn ra đúng như dự kiến.

Thomas đưa mắt về phía bản đàn bè.

– Thực sự là *Stayin’ Alive* sao?

– Tôi chưa kịp báo trước để anh biết. Mẹ tha thiết muốn có một tang lễ tươi vui, đúng như hình ảnh về bà. Giống như những đám rước ở New Orleans, khi âm nhạc kéo anh vào một thế giới khác; một cuộc đời khác, cô nói, nơi tất cả những giấc mơ dang dở của anh sẽ thành hiện thực. Mẹ không mê jazz, nhưng bà từng là một nữ hoàng sàn nhảy. Điều này có phần kỳ quặc, nhưng hồi ấy là thế. Ban đầu bố tôi không đồng ý, nhưng tôi vẫn kiên quyết và các bạn của mẹ cũng vậy, thế nên rốt cuộc ông ấy đành nhượng bộ. Anh đừng lo, mọi chuyện sẽ diễn ra ổn thỏa, và anh đang chơi xuất sắc đấy, thật hoàn hảo, hoan hô anh.

Chỉ đến lúc Manon quay về chỗ ngồi, Thomas, cho tới lúc ấy vẫn mãi miết với âm nhạc, mới nhận ra các khách mời đã cởi bỏ những chiếc áo khoác và áo đi mưa lố mốt, để lộ những trang phục còn lố mốt hơn, nhưng nhất là không thể tin nổi.

Một phụ nữ ngồi hàng ghế thứ hai bó chặt người trong trang phục áo liền quần của thập niên bảy mươi, người đàn ông ngồi kế bên, quần ống bom màu xanh lá,

người ngồi bên phải ông này, sơ mi cổ bẻ ve nhọn màu cam kết hợp quần ống bó màu xanh lơ rực rỡ. Bên trái, một phụ nữ mặc váy suông, đằng sau bà là một chiếc sơ mi ánh bạc, một bộ com lê kẻ ca rô to, một áo tay phồng phủ trang kim ánh bạc. Bên rìa hàng ghế thò ra những chiếc quần tất lưới màu sắc nổi bật. Đây đó có những đôi găng vàng rực, những cặp kính quá khổ hay hình cánh bướm, những chiếc cà vạt đính trang kim, những chiếc mũ phớt và lưới trai lấp lánh, tưởng như anh đang lạc giữa lễ hội hóa trang

– Ban nãy con nói gì ấy nhỉ? À phải rồi... là bố con mình đâu có đến một bữa tiệc bất ngờ, bố anh ngồi trên ban thờ ranh mãnh lên tiếng.

Bóng đèn sàn nhảy bắt đầu quay ở trung tâm đỉnh vòm, chiếu những tia lấp lánh lên các mặt tường, các cửa kính. Các bình tro cốt chứa trong các ô kính được chiếu sáng.

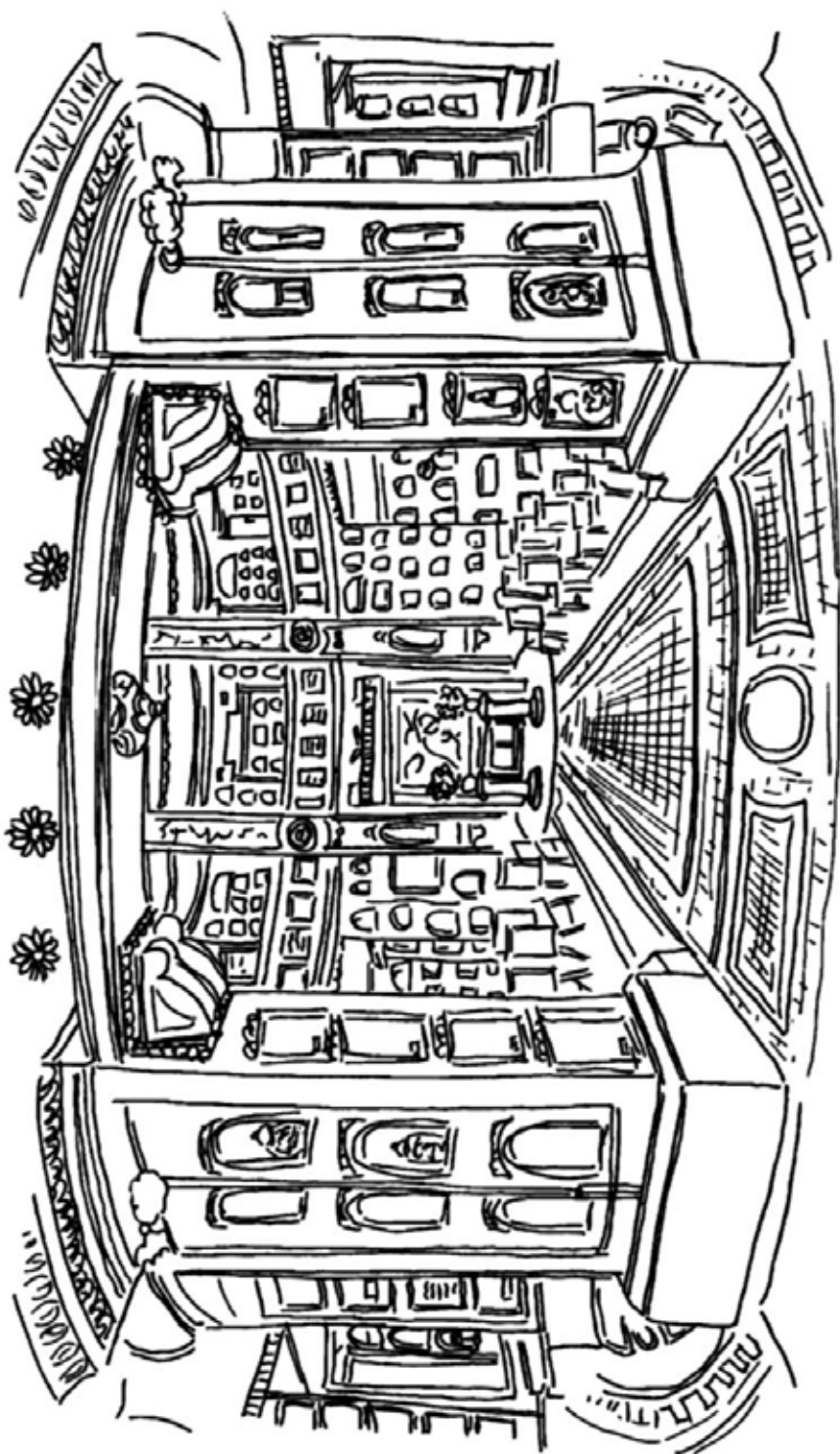
– Khi Manon khẳng định Dignité.com đưa ra cả một danh mục các dịch vụ hết sức đa dạng, cô ấy đã không hề đùa, Thomas gật đầu thừa nhận.

Nói cho cùng, anh ở đây là để thay thế nghệ sĩ đàn ông và chơi nhạc theo yêu cầu của Manon. Và anh thực sự kinh ngạc khi các khách mời đẩy ghế lui lại và bắt đầu nhảy trên nền giai điệu YMCA.

Ngài Bartel cũng nhảy, còn Raymond, vì không muốn bị ra rìa nên đã nhập hội với đám đông, nhún nhảy đánh hông tứ tung, và trước ánh mắt sững sốt của con trai, ông nháy mắt với anh.

Bầu không khí thật khó tin, Thomas chơi liên tiếp các bản nhạc đúng theo trình tự ghi trên tờ hướng dẫn: *Lets' All Chant, Just an Illusion, Hang In There Baby, Ring My Bell, Don't Leave Me This Way, Heaven Must Have Sent You, I Am So Excited*, và tiết mục đỉnh của buổi lễ: *I Will Survive*.

Rồi khách mời tập hợp lại trước ban thờ, đối diện với bình tro cốt và trong một tràng vỗ tay rần rần. Mũ nón khăn quàng bay tung lên không trung.



## 13.

Lễ hội kết thúc, các khách mời rời lãng rồi tiến về phía căn phòng nơi họ được phục vụ bữa ăn nhẹ. Thomas sắp xếp lại các bản đàn bè, không chút vội vã, chờ đến lúc anh chỉ còn một mình.

Raymond muốn chờ anh ở bên ngoài vì sợ tính dễ kích động của ông sẽ làm rối loạn chuỗi sự kiện, nhưng cũng để canh chừng xung quanh nữa, ông khẳng định thế. Nhưng trên thực tế là để khỏi phải dự vào những gì con trai ông sắp tiến hành.

Khi các cuộc trò chuyện sau cùng đã nhỏ dần phía xa xa, Thomas liền lại gần ban thờ.

Giờ thì anh phải hành động thật nhanh. Mở bình tro cốt của Camille, lấy lại bình tro cốt của bố mà ban nãy anh đã cất giấu, chuyển dời tro cốt rồi kín đáo chuồn đi.

Anh đặt tay lên nắp bình, tự hỏi liệu phải nhấc nó lên hay xoay vặn. Một động tác kéo nhẹ khiến nó xê dịch.

– Anh đang làm gì vậy? Manon hỏi.

Thomas giật nảy mình, anh không nghe tiếng cô bước vào. Anh vội vàng đóng nắp bình lại, nhưng không thể đóng chặt hẳn, thế nên anh ngoái nhìn rồi đặt hai bàn tay lên ban thờ, biến cơ thể mình thành bờ lũy.

– Tôi đang tỏ lòng kính trọng mẹ cô, anh ấp úng.

– Thật tế nhị quá, cảm ơn anh, nhưng tôi vẫn cần đến anh.

– Để chơi đàn chăng?

– Không, không cần nghệ sĩ dương cầm, mà cần anh. Tôi không chịu nổi cảnh phải ở một mình giữa những con người này nữa.

– Cô có muốn tôi đưa cô về nhà không?

– Tôi đang mơ được về nhà đây, nhưng nếu tôi bỏ đi bố tôi sẽ giết tôi mất. Anh sẽ nhận lời đồng hành cùng tôi một chút chứ? Thậm chí anh không cần trò chuyện



với tôi đâu. Chỉ cần ở bên tôi... để người ta khỏi tới tỏ lời chia buồn với tôi, bởi vì đến đây là tôi chạm ngưỡng giới hạn cuối cùng rồi.

– Xin hứa, tôi sẽ không rời cô nửa bước cho tới khi các khách mời đánh chén xong đồng bánh kia, và nếu họ vẫn nán lại, chúng ta sẽ ứng biến.

– Có thể anh sẽ thấy những gì tôi sắp nói với anh là kỳ cục, nhưng tôi thực sự có cảm giác đã từng gặp anh rồi.

Thomas vẫn lặng im.

– OK, tôi thừa nhận, chuyện này hơi thống nhất, Manon nói luôn.

– Không hề. Chúng ta đi nào, bố cô đang đợi cô còn tôi đã không có gì bỏ bụng từ sáng tới giờ, thẳng hướng quầy buffet thôi.

\* \* \*

Thực khách đã tề tựu đông đủ trong một phòng khách rộng rãi với nhiều màu sắc rực rỡ. Bức chân dung khổng lồ của Camille chễm chệ trên nóc một lò sưởi giả. Trong ảnh bà hẳn đang ở độ tuổi năm mươi, và Thomas khám phá ra khuôn mặt người phụ nữ từng khiến bố anh trúng sét ái tình, người phụ nữ đã cùng ông duy trì một tình yêu qua thư tín suốt hơn hai chục năm ròng rã.

Manon lấy cho Thomas một đĩa đồ ăn vặt rồi bước vội về phía anh trước khi một phụ nữ đứng tuổi ăn vận sắc sỡ, nét mặt đượm buồn tiến lại gần cô.

– Mẹ cô đẹp lắm, anh nói đoạn nhón lấy một chiếc bánh macaron.

– Bà đẹp rạng ngời, và như thế tốt hơn nhiều. Nhan sắc rồi sẽ phai nhạt, nhưng nụ cười thì không bao giờ rời bỏ mẹ tôi ngay cả khi bà không còn tỉnh táo nữa. Mẹ đã ra đi từ lâu trước khi qua đời. Những tháng cuối cùng, bà gọi tôi là cô. Khi thì bà nhầm tôi với nữ y tá, lúc thì nhầm là cô giúp việc, những ngày tệ hại lại nhầm với đứa con gái mà bố tôi từng có với một phụ nữ khác. Bà gào lên rằng tôi sẽ không chiếm được vị trí của con gái bà đâu, cái đứa con gái bất hiếu chẳng bao giờ tới thăm bà. Thế rồi đôi khi, gương mặt bà sáng rỡ và tôi có cảm giác bà nhận ra tôi, ngay cả khi bà vẫn giam mình trong im lặng. Rốt cuộc tôi sẽ chịu tang được thôi. Tôi xin lỗi, cách nói chuyện của tôi thực sự hân hoan quá...

– Cô đừng lo, cô có thể dốc bầu tâm sự, tôi ở đây là vì thế mà.

– Tôi không nghĩ anh đến San Francisco để dự lễ tang của mẹ và càng không phải để nâng đỡ tôi. Anh sẽ có những kỷ niệm tuyệt vời về chuyến đi để kể với mọi người. Tôi hy vọng ít ra anh có thể cười vang về chuyện này.

– Nếu không có cô thì chẳng được vậy đâu, tôi hứa với cô như vậy.

– Anh chơi dương cầm giỏi thật đấy. Khi anh nói mình là nhạc công, tôi cứ nghĩ anh khoe khoang thôi. Ở đây ai cũng tự nhận mình là nghệ sĩ, nhưng lần này thì tôi nhầm to.

– Tôi chẳng có tài xuất chúng gì đâu, đó là nghề của tôi ấy mà, Thomas nhún vai đáp.

– Thật kỳ diệu khi có thể diễn đạt cảm xúc của mình mà không cần nói ra thành lời.

– Nhưng cô còn chưa nói tôi biết cô làm nghề gì.

– Vì anh có hỏi tôi đâu.

– Vậy thì tôi đang hỏi cô đấy.

– Thợ làm bánh, tôi vui khi thấy anh thích những chiếc bánh macaron tôi làm, ăn một mạch tám cái thì không phải chuyện đùa đâu!

– Thợ làm bánh ư?

– Anh thấy có vấn đề gì sao?

– Không, chỉ vì cô là thợ làm bánh đầu tiên mà tôi gặp.

– Xin lỗi, tôi xạo anh đấy. Tôi có một hiệu sách gần Union Square. Và làm ơn rủ lòng thương, đừng hỏi tôi thích tác giả nào nhất, điều đó sẽ phá hỏng mọi chuyện.

– Điều đó sẽ phá hỏng gì kia?

– Cuộc trò chuyện của chúng ta vốn chẳng có ý nghĩa gì cả, nhưng nó giúp tôi quên đi mình đang ở đâu và vì sao.

Raymond đứng sững trước bàn đồ ăn, ông giậm chân về sốt ruột và Thomas hiểu chính là vì anh. Anh cáo lỗi với Manon, anh sẽ chỉ rời đi một lát để lấy thêm đồ ăn và hứa sẽ trông chừng để không ai lại gần cô.

Anh ra chỗ bố rồi chất đầy vào đĩa những lát bánh mì kẹp cuối cùng trông không còn ngon lành cho lắm.

– Khi nào con tán tỉnh xong, và đừng nói với bố điều ngược lại nhé, từ chủ hiệu sách có lẽ sẽ khơi gợi điều gì đó trong con chứ?

– Bố rình mò con sao?

– Bố dạo quanh thôi, bởi vì có ai trò chuyện với bố đâu. Bố đã cố gắng quan tâm đến cuộc trò chuyện của ngài Bartel, nhưng việc đó vượt quá sức chịu đựng của bố. Camille qua đời cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, vì gã này buồn tẻ muốn chết. Được rồi, chủ hiệu sách... hiệu sách... điều này vẫn không nhắc con nhớ ra gì sao?

– Những cuốn sách?

– Tuyệt, bố con ta đi đúng hướng rồi đấy. Khi mua sách xong, người ta thường cho chúng vào đâu để mang về nhà nhỉ? Một cái túi! Và một cái túi có thể đựng thứ gì khác đây? Tro cốt của bố mà con đã quên bên trong lãng đấy!

– Ôi khỉ thật!

– Đúng như con nói.

– Con đi lấy nó ngay đây.

– Có lẽ bố sẽ khẩn khoản xin con làm vậy nếu người gác đền đã không dùng chìa khóa lãng lại. Bố hy vọng đầu giờ chiều ông ấy sẽ lại mở ra. Giờ thì con có thể quay lại tán tỉnh bốn cột bao lâu tùy thích, con đã chôn xong bố mình rồi.

– Chuyện đó thì con đã làm cách đây năm năm!

– Lại còn hỗn xược nữa chứ, đúng lúc đấy. Dẫu sao thì ngay lúc này, chiến dịch bình di cốt vẫn là một thất bại.

– Chiến dịch bình di cốt, thật ư?

Nhưng Raymond đã biến mất và Thomas nhú mày.

– Anh nói chuyện với ai vậy? Manon hỏi trong lúc lại gần anh.

– Với chính mình, nỗi cô đơn của nghệ sĩ dương cầm ấy mà...

Một bà bạn của Camille bước đến và tự rót cho mình một cốc to vang trắng, bà ta đội một bộ tóc giả tết kiểu Phi với những sắc màu huyền ảo và nháy mắt với họ trước khi đi ra xa.

– Tôi hình dung rằng đám tang của bố anh hẳn phải giống với thông lệ hơn.

– Đúng thế, giống như một bản giao hưởng còn dang dở vậy.

\* \* \*

Một giờ trôi qua. Khách mời lần lượt ra về. Khi phòng khách gần như vắng tanh, Thomas nhận ra ngài Bartel vẫn đang ngồi trên ghế, ánh mắt thất thần.

– Tôi có cảm tưởng bố cô đang cần cô đấy, anh khẽ nói với Manon.

Đến lượt cô nhìn ông.

– Ông không chịu nổi việc tới dưỡng đường thăm bà. Hoặc có lẽ ông không thể chịu nổi ý nghĩ một người đàn ông kiên cường như ông lại không biết cách giữ vợ bên mình. Trước giờ bố tôi luôn có được những gì ông muốn, không gian lận, không dối trá, cũng chẳng nịnh nọt luồn cúi, chỉ nhờ sức mạnh ý chí và cách ông tiến hành. Điều khá hiếm gặp ở mức độ thành công này. Sự cương trực khiến tính cách của ông không hề dễ dãi, nhưng tôi chưa từng biết ai chính trực như ông. Tuy nhiên, tôi chưa bao giờ hiểu được cuộc sống lứa đôi của bố mẹ mình. Họ yêu thương, tôn trọng nhau, thậm chí ngưỡng mộ nhau, nhưng vẫn vô cùng xa cách; không có chút dịu dàng âu yếm nào giữa họ, điều này thật vô lý, mẹ thì vui vẻ đến thế. Hân hoan với cuộc sống đến mức tôi thường tự hỏi họ có điểm gì chung. Nhưng có vẻ như trái đầu thì hút nhau. Bố mẹ anh gần bó keo sơn chứ?

– Tôi cũng không hiểu gì về chuyện ấy, ít nhất là mãi cho tới dạo gần đây. Họ đã chia tay mười năm trước khi bố tôi qua đời và chính là sau khi chia tay họ lại hòa thuận đến lạ. Họ thường xuyên ăn tối cùng nhau. Mẹ thích đi cùng bố, bố khiến mẹ cười vang, còn mẹ thì an ủi bố.

– Một trong hai người đã làm lại cuộc đời ư, hay có lẽ là cả hai người họ?

– Họ chưa từng xóa bỏ cuộc sống chung ấy chứ, vấn đề là ở chỗ đó.

– Điều đó không ngăn cản tôi ganh tị với anh; có lẽ tôi thích như thế hơn nhiều, và tôi tin chắc mẹ tôi cũng vậy; bố tôi hết sức bảo thủ, không thể có chuyện ly hôn được. Nhưng anh nói đúng, tôi sẽ ra chăm sóc ông, cô thở dài. Tôi không biết cảm ơn anh thế nào đây.

– Về điều gì? Đã lâu lắm rồi tôi không được vui như thế... Dĩ nhiên, ý tôi là khi chơi đàn ấy.

– Đúng là dù anh không khéo thì người ta vẫn chẳng tài nào giận được, Manon mỉm cười kết luận.

Cô chăm chú nhìn anh hồi lâu, ngập ngừng trước khi mời anh ăn tối vào ngày hôm sau... hoàn toàn thiện chí, cô nói rõ. Nhưng Thomas đáp ngày mai anh lên máy bay rồi. Anh phải quay về Paris rồi lại bay sang Varsava để trình diễn vào tối thứ Bảy.

– Đến đây thì tôi thực sự ganh tị với anh, Manon thổ lộ.

– Vì được ngủ trong các khách sạn thảm hại và buổi sáng thức giấc mà không biết mình đang ở thành phố nào sao?

– Vì được đi đây đi đó, được chia sẻ tài năng của mình với một công chúng bị chinh phục.

– Nếu công chúng bị chinh phục, có lẽ bụng tôi đã không thắt lại vì nỗi sợ đám đông trước khi bước lên sân khấu. Tôi không biết khán giả nào khó tính hơn khán giả tới nghe nhạc cổ điển. Lần nào tôi cũng có cảm giác như đang tham dự một cuộc thi, như thể khán giả có bản đàn bè đặt sẵn trên đầu gối, dò ngón tay theo từng khuôn nhịp để không bỏ qua cho tôi nốt sai nào dù nhỏ nhất... Điều gì ngăn cô đi đây đi đó vậy?

– Những năm gần đây thì là mẹ tôi.

– Nhưng giờ thì cô tự do rồi mà?... Cô nói đúng, sự vụng về của tôi khiến người ta khó mà thông cảm được.

– Chúng ta có thể trao đổi số điện thoại. Biết đâu đây, có khi lòng ganh tị lại thôi thúc tôi tới Paris tham quan... giờ đây khi tôi tự do rồi, cô tình nghịch nói thêm.

Người này bấm số điện thoại của mình trên di động của người kia. Manon lại nhìn anh chăm chú lần nữa.

– Anh chưa từng sống tại San Francisco ư? cô gắng hỏi.

– Chưa. Cô sống ở đâu tại Pháp?

– Miền Nam, nhưng hồi đó tôi còn nhỏ quá nên chỉ giữ được những hình ảnh hiếm hoi. Vũng tàu Beaulieu, một ngôi nhà kiểu Hy Lạp ở cuối một bán đảo, một tiệm pizza trên cảng, mà thực ra, tôi không biết những ký ức này có thuộc về tôi thật không hay tôi chỉ được nghe kể lại. Để tránh cái nóng mùa hè, chúng tôi về nghỉ ở Bretagne nhưng đến đây thì còn mù mờ hơn. Ký ức mơ hồ về một trường luyện ngựa nơi mẹ dẫn tôi tới cưỡi ngựa lùn, một trường đua ngựa nữa mà tôi ghét, có vẻ như vậy, nơi đám ngựa gỗ vô hồn khiến tôi sợ chết khiếp, và tôi suýt thì quên...

– Một tiệm bánh kếp!

– Đúng thế! Mà sao anh biết?

– Ở Bretagne mà, tôi biết khá rõ nơi ấy, Thomas vội đáp.

– Tôi ba hoa chích chòe kinh khủng, không phải sao?

– Chẳng có gì kinh khủng ở đây cả.

– Có mà, tôi im đây. Tôi nên để anh tận hưởng buổi tối cuối cùng ở đây, anh mất thời gian ở nơi thê thảm này như vậy là đủ rồi. Thương lộ bình an nhé, tôi hứa sẽ gọi cho anh khi nào tôi quyết định làm một chuyến hành hương trên những con đường tuổi ấu thơ.

Raymond thể hiện sự nôn nóng bằng cách đứng ở cửa phòng tiếp khách mà ngáp liên tục. Thomas ra gặp ông rồi họ cùng nhau tiến về phía nhà lưu tro cốt.

– Con bé này ba hoa khiếp thật! Raymond thốt lên.

– Cô ấy không muốn ở một mình. Vào một ngày như thế này, chuyện đó dễ hiểu thôi, phải không ạ?

– Thế bố con bé, hấn ta không giúp được gì sao?

– Con đi lấy túi xách rồi chúng ta về thôi.

– Chúng ta hãy hy vọng Camille vẫn ở trên ban thờ, sẽ là lúc này hoặc không bao giờ.

– Thế nhờ bà ấy không còn ở đó nữa thì sao?

– Bố sẽ phải kiểm tra các nơi, cho tới khi biết họ đã để cô ấy ở đâu.

– Con cũng có thể tìm hiểu thông tin, như vậy sẽ đơn giản hơn chứ, phải không?

– Và hết sức kín đáo nữa, như thế khi con phá quầy kính mà đánh cắp bình tro cốt của cô ấy, thậm chí họ chẳng cần truy lùng xem ai đã thực hiện phi vụ nữa.

Thomas tiến về phía lăng mà không bình luận gì.

Một viên cảnh sát canh gác trước cửa ngăn không cho anh vào. Họ trao đổi vài câu và Raymond thấy anh quay bước, tay không quay lại chỗ ông.

– Lại có chuyện gì thế?

Thomas giải thích với ông những gì anh vừa được biết. Chiều nay người ta an táng một người thân của thị trưởng. Và trong khi chuẩn bị phòng ốc, các nhân viên của Dignité.com đã phát hiện ở chân ban thờ một gói khả nghi. Bộ phận gõ mìn đang kiểm tra xem nó chứa thứ gì.

– Đây đúng là lần đầu tiên người ta nghĩ bố là một quả bom đấy.

– Bố đừng tự phụ quá sớm như thế, con sẽ giải thích với họ mọi chuyện.

Raymond giơ tay ngăn anh lại.

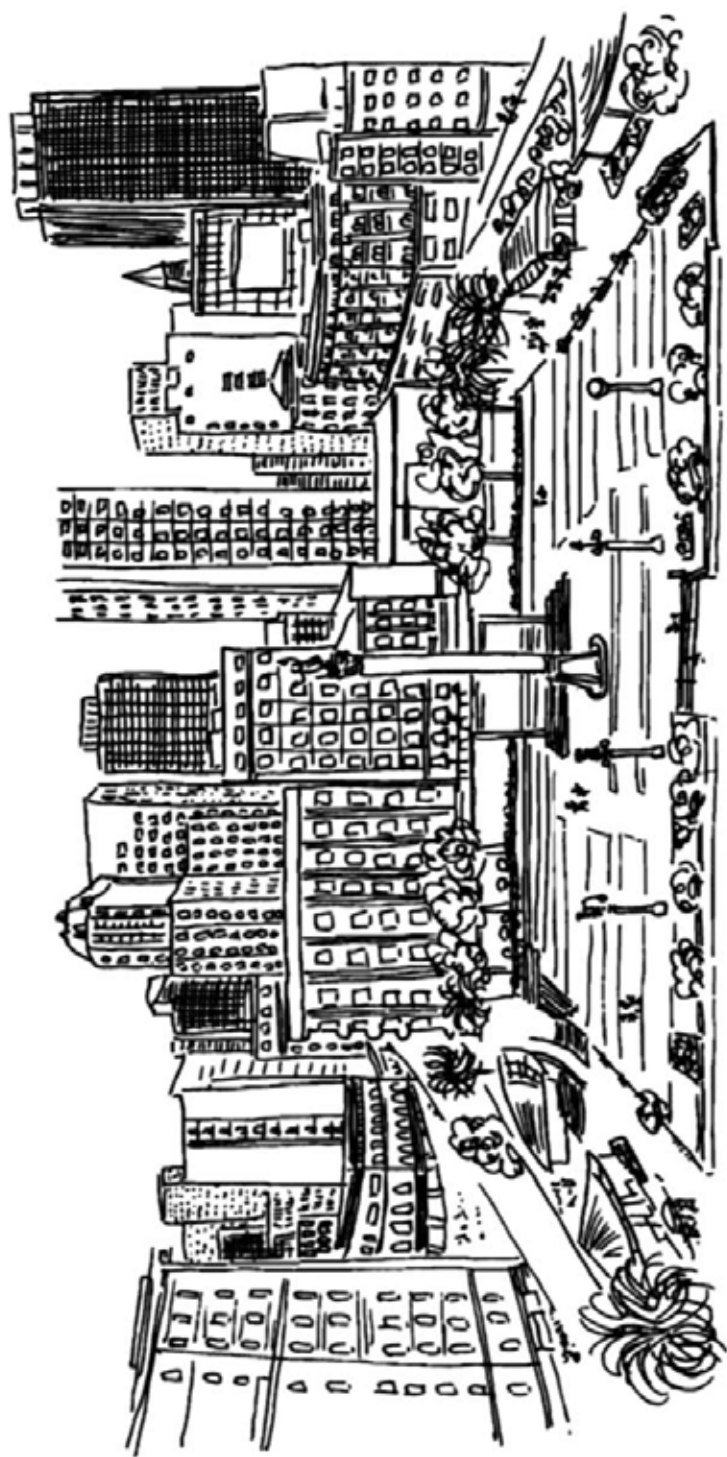
– Con sẽ không giải thích gì với họ hết; ít ra là không chừng nào cảnh sát còn hiện diện. Rất có thể đám cao bồi mặc sắc phục đó sẽ bắt giữ con rồi trục xuất con trên chuyến bay đầu tiên.

– Vì một chiếc túi vải sao?

– Vì đã đưa bố con du lịch tới Mỹ, sau khi ông ta chết. Bố không nghĩ chuyện này hợp pháp cho lắm đâu.

- Và chỉ đến lúc này bố mới bận tâm chuyện đó?
- Muộn còn hơn không, không phải người ta vẫn nói thế sao?
- Bố có kế hoạch C không?
- Chưa, chúng ta sẽ nghĩ thêm. Con đi dạo trong thành phố đi, bố sẽ ở lại đây và gặp lại con ngay khi biết thêm gì đó.
- Bố làm thế nào để di chuyển vậy?
- Thực sự bây giờ không phải lúc đâu!
- Được thôi, đầu giờ tối chúng ta gặp lại nhau ở căn hộ vậy.





## 14.

Giám đốc Dignité.com đã có mặt trong phòng tiếp khách, vẻ mặt mệt mỏi. Thoạt tiên, Manon nghĩ ông đang trưng ra vẻ mặt hợp hoàn cảnh, nhưng đây lại là chuyện khác, ông muốn nói chuyện riêng với bố con họ trong phòng làm việc.

Ngài Bartel và con gái đi theo ông trong tâm trạng lo lắng. Bartel e sợ người ta sẽ yêu cầu ông một khoản thưởng thêm, và ông đã nhất quyết sẽ từ chối. Ông đã ký một bảng dự toán và sẽ chỉ dừng lại ở đó.

Giám đốc mời họ ngồi xuống ghế, vẻ mặt còn thiếu náo hơn.

– Tôi không biết nói với các vị chuyện này thế nào, ông thông báo bằng giọng gần như run rẩy. Chưa từng xảy ra chuyện thế này. Chúng tôi đang làm tất cả những gì thuộc thẩm quyền của mình để tìm ra những tên tội phạm.

– Tội phạm gì vậy? ngài Bartel hỏi.

– Ai đó đã phá vỡ dấu niêm bình đựng tro cốt của bà nhà, ông ta cố ra vẻ trịnh trọng.

– Tôi không hiểu, Manon tiếp lời.

– Một hoặc nhiều cá nhân đã cố gắng mở nó ra, nhưng các vị yên tâm, sau khi kiểm tra tỉ mỉ, các bộ phận của chúng tôi kết luận rằng chúng đã không đạt được mục đích.

– Sẽ thật tử tế nếu ông cung cấp cho chúng tôi những chi tiết đầy đủ hơn, ngài Bartel ra lệnh. Những cá nhân nào, và những bộ phận nào vậy?

– Chúng tôi đã giao bình tro cốt đó cho người đứng đầu bộ phận hỏa táng. Ông ấy xem xét nó bằng kính lúp. Dấu niêm tuy rạn nứt nhưng chưa vỡ hẳn, điều này chứng tỏ nắp bình chưa bị mở ra. Đây mới chỉ là một mưu toan xâm phạm.

– Mới chỉ là sao! ngài Bartel nhắc lại. Kẻ nào đã làm điều này?

– Ngay lúc này, chúng tôi chưa biết gì hết, nhưng chúng tôi đang tích cực điều tra, hai vị cứ yên tâm.

– Ông không nghĩ rằng có thể chỉ là một trong các nhân viên của ông đánh rơi nó sao? Manon gợi ý, những mong xoa dịu vấn đề.

– Không thể nào! viên giám đốc phẫn nộ.

– Còn ai đó cố gắng mở một bình đựng tro cốt thì có?

– Cũng không phải, nhưng ngay cả trong trường hợp hình dung ra một hành vi bất lực đến vậy, điều không thể tưởng tượng nổi, thì dấu niêm sẽ phải bị vỡ. Thế mà, như tôi đã nói ban nãy đó...

– ... nó bị nứt, nhưng chưa vỡ hẳn, Manon thay ông ta nói nốt câu.

– Vợ tôi đang ở đâu? ngài Bartel hỏi.

– Để đền bù thiệt hại, chúng tôi đã tặng bà nhà một trong những vị trí đẹp nhất ở nhà lưu tro cốt, trong tòa nhà ngay cạnh phòng làm việc của tôi. Một tủ kính tuyệt đẹp ở hàng thứ ba tính từ dưới sàn lên, đối diện cửa sổ, và như vậy là có tầm nhìn ra công viên. Đây là những ô đất nhất, nhưng dĩ nhiên chúng tôi sẽ lo khoản chênh lệch.

– Tôi cho ông hai mươi tư giờ để tìm ra cho tôi những tên khốn đã làm việc đó, đây là một sự sỉ nhục! ngài Bartel phẫn nộ.

– Hoặc một tai nạn, Manon nhấn mạnh. Ai có thể làm một việc như vậy, và nhằm mục đích gì chứ? Chuyện này chẳng có ý nghĩa gì cả, vả lại tro cốt của mẹ không bao giờ ở một mình.

– Chúng tôi có một hướng điều tra, viên giám đốc nói tiếp, không màng đến những gì Manon ám chỉ. Một trong những nhân viên làm vườn của chúng tôi đã trông thấy một người đàn ông lảng vảng xung quanh.

– Đã xảy ra chuyện gì khi chúng tôi rời lăng? ngài Bartel hỏi.

– Như thường lệ sau mỗi lễ tang thôi. Ngay khi vị khách cuối cùng rời đi, một trong các nhân viên của chúng tôi tới tìm bà Bartel để đưa bà về chỗ ở mới rồi đóng cửa phòng lại. Chính vào lúc đó anh ta đã nhận thấy sự xâm phạm.

– Ai là vị khách cuối cùng rời khỏi đó?

Viên giám đốc nhún vai, ông ta lờ đi còn Manon kiềm chế để không nói cô chính là người sau cùng rời khỏi lăng cùng Thomas, và càng không nói cô đã bắt

gặp anh đứng gần bình tro cốt của mẹ cô. Cái người đã tận tụy thể chỗ nghệ sĩ đàn ống, đã diễn tấu Debussy và *Gloria* của Vivaldi với độ nhạy cảm đến thế, đã nhận lời làm bạn đồng hành tin cậy của cô suốt buổi chiều, sẽ không đời nào có một hành vi như vậy... nhưng sự vụng về của anh có lẽ không chỉ dừng lại ở lời nói, anh có thể vô tình đánh đổ bình tro lấp chử. Cô lập tức hình dung nỗi sợ hãi của anh lúc ấy, và thật ngu ngốc, điều này lại khiến cô mỉm cười. Một nụ cười không thoát khỏi mắt bố cô, cũng chẳng giúp ông bình tĩnh nổi.

– Con chắc chắn đây là một tai nạn, cô nhắc lại đoạn đứng lên. Hai người biết câu ngạn ngữ này chứ: bất cứ tội ác và tên tội phạm nào cũng có sẵn động cơ từ trước. Và trong trường hợp của chúng ta thì động cơ sẽ là gì đây? Đánh cắp tro cốt chẳng? Vô lý!

– Giờ con là thám tử sao? ông Bartel nổi giận.

– Không cần phải phiền đến một thám tử, ông ta sẽ có cùng kết luận với con thôi. Giờ thì nếu bố không giận, con sẽ đi mặc niệm lần cuối trong ngày trước di cốt mẹ con và sau đó, con sẽ đi hít thở không khí trong lành. Bố gắng bình tâm lại đi ạ, tối nay con sẽ tới nhà bố ăn tối. Cái nơi tuyệt vời với tầm nhìn ra công viên ấy ở đâu nhỉ? cô hỏi bằng giọng chầm chọc.

Giám đốc Dignité.com lập tức gọi điện cho trợ lý, yêu cầu anh ta đi cùng cô Bartel. Anh ta thực thi trong im lặng tuyệt đối trước khi để cô lại một mình.

\* \* \*

Manon cảm thấy yên lòng khi nhìn thấy ô kính.

– Rốt cuộc mẹ con mình cũng được ở riêng với nhau rồi. Kỳ lạ thật, mẹ à, nhưng con có cảm giác mẹ vẫn đang ở đây. Những tháng vừa rồi, mẹ cũng đâu có nói nhiều hơn hôm nay. Con muốn được biết rằng mẹ lại được tự do biết bao, tự do đến nơi mẹ muốn, có lẽ còn xa hơn nữa, với điều kiện thi thoảng mẹ quay trở lại thăm con. Con nguyện dâng tặng những thứ con trân quý nhất đời này để mẹ nghe thấy lời con... Chính anh chàng nghệ sĩ dương cầm của con đã đánh đổ bình tro cốt của mẹ, phải chăng đó là một dấu hiệu mẹ gửi đến con? Thêm một trò đùa của mẹ để khiến con hiểu rằng mẹ đã trở lại là chính mình chẳng? Dẫu sao đi nữa, mẹ cũng đã thắng trong cuộc đối chác, tầm nhìn nơi này đúng là tuyệt đẹp.

\* \* \*

Ông Bartel đợi người làm vườn trong văn phòng của giám đốc. Lời khai của người này chẳng có gì thuyết phục. Sáng sớm nay, một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, mặc lễ phục màu đen, đã dạo trong công viên trước khi ngồi xuống một băng ghế. Người làm vườn có cảm tưởng anh ta nói chuyện một mình. Chuyện vốn chẳng có gì đáng ngạc nhiên ở nơi này. Ít lâu sau, một cô gái tới tìm anh ta.

– Thế nào kia, tìm anh ta ư? ông Bartel nhắc lại.

– Cả hai người họ lại đi về phía lăng, ngay trước khi buổi lễ bắt đầu, người làm vườn kết luận.

– Cần phải tìm ra anh ta, ông Bartel ra lệnh.

– Ngồi trên một băng ghế đâu phải là phạm tội, viên giám đốc nhắc, vả chăng có vẻ như người đàn ông ấy là khách mời của các vị.

– Bạn bè chúng tôi chẳng có ai trông như thế cả. Nhưng tôi sẽ kiểm tra lại danh sách ngay khi về tới nhà. Tuy nhiên, tôi chờ câu trả lời từ phía các vị muện nhất là vào ngày mai.

Ông Bartel rời văn phòng mà không buồn chào cả viên giám đốc lẫn viên trợ lý, người làm vườn lại càng không. Nhưng chỉ lát sau ông đã quay lại với một yêu cầu nữa.

\* \* \*

Thomas không cưỡng lại được mong muốn đi ngang qua Symphony Hall một lần nữa. Anh dừng một lúc trên các bậc tam cấp, mơ ước ngày nào đó được nhìn thấy công chúng vội vã bước trên đó để tới nghe anh trình diễn, rồi anh nhằm hướng Union Square, một quảng trường rộng lớn bao quanh là những cửa hiệu sang trọng, những phòng trưng bày nghệ thuật, những cửa hàng dành cho du khách và những thẩm mỹ viện. Một ốc đảo sang trọng chỉ cách những vỉa hè phố O'Farrell nơi người ta ngủ ngay trên mặt đường có vài bước chân.

Thomas quan sát cây cột dựng giữa quảng trường, một vị thần Hy Lạp đứng co một chân đang chĩa mũi đinh ba lên trời.

– Đó là Nike, nữ thần Chiến Thắng, Raymond giải thích sau khi đột ngột xuất hiện không báo trước.

Thomas giật nảy mình rồi vừa nhìn bố vừa buột ra một tiếng thở dài.

– Bố làm con sợ à?

– Bố nghĩ sao cũng được! Nhưng bố làm cách nào vậy?

– Nàng ấy khá dễ nhận ra mà và khá đẹp theo tiêu chí hồi ấy; nàng ta giữ thăng bằng mới khéo léo làm sao!

– Con đang nói về những lần bố xuất hiện kia!

– Mù tịt luôn. Bố có hỏi con làm thế nào để bước đi không? Mỗi người có mánh riêng. Bố đến rồi đi tùy thích. Bức tượng được dựng để vinh danh chiến thắng của đô đốc Dewey trước quân Tây Ban Nha trong trận Manille. Một trong những mũi nhọn của cây đinh ba đại diện cho tổng thống McKinley, bị ám sát sáu tháng sau khi khánh thành công trình này. Roosevelt kế nhiệm McKinley và đề tặng cho McKinley một trong những mũi giáo. Một cái kết mang tính lịch sử và không thể bác bỏ, nếu lúc sinh thời McKinley không phải một mũi tên thì sau khi chết ông đã trở thành như thế.

– Con không biết bố lại thông thạo San Francisco đến vậy, Thomas kinh ngạc.

– Những gì bố vừa kể con nghe được ghi trên bệ tượng cả đấy. Điều này khiến bố nghĩ tới khái niệm kỳ lạ của con người về sự bất tử của mình. Một bức tượng, mới buồn làm sao.

– Có lẽ không phải ai cũng may mắn có thể quay trở lại gặp con trai mình.

– Con nói đúng, đó là một may mắn, và nếu con vẫn hy vọng dẫn dụ bố nói ra điều con muốn nghe thì con đang bướng bỉnh vô ích đấy. Được rồi, nếu con đã chơi xong trò du khách thì bố con ta tới ngồi trên mấy bậc tam cấp này đi, chúng ta cần nói chuyện.

Thomas đi theo bố và ngồi xuống gần một người đàn ông đang chơi ghi ta.

– Họ đã tịch thu bình đựng tro cốt của bố! Giám đốc của Dignité gì đó bố không rõ phát câu vì người ta có thể bỏ rơi một người thân thích của mình như vậy. Nghe

ông ta than vãn, bố có cảm giác mình là một đứa trẻ vài tuổi ranh bị bỏ lại trên bậc tam cấp nhà thờ. Trợ lý của ông ta thì bênh vực con khi đoán rằng những người có hoàn cảnh sống bấp bênh không thể trả tiền cho một phần mộ xứng đáng với tên gọi ấy nên đành phó thác cho thiện chí của họ. Rồi tay giám đốc trả lời rằng dẫu sao những đối tượng được nói đến ấy cũng không thiêu xác trong lò của họ! Bố mặc xác mấy cái lò, đó là một nỗi nhục! Trong lúc chờ đợi, tay đó đã khóa trái cửa nhốt bố trong phòng làm việc của hắn. Một bác sĩ phẫu thuật kiên cường như bố nằm trong tủ hốc tường! Bố đã làm gì mà đáng bị như vậy?

– Con nghĩ thành ngữ vẫn được dùng trong trường hợp này là “Vậy ta đã làm gì phạm đến Chúa lòng lành?”...

– Bố đã bảo con để cho Chúa lòng lành yên đi mà, và nhất là đừng có nhắc đến ngài nữa. Bố đang nói với con về sự thất bại, nhưng đến mức này thì đúng là một thảm họa.

– Tin tốt lành, đó là chúng ta đã tìm lại được tro cốt của bố, ngày mai con sẽ đi đòi lại. Chuyện không nghiêm trọng đến thế đâu.

– Đến lượt bố hỏi con đang sống trong thế giới nào vậy? Con sẽ kể họ nghe cái gì đây? Kể là con lên đường đi nghỉ cùng hài cốt của bố con mà không có chút chứng từ hợp pháp nào sao? Và con có thể làm gì để chứng minh hũ tro đó là của con chứ!... của bố con, chỉ là cách nói thôi... con sẽ cầu xin họ tin lời con sao? Con có biết những người ngoại quốc trong cái đất nước này bị đối xử thế nào từ khi họ bỏ phiếu bầu cho tên mafia lạm dụng thuốc tẩy màu tóc đỏ không? May ra thì họ tổng cổ con về nước, tệ hơn thì họ sẽ liên hệ với sự cố nho nhỏ liên quan tới bình tro cốt của Camille và con sẽ lập tức bị bắt giữ.

– Sự cố nho nhỏ nào vậy?

– Có vẻ như sau mưu toan bắt thành ở cuối buổi lễ, con đã đóng nắp lại không được chặt. Bố không biết là cái bình có một dấu niêm, con đã làm nứt nó, và họ đã nhận thấy mưu toan đánh cắp. Chẳng phải Arsène Lupin muốn đâu!

Thomas tròn mắt và bố anh ngạc nhiên khi thấy hai má anh đỏ ửng.

– Con gái bà ấy biết chưa? anh lo lắng.

– Rất có thể. Nhân tiện, mắt con bé màu gì vậy? Raymond chất vấn.

– Hoàng ngọc, Thomas đáp, sao thế ạ?

– Hoàng ngọc... Cứ thử bắt bố tin là con đã quên tên con bé đi!

– Con không quên, nhưng con chẳng thấy có gì liên quan cả.

– Bố là bố con, nhưng bố từng ở tuổi con, và nếu không chết mê chết mệt Manon, con sẽ không để ý con bé đến thế đâu. Đồng tử trong mắt con bé, điều này có nhắc con nhớ gì không? Bố thì bố kệ xác mấy viên hoàng ngọc của con. Táo không rụng xa cành đâu, con trai ạ, cho dù nó có lặn đi để càng rời xa cành càng tốt.

– Chết rồi mà bố vẫn huyên tha huyên thuyên. Con kịp để ý màu mắt cô ấy vì con đã ở cùng cô ấy suốt hai giờ đồng hồ, và để giúp bố, phòng khi bố đã quên điều đó.

– Thật hả?

Người chơi ghi ta bắt đầu chơi ca khúc *Tôi sẽ được giải thoát* của Bob Dylan. Và Raymond cam đoan rằng không phải tình cờ mà ông ta xuất hiện ở đó.

– Được lắm, con thừa nhận mình đã sai và con sẽ sửa chữa sai lầm đó. Đêm nay con sẽ quay lại nhà lưu tro cốt, tìm cách đột nhập phòng làm việc đó, phá tử rồi đưa bố về Paris.

– Như thế nguy hiểm quá, Thomas ạ, bố không thể để con làm vậy. Sai lầm chính là đã kéo con vào chuyện này. Trò đùa kết thúc rồi. Vả chăng, bố không muốn quay trở lại nhà mẹ con đâu, bố đã quá tuổi rồi. May ra thì họ sẽ đặt bố ở đâu đó không xa Camille, tệ hơn thì họ sẽ rải tro cốt của bố. Công viên này vẫn đậm chất ngoại lai hơn thư phòng bụi bặm nơi bố trú ngụ suốt năm năm qua.

– Theo con biết thì sẽ chẳng chết ai đâu.

– Đừng có thô thiển, được không con! Dầu sao đây cũng sẽ là một vụ trộm, lại còn ở nơi thờ cúng nữa chứ. Nếu bị bắt gặp, con sẽ không thể biện minh cho hành động của mình, càng không thể thỉnh cầu lượng khoan hồng của quan tòa. Khi đưa con tới San Francisco, bố đã hy vọng giúp con thực hiện giấc mơ xưa cũ là biểu diễn tại Mỹ một ngày nào đó, chứ không phải để cả hai chúng ta gặp lại nhau trong chốn ngục tù.



Người chơi ghi ta không thể chịu đựng cái gã nói chuyện một mình này thêm nữa. Ông ta thu dọn đồ lễ rồi tới ngồi ở một chỗ xa hơn.

Thomas lại im bật, quan sát một cặp du khách đang tay trong tay dạo bước.

– Chuyến đi này đâu phải một sai lầm. Và bố đã bảo con “thà chết còn hơn ở lại cái nơi thảm hại này”.

– Chính xác, nhưng vì con vừa lưu ý bố một cách hết sức tế nhị, chuyện này đã xong rồi. Con có cả cuộc đời phía trước, con yêu, bố không để con mạo hiểm đâu.

– Còn con, con không để mặc bố ở đây đâu. Sau này con biết kể thế nào với các cháu nội của bố chứ? Là con đã bỏ mặc ông nội chúng đứng vào lúc ông cần con nhất sao?

– Con đang có bầu hả?

– Đôi khi bố ngốc thật đấy.

– Có lẽ vậy, nhưng bố cửa đổ mẹ con chính nhờ những sự ngớ ngẩn đó đấy. Đừng bao giờ bỏ lỡ cơ hội nói một lời hóm hỉnh, đặc biệt là trong những tình cảnh khó khăn.

– Ít ra thì văn phòng đó cũng ở tầng trệt chứ ạ? Thomas hỏi.

– Tầng trệt, cửa sổ thứ ba, tòa nhà đầu tiên bên trái. Bố thừa nhận chuyện này thật bất ngờ quá sức mong đợi, Raymond ngây thơ đáp.

– Vậy thì sau nửa đêm chúng ta sẽ thực hiện phi vụ.

Raymond khoác vai con trai.

– Con nói đúng, chuyến đi này chẳng có gì là sai lầm hết. Nhưng bố muốn con hứa với bố một điều.

– Trước tiên, hãy nói con biết là hứa chuyện gì, sau đó chúng ta sẽ xem xét.

– Con sẽ quay trở lại San Francisco một ngày nào đó. Con sẽ chơi đàn trên sân khấu của Symphony Hall và đến cuối buổi hòa nhạc, khi công chúng hoan hô con, con sẽ nghĩ đến bố.

– Lần nào lên sân khấu con cũng nghĩ tới bố mà.

Raymond nín thình giây lát.

– Đáng lẽ bố con ta phải dành nhiều thời gian bên nhau hơn, ông nói. Là đôi bạn thân nhất trần đời. Bố muốn là hình mẫu đối với con, dạy dỗ uốn nắn con theo hình tượng của bố, truyền thụ cho con những giá trị của bố, mà điều này lại đòi hỏi phải giữ một khoảng cách nhất định. Tội lỗi kiêu căng của một người đàn ông cứ ngỡ cuộc đời mình là mẫu mực. Nhưng những gì con làm được vượt quá mọi kỳ vọng của bố. Bố chưa bao giờ thổ lộ đủ với con là bố hãnh diện về con đến mức nào. Không chỉ về con lúc trưởng thành, mà ngay từ khi con còn nhỏ. Sự quyết tâm của con, lòng can đảm của con, sự quan tâm con dành cho người khác, và ánh sáng trong mắt con khiến bố nghĩ rằng mọi chuyện đều có thể.

– Thôi mà bố.

– Hãy dẹp bỏ tính cả thẹn đang ngăn chúng ta nghe thấy những điều quan trọng đi. Bố không còn nhiều thời gian đâu, bố cảm thấy mình đang dần tan biến rồi. Vậy nên bố muốn con nghe bố và hứa với bố điều ấy.

Thomas nhìn bố mình đăm đăm rồi hứa.



## 15.

Thomas rảo bước băng qua Union Square, tiến về phía những cửa hiệu phía cuối quảng trường rộng lớn.

– Chúng ta đi đâu thế? Raymond hỏi.

– Mua cho con một bộ trang phục dạ hội, Thomas đáp.

– Trong một cửa hàng bán đồ thể thao ư?

– Để đi ăn trộm, tốt hơn hết là mặc trang phục đen tuyền tựa màn đêm và thoải mái hơn bộ đồ con đang mặc một chút.

– Arsène xoay xổ vụ trang phục đỉnh lắm đấy, Raymond khẽ nói.

\* \* \*

Sau một quãng dừng ngắn tại căn hộ phố Green để Thomas thay đồ, họ nhờ tài xế thả xuống cách nhà lưu tro cốt sáu con phố. Một mảnh để tránh bị nghi ngờ mà Raymond đã học được qua truyền hình. Họ đợi tài xế đi xa rồi mới bắt đầu cuộc bộ. Đến đoạn giao cắt giữa phố Geary và phố Beaumont, Raymond bỗng dừng lại khi ngang qua tiệm Chez Mel.

– Một quầy ăn phục vụ thực khách ngồi trong ô tô đúng nghĩa này! ông thốt lên, vẻ mặt ngất ngây như một cậu nhóc trước biển hiệu đèn nê ông màu xanh da trời. Hệt như ta thường thấy trong những bộ phim thập niên năm mươi. Tới đây nào, sẽ vô cùng phi lý nếu con để bụng rỗng mà hành động, chỉ còn thiếu mỗi nước con khiến chúng ta lên cơn chóng mặt ngất xỉu nữa thôi.

Thomas nhìn đồng hồ đeo tay, chưa tới nửa đêm và mặc dù câu nói của bố anh có hơi ác ý, ông cũng không hoàn toàn sai. Anh mở cánh cửa tiệm phục vụ đồ ăn trong xe rồi nhận thấy bài trí bên trong không tệ chút nào.

Một dãy ô ngăn với các ghế dài giả da màu xanh lục chạy dọc cửa kính, những chiếc ghế dựa đồng bộ kê quanh bàn foóc mica, những chiếc ghế xoay dáng cao dọc quầy bar và dựa vào một cây cột là chiếc máy hát tự động rực rỡ sắc màu.

– Mau tới mà xem này! Raymond hét. Giá bố có thể nhảy cùng mẹ con trên nền nhạc *Rock Around the Clock* nhỉ. Con có tiền lẻ không?

Thomas lục tìm trong túi rồi nhét một xu 25 cent vào khe. Ca khúc của Bill Haley vang lên trong phòng và các thực khách đang ngồi bên quầy ngoái lại vẻ thích thú. Hai bố con ngồi vào một ô. Một nữ phục vụ bàn mặc áo suông màu hồng đeo tạp dề trắng mang thực đơn ra cho Thomas rồi rót cho anh một tách cà phê.

– Bố tìm lại được tuổi hai mươi lăm rồi, Raymond thốt lên trong lúc ve vuốt băng ghế dài.

– Hồi đó bố thường xuyên đến những quán ăn thế này sao?

– Thứ Năm nào bố cũng tới rạp chiếu phim và suốt buổi chiều bố thường mơ được ăn tối trong một nơi như thế này. Khi rời khỏi phòng chiếu cùng bạn bè, bọn bố lang thang trên vỉa hè, ngực ưỡn căng, tự cho mình là những ngôi sao. Thế giới quỳ rạp dưới chân bọn bố. Con không hình dung được bố hạnh phúc thế nào khi được ở đây đâu. Đây là lần đầu tiên bố nhìn thấy chỗ này ngoài đời thực chứ không phải trên màn ảnh.

Thomas nhìn bố và lại thấy ông trẻ ra thêm. Là vì ông đã thực hiện được một giấc mơ, hay giống như lời ca khúc *Rock Around the Clock*, thời gian đã được tính lùi cho ông?

\* \* \*

Họ tới trước cổng công viên lúc quá nửa đêm và Thomas nhận ra là nó cao hơn nhiều so với trong trí nhớ của anh. Trên các chấn song không có chỗ nào để đặt chân. Cũng không thể bám vào các mũi nhọn trên cùng để trèo qua mà không chuốc lấy nguy cơ bị xiên.

– Giá mà bố có thể để con đứng lên vai, Raymond lẩm bẩm. Nhược điểm này khiến bố điên mất.

– Ở vào địa vị bố, con sẽ không phàn nàn gì đâu, Thomas cầu nhàu. Nhưng con rất sợ là cuộc phiêu lưu phải dừng lại ở đây.

Anh tiến về phía một trong hai cây cột đá dùng làm khung cổng và nhận thấy những cái hốc giữa các khối đá.

– Có thể được đây, anh nói đoạn thở trèo qua.

– Cần thận kéo ngã gãy cổ nhé, bố anh lo lắng chờ anh bên kia cánh cổng.

Nhưng Thomas đã trèo qua và nhảy xuống bãi cỏ ướt.

Họ tiến về phía dãy nhà hành chính. Raymond mở đường, trông chừng để không gặp phải người bảo vệ nào đang đi tuần, Thomas theo chân ông.

– Bố chắc chắn là cửa sổ này chứ?

– Chắc như bố là bố con vậy, và bố con ta giống nhau như hai giọt nước.

Thomas tìm một cục đá trong bồn hoa để đập vỡ ô kính.

– Chúng ta hãy hy vọng là không có chuông báo động.

Raymond ra hiệu cho anh dừng tay.

– Khoan đã! Bố nghe thấy tiếng động, con nấp đi. Bố sẽ xem là cái gì.

Nơi duy nhất có thể ẩn nấp là sau băng ghế mà anh nhìn thấy giữa bãi cỏ, nhưng trước đó cần phải băng qua bãi cỏ trống. Mảnh trăng lưỡi liềm tỏa sáng đủ để người ta phát hiện một cái bóng trong công viên. Thomas không có lựa chọn nào khác ngoài nằm xoài ra giữa hai khóm hồng. Gai hồng cào xước hai mắt cá chân và hai cẳng tay khiến anh phải cắn chặt môi để nén cơn đau.

– Tốt rồi, báo động giả thôi, hẳn là bố đang mơ, hoặc là một loài gặm nhấm nào đó, Raymond vui vẻ thông báo khi quay trở lại. Thật điên rồ, tự nhiên tai bố lại thính thế. Gần như thính quá mức nữa. Ơ mà con đang ở đâu thế?

– Ở đây ạ, Thomas vừa càu nhàu vừa đứng lên.

– Con làm cái quái gì dưới đất thế?

– Hai bàn tay con đang tứa máu đây, con sẽ tha hồ mà phong độ trong buổi hòa nhạc tới đây!

Raymond liếc qua vết thương rồi ngược mắt nhìn trời.

– Vài vết trầy xước vợ vẫn thôi mà, sao con có thể yếu đuối vậy chứ!

– Bố đã kiểm tra xem có chuông báo động không chưa? Thomas nói tiếp trong lúc xoa xoa hai cổ tay.

– Được nhờ vả tử tế như thế thì bố chạy đi kiểm tra đây.

Raymond men dọc tòa nhà về phía cửa chính, Thomas cảnh cáo ông và bố anh nhìn anh, vẻ thận trọng, trước khi mỉm cười ranh mãnh.

– Dĩ nhiên rồi! ông thốt lên, tại sao lại chọn cách phức tạp trong khi ta có thể làm đơn giản nhỉ.

Ông quay lại rồi xuyên qua tường với một vẻ tự nhiên khiến người ta chưng hửng.

Thomas cố kìm cơn sốt ruột. lát sau, bố anh nghiêng người qua cửa sổ.

– Đêm đẹp trời, không phải sao! ông nói vẻ mơ màng, chống khuỷu tay vào lan can để quan sát bầu trời.

– Bố có thể tập trung trong lúc con mạo hiểm tính mạng vì bố được không?

– Bố đang muốn cho bầu không khí bớt căng thẳng, làm gì mà con cầu nhàu vậy! Được rồi, tuy không phải một chuyên gia, nhưng sau khi kiểm tra tỉ mỉ, bố không phát hiện thấy gì giống chuông báo động cả. Không có công tắc trên các ô cửa kính hay cửa ra vào, cũng không có máy dò thể tích.

– Bố cũng am hiểu ra phết nhỉ.

– Bố đã cho lắp đặt một hệ thống chuông báo động tại nhà mẹ con sau khi bố ra đi mà. Đến cuối cuộc hôn nhân, bố không giúp được gì nhiều cho mẹ con nữa, nhưng ít ra sự hiện diện của bố cũng khiến mẹ yên tâm. Gã lắp đặt hệ thống đó lại cứ thao thao bất tuyệt. Vậy bây giờ con đập vỡ ô kính này, hay bố phải lập một bảng dự toán trong lúc bố ở đây?

Thomas đề nghị bố tránh sang bên, điều này khiến ông thích thú vô cùng.

Một cú chọi đá, ô kính vỡ tan, ô cửa sổ mở toang, một động tác uyển chuyển để đu vào và rút cuộc Thomas cũng hạ cánh vào phòng làm việc của giám đốc Dignité.com.

– Là trong chiếc tủ này ạ? anh hỏi đoạn chỉ vào một tủ góc tường nằm gần cửa ra vào.

– Bố yên nghỉ giữa một xấp hóa đơn và một đồng tờ rơi quảng cáo, thế mà bọn họ dám lấy tên là Dignité<sup>1</sup> kia đây!

Thomas chờ cho mắt quen với cảnh tranh tối tranh sáng trước khi chuyển sang hành động. Anh vớ một con dao rọc giấy bằng bạc khối trên bàn làm việc rồi cạy ổ khóa bằng một động tác dứt khoát. Cánh cửa tủ đột ngột mở toang, thiếu chút nữa thì long khỏi bản lề.

– Con không được nhẹ tay cho lắm nhỉ. Sáng mai, chỉ cần bước vào văn phòng là tay giám đốc sẽ hiểu ra mọi chuyện.

– Con nghĩ ô kính vỡ hẳn sẽ cho ông ta manh mối, Thomas uể oải đáp.

Thomas quan sát bình tro cốt đặt trên giá với vẻ nhẹ nhõm vô hạn.

– Dẫu sao con cũng thật lạ, con có vẻ vui sướng trước tro cốt của bố hơn là khi bố xuất hiện trong thư phòng nhà mẹ con.

– Bố có thể coi mọi chuyện là trò đùa nếu bố muốn, chứ con thì không hề đùa khi nói với bố là con sẽ không bỏ bố lại đây.

– Bố thường đùa một cách ngu ngốc, đôi khi người ta làm vậy vì không tìm thấy đủ lời lẽ để nói ra hết những gì chất chứa trong lòng.

Thomas nhặt lại cục đá đang nằm trên thảm.

– Bố có muốn chúng ta một viên sỏi trúng hai đích không? anh hỏi vẻ tư lự. Đã mạo hiểm đến mức này rồi, sao ta không đi tìm bình đựng tro cốt của Camille và hoàn tất nhiệm vụ nhỉ?

Raymond lướt tới tận cửa sổ, ông nhìn về hướng lăng.

---

<sup>1</sup> Tiếng Pháp trong nguyên bản, có nghĩa là trang nghiêm.



– Bởi vì cô ấy không còn ở đó nữa, ông thở dài. Bố đã cảm thấy điều này ngay khi bố con mình tới nơi. Chính vì vậy mà bố hơi hậu đậu đấy, bố xin lỗi.

– Bà ấy đang ở đâu? Thomas hỏi.

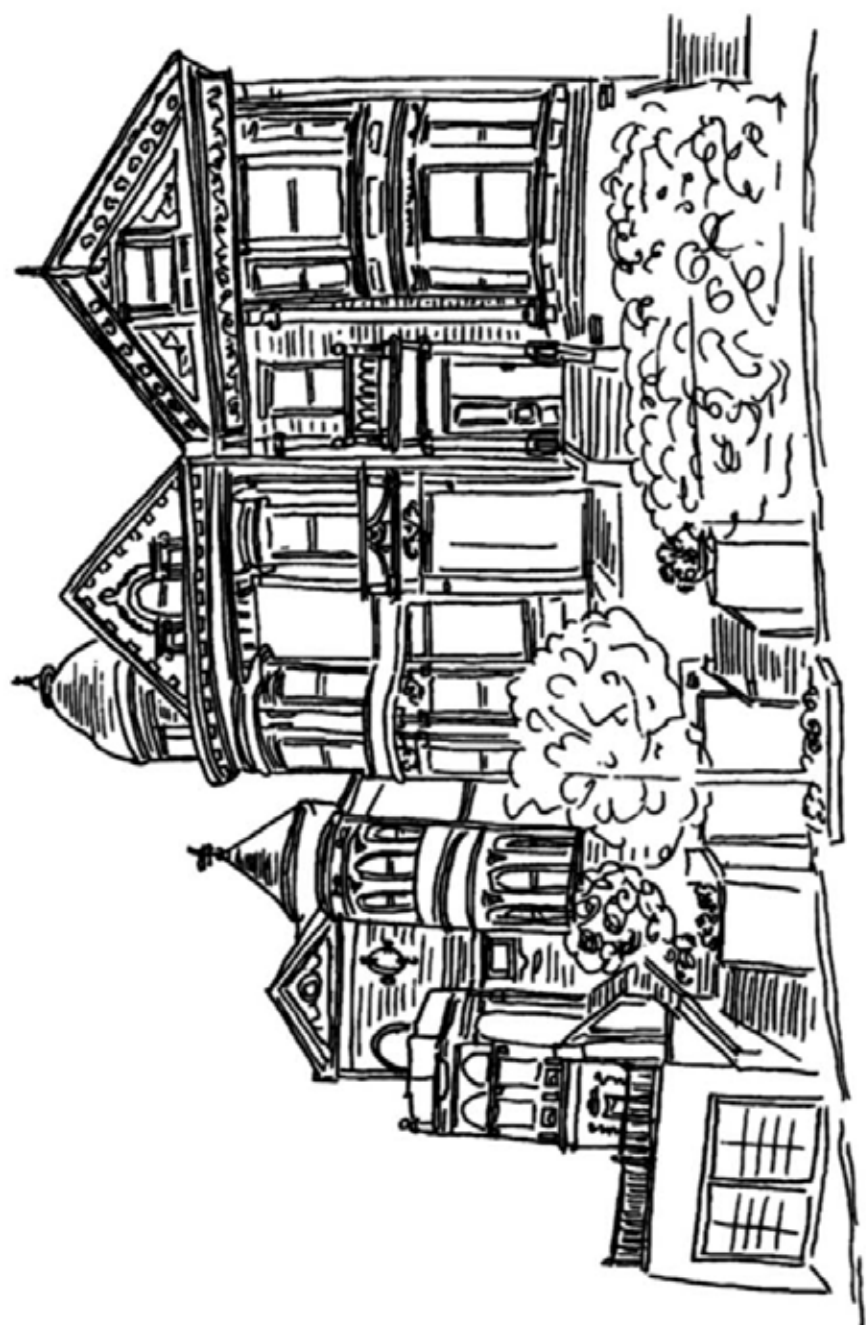
– Bố chịu. Chồng cô ấy hẳn đã đánh hơi thấy cái gì đó. Con giống bố đến thế kia mà, có lẽ điều này đã khiến hắn đề cao cảnh giác. Rõ ràng là cái gã gan lì ấy sẽ luôn giành phần thắng. Sau khi chia cắt bọn bố, hắn đã bắt cóc cô ấy một lần nữa. Ai biết liệu hắn đã rải tro cốt của cô ấy chưa. Dầu sao chẳng nữa, chúng ta cũng hoài công vô ích rồi. Ta đi khỏi đây thôi. Ngày mai, con cứ lái xe đưa bố ra bờ biển. Chúng ta sẽ nói lời tạm biệt, lần này là thật sự. Bố không muốn quay về Paris, bố thích ở lại đây, nơi thoáng đãng, nơi Camille từng sống. Con hiểu bố không?

– Còn con, con ở đâu trong kế hoạch của bố? Con sẽ tới đâu để tĩnh tâm mặc niệm mỗi khi cần trò chuyện với bố, con sẽ xin ai lời khuyên nếu bố không còn ở đó nữa?

– Bố đã ra đi được năm năm rồi mà, Thomas. Kể từ đó con đã xoay xở rất tốt. Bố con ta sẽ gặp lại nhau trong âm nhạc của con. Một ngày nào đó, con sẽ chơi đàn cho một phụ nữ và sẽ xin lời khuyên của người đó, thế rồi sẽ đến lúc con chơi đàn cho các con con nghe. Đời là vậy, bố phải biến đi để nhường chỗ cho con chứ.

Raymond rời khỏi cửa sổ rồi lại gần Thomas, ông vòng tay ôm anh rồi mỉm cười dịu dàng.

– Nào, lau nước mắt đi, con trai. Chúng ta đừng lãng phí quãng thời gian còn lại bố con mình được ở bên nhau nữa. Bố con mình đã chơi đùa thỏa thích, đã có được những khoảnh khắc ngoài mong đợi. Bố đã đi khắp thế giới để dự hết hội nghị này đến hội nghị khác, nhưng hành trình đẹp đẽ nhất đời bố vẫn là làm bố của con.



## 16.

Manon đỗ xe trên vỉa hè đại lộ Sea Cliff. Con phố uốn lượn qua một trong những khu đẹp nhất thành phố. Những căn nhà được bao quanh bởi vườn tược tươi tốt đua chen về kích cỡ, từ đây người ta có thể nhìn ra bãi biển Baker và đại dương.

Viên quân gia chào đón Manon ở cửa rồi dẫn cô vào phòng ăn nơi bố cô đang chờ, trong bộ áo choàng ngủ.

– Tiếp đón con gái mà bố ăn mặc lịch sự quá nhỉ.

– Con đừng giận bố, nhưng tối nay bố không có tâm trạng để ăn vận lịch sự, điều này không có nghĩa là bố kém vui khi gặp con.

Ông Bartel bảo Manon ngồi vào bàn, bữa tối đã sẵn sàng từ nửa giờ qua và bà bếp đã tới hai lần để hỏi xem bao giờ mình mới có thể phục vụ bữa tối.

Manon lập tức đứng dậy bước tới ôm hôn bà. Térésa làm việc cho nhà Bartel đã nhiều năm đến nỗi bà không buồn đếm nữa. Bà đã chứng kiến Manon khôn lớn và cô luôn coi bà như một thành viên chính thức trong gia đình.

– Bố cháu không làm khổ bác quá mức chứ? Manon thì thầm trong lúc ôm bà vào lòng.

– Lúc này chính ông ấy mới là người đau khổ, Manon bé bỏng của ta ạ. Cá tính ông ấy mạnh, như mọi khi, nhưng ông ấy không thể hiện ra với ta. Cô cũng đến muộn đấy, cô ạ, như mọi khi.

– Hôm nay là một ngày dài.

– Ta biết, Térésa thở dài, nhưng mọi chuyện kết thúc, cô sẽ không phải dành các buổi chiều tại nơi thê thảm đó nữa. Ở nơi chốn hiện tại bà nhà sẽ khá hơn.

– Nếu mẹ đang ở đâu đó, Manon tiếp lời.

–Ồ, rõ ràng là phải ở đâu đó chứ!

– Bác có những mối liên hệ đặc quyền với trên đó sao? Manon hỏi bằng giọng trêu chọc.

– Với trên đó thì không, nhưng trong cái nhà này chẳng có gì qua được mắt ta đâu.

– Có lẽ cơn mệt mỏi khiến cháu mù mẫm rồi, nhưng cháu không hiểu bác đang nói gì đâu.

– Ta chẳng nói gì cả, bởi vì ta đâu có quyền nói, bà bếp vừa đập lại vừa khéo léo rút thứ đựng trong nồi ra một liễn sứ. Nhưng ta thì nghĩ thế này, đó là làm vậy không tốt đâu.

– Cái gì không tốt mới được chứ?

– Chẳng có gì hết! Không hé lời nào đâu đấy nhé, đây là chỉ thị của bộ tổng tham mưu, đó là cách bà gọi ông Bartel mỗi khi ông khiến bà bực tức.

– Chỉ thị nào kia ạ? Manon cố nài.

– Cô ngồi vào bàn đi. Ta không muốn bỏ ngần ấy công sức để rồi các vị lại ăn đồ nguội tanh đâu. Và chú cá bơn tội nghiệp mà ta hết đưa vào rồi lại đưa ra khỏi lò sắp bị hoa mắt chóng mặt đến nơi rồi đấy. Sau bữa ăn, cô cứ làm những gì mình cho là tốt nhé. Thí dụ, nếu muốn vào thư phòng tìm một cuốn sách, thì cô cứ tự nhiên.

– Tốt quá, giờ cháu sẽ tới đó!

– Chắc chắn là không! Térésa kêu lên, cầm cánh tay Manon giữ lại. Trong thời chiến có lẽ cô sẽ là một giao liên vô cùng tệ. Nào, đi đi! Ra khỏi bếp của ta rồi quay lại chỗ bố cô đi.

Térésa nhìn cô vẻ lên án, như khi cô còn bé. Ngay cả khi lớn rồi, Manon cũng không cãi lệnh bác. Bản thân ông Bartel cũng rất hiếm khi dám mạo hiểm làm vậy.

Manon ngồi đối diện bố cô, rồi chờ cho Térésa lui ra sau khi phục vụ món xúp đậu Hà Lan.

– Bố nên bài trí lại. Mấy thứ giấy dán và gỗ lát tường này trông buồn thảm quá.

Cô ngược mắt nhìn về phía bức chân dung của tướng Sherman treo phía trên bệ lò sưởi, nó thường khiến cô sợ chết khiếp hồi còn bé.

– Ba mươi năm nay ông ta chăm chăm nhìn con bằng ánh mắt tăm tối đó, bố không thể tìm ra một bức nào vui tươi hơn sao? Còn những tấm rèm thì chẳng bao giờ được kéo hẳn ra. Sống trong một khu phố sang trọng như thế này để làm gì nếu không thể nhìn thấy những gì đang diễn ra bên ngoài?

– Con muốn bày biện căn hộ của con thế nào thì tùy, nhưng hãy để cho nhà của bố được yên. Nghệ sĩ đàn ông mà con thuê cho buổi lễ là ai vậy? ông Bartel hỏi.

– Một nghệ sĩ đàn ông ạ, Manon đáp vẻ xa cách.

– Anh ta có một cái tên chứ?

– Dĩ nhiên rồi, nhưng con không biết cái tên đó. Sao bố hỏi vậy?

– Anh ta rất hào hứng với việc chơi đàn. Nhiệt tình làm sao, hăng say làm sao, bạn bè của mẹ con đã vô cùng thích thú.

– Con thấy hình như đó chính là điều mẹ mong muốn mà?

– Có lẽ vậy, nhưng dấu sao cũng có phần hơi quá. Con không hề biết cậu ta là ai hả?

– Con phải biết sao?

– Đúng là con đã khai quật cậu ta ở đâu đó. Bố đã gắng hỏi tay giám đốc Dignité.com và hẳn trả lời bố là chính con phụ trách phần âm nhạc.

– Không đúng, con đã gọi dịch vụ bên họ.

– Lúc đầu thôi, nhưng nhạc công của họ không thể có mặt vì sáng nay ông ta bị tai nạn. Con biết chuyện vì con đã xử lý vấn đề này.

– Tại sao người đàn ông này lại khiến bố quan tâm đến vậy?

– Không phải ngày nào bố cũng an táng vợ mình và con biết là bố đam mê các chi tiết mà. Bố chỉ muốn biết anh ta là ai thôi. Cũng vì con đã dành trọn buổi tiếp đón để chuyện trò cùng anh ta, mà tuyệt không nói lời nào với bạn bè của bố mẹ. Như thế là thô lỗ lắm đấy.

– Con cũng vậy, không phải ngày nào con cũng an táng mẹ. Con chán ngấy những câu lịch sự khách sáo và những lời chia buồn rồi. Nếu bố muốn biết mọi chuyện thì chính con đã nhờ anh ấy dừng rời con lấy một giây để không ai đến gần

con, đúng thế đấy. Anh ấy đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ và con mặc kệ bạn bè của bố mẹ nghĩ sao về chuyện này.

– Anh ta không cho con biết tên, kỳ lạ thật đấy.

– Con đâu có hỏi tên anh ấy!

– Lại càng kỳ lạ hơn.

– Rốt cuộc bố đang muốn gì vậy?

– Con chưa trả lời câu hỏi của bố, tay nhạc công đó không xuất hiện bởi ý chí của Đức Thánh Linh, vậy con đã tìm thấy anh ta ở đâu?

– Trong công viên, trên một băng ghế nơi anh ấy ngồi hát làm rầm rầm bằng một chất giọng khá hay và rất đúng nhạc, vậy nên con đã thử vận may. May thay con đã trúng độc đắc. Bố hài lòng chưa?

Ông Bartel sầm nảo nhìn con gái.

– Con định từ giờ trở đi sẽ dành nhiều thời gian hơn ở hiệu sách phải không?

– Bố có định từ giờ trở đi sẽ dành ít thời gian ở văn phòng hơn không?

– Không cần trả lời bố bằng cái giọng ấy đâu. Con nên nghĩ tới việc mở một hiệu sách thứ hai, trong một khu phố khác, nghĩ đến chuyện lớn lên.

– Con không trở thành chủ hiệu sách vì miếng cơm manh áo mà vì con thích đồng hành với những cuốn sách. Vả chăng, điều này nhắc con nhớ là con đang muốn mượn bố một cuốn sách.

Manon đẩy ghế đứng dậy rồi rời khỏi phòng ăn, để lại bố cô một mình bên bàn. Ngay từ đầu bữa ăn, cô đã không ngừng nghĩ đến những lời bóng gió của Térésa, nhưng chỉ đến lúc mở cửa thư phòng cô mới hiểu ý nghĩa của chúng.

Bình đựng tro cốt của mẹ cô đang chễm chệ trên cây đại dương cầm.

Manon lại gần nó trong im lặng tuyệt đối. Sự im lặng mà bố cô phá vỡ khi bước đến sau cô.

– Mẹ con từng yêu âm nhạc xiết bao, thế nên nơi này hợp với mẹ con hơn nhiều, con không thấy vậy sao?

– Mẹ làm cái quái gì ở đây ạ? Manon kêu lên. Vậy là bố sẽ không bao giờ để cho mẹ yên.

– Sau những chuyện diễn ra ở nhà lưu tro cốt, bố thà giữ cho mẹ con được an toàn.

Manon đột ngột thay đổi thái độ. Cô lại gần bố rồi nắm lấy hai bàn tay ông.

– Bố ơi, bố thừa biết đó không phải lý do thực sự mà. Mẹ đã không thể ở lại trong ngôi nhà này nữa, bố chẳng thể làm gì khác được cả. Lúc này lại càng không. Bố đừng tự tra tấn bản thân nữa. Con hiểu bố quá mà, bố luôn hãnh diện rằng không có gì kháng cự nổi bố, nhưng bố hay bất kỳ ai khác cũng không đủ khả năng ngăn chặn diễn tiến căn bệnh của mẹ.

– Bố chưa từng tới thăm mẹ, bố không chịu nổi cảnh mẹ không nhận ra bố nữa. Bố không thể hiểu tại sao bố lại yếu đuối như thế, chỉ đơn giản là bố không thể. Bố thường xuyên lấy xe, lái xe về phía ấy, để rồi lại quay bước ngay trước cửa phòng mẹ con. Thậm chí bố còn không có dịp xin mẹ con tha thứ. Vậy nên, ban nãy khi về tới nhà, bố đã ngồi trên chiếc ghế này và...

– Mẹ đã tha thứ cho bố rất lâu trước khi mẹ qua đời, Manon chen ngang khi nhìn thấy mắt bố cô đỏ hoe vì sầu muộn. Những lúc mẹ tỉnh táo, con và mẹ vẫn nhắc tới chuyện đó. Mẹ bảo con là mẹ thích như vậy hơn, là mẹ không muốn cho bố gặp mẹ ở đó. Mẹ không muốn để bố lưu giữ ký ức này về mẹ và thậm chí còn tự kết tội mình ích kỷ khi cấm bố tới đó.

– Mẹ thực sự đã nói với con như vậy sao? ông Bartel hỏi.

Manon gật đầu xác nhận lời nói dối hiều thuận này.

– Hãy để con đưa mẹ về lại nơi mẹ nên an nghỉ, ở nhà lưu tro cốt chứ không phải trên cây dương cầm của mẹ.

Ông Bartel đặt tay lên bình tro.

– Không phải ngay lúc này, hãy để mẹ con ở đây thêm chút nữa, vài ngày nếu con đồng ý.

– Vài ngày thôi nhé, Manon nhắc lại.

Không ai trong hai bố con có tâm trạng quay lại bàn ăn, Térésa đã đoán ra điều này trong lúc theo dõi đoạn đầu cuộc trò chuyện giữa họ từ ngưỡng cửa. Bà đã thu dọn bộ đồ ăn và chỉ vào thư phòng gặp họ để phục vụ trà.

Manon ngồi trên trường kỷ, bố cô ngồi trên ghế bành.

– Cuốn sách nào vậy? ông Bartel hỏi.

– Bố nói gì kia ạ?

– Con muốn mượn bố một cuốn sách mà.

Manon đứng dậy rồi vờ tìm một cuốn sách trên giá.

– Kỳ lạ thật, đôi khi con nói dối điêu luyện còn những lần khác lại hết sức thảm hại, ông Bartel nói, cơn yếu đuối của ông chỉ thoáng qua. Sáng mai bố sẽ làm cho ra nhẽ với Térésa, ông nói tiếp.

– Bố không được trách cứ bác ấy bất cứ điều gì đâu đấy, bác ấy làm thế vì muốn tốt cho bố thôi.

– Bố nghĩ bố biết rõ hơn ai hết điều gì tốt cho mình.

Manon quan sát bình tro đang lấp lánh dưới ánh đèn trên cây dương cầm.

– Mẹ bị giam nhốt thế đủ rồi, cô khẳng định. Ngày mai con sẽ quay lại đây đón mẹ, bố con ta sẽ đi rải tro cốt của mẹ trên bờ biển, có lẽ đó là điều mẹ muốn. Rốt cuộc cũng được tự do.

– Con thì biết gì về chuyện đó chứ? Mẹ con còn chẳng buồn để lại di chúc cho chúng ta. Nhờ một cô bạn của mẹ con, bố mới biết là mẹ con muốn được hỏa táng và nhờ con bố mới biết mẹ con muốn có cái cuộc biểu diễn kỳ cục mà bố đành chấp nhận đó... dù không muốn.

– Bố kỳ thật, con cảm bố chỉ trích mẹ. Mẹ không thể dự liệu chuyện sắp xảy đến với mình. Bố thì lúc nào cũng muốn kiểm soát mọi chuyện, bố sẽ làm gì nếu hiểu ra rằng bố đang mất kiểm soát bản thân? Mẹ đã biết tỏ ra đúng mực đến tận phút cuối cùng, vậy còn hay hơn là một bản di chúc, bố không nghĩ vậy sao?

– Bố không đồng ý để mẹ con đi đâu, ông Bartel đáp.



– Mẹ đã đi rồi. Chẳng người đàn ông nào sở hữu được một người phụ nữ đâu, kể cả bố cũng không.

– Đủ rồi đấy, bố không muốn bố con mình cãi nhau. Đối với cả hai ta, ngày hôm nay đã quá mệt mỏi rồi. Con về đi, bố sẽ tiễn con ra xe, ngày mai chúng ta sẽ bàn lại toàn bộ chuyện này, khi đã bình tĩnh trở lại.

Manon để cho bố tiễn cô ra tận chiếc Prius.

– Có vẻ như con đang sưu tập chúng thì phải, ông Bartel thốt lên, giật tờ phiếu phạt cài trên kính chắn gió.

Manon lấy nó từ tay ông rồi ngồi vào sau vô lăng.

Ông Bartel cúi xuống bên cửa kính xe.

– Bố chắc chắn chính cái gã chơi đàn ống của con đã làm vụ đó.

– Vụ nào ạ?

– Con thừa biết bố đang nói đến chuyện gì mà. Bố muốn biết con đã gặp anh ta như thế nào.

– Bố buồn cười thật. Hôm qua anh ấy dạo trong công viên rồi bọn con gặp nhau. Trò chuyện một lát, anh ấy có giới thiệu mình là nghệ sĩ dương cầm. Sáng nay khi tình cờ gặp lại anh ấy, con vừa biết chúng ta không còn nhạc công nữa. Anh ấy đã nhận lời giúp con một việc lớn, đúng kiểu quý ông hoàn hảo. Còn xảy ra chuyện kia là do một nhân viên hậu đậu, một tai nạn, chầm hết.

– Và cái gã quý ông ấy làm gì trong công viên này hai ngày liền?

– Thật ạ? Bố nghĩ mình là người duy nhất mất đi ai đó sao? Nhưng hẳn là bố có lý, anh ấy đã đặc biệt tới từ Paris để mở niêm bình đựng tro cốt của mẹ.

– Từ Paris đến là thế nào vậy? ông Bartel xẵng giọng hỏi.

– Anh ấy là người Pháp. Giờ con có thể đi được chứ?

Manon chào bố rồi đóng cửa kính xe lại trước khi nổ máy.

Ông Bartel nhìn chiếc Prius đi xa dần trên phố.

Khi quay vào nhà, ông cất bình đựng tro cốt của Camille vào ngăn tủ tường của thư phòng rồi đặt đồng hồ báo thức trước khi lên giường nằm.

\* \* \*

Raymond đang ngồi trước màn hình tivi trong phòng khách. Thomas ngủ lơ mơ trong phòng ngủ.

Kênh Showtime đang phát một tập phim *Ray Donovan*.

– Không tồi đâu, Ray ấy mà, con không thấy vậy sao? Raymond thốt lên, phát âm chữ R như một chữ W nuốt âm.

– Bố đang huyền thuyên gì vậy? con trai ông lẩm bẩm.

– Rway, nghe trẻ hơn nhiều so với Raymond. Này, con nghe nhé: Rway cậu có mún mụt chút vang hông? Nghe hay ra phết đấy chứ, phải không? ông hỏi về thích thú.

– Nhưng bố bao nhiêu tuổi rồi vậy? Thomas kêu lên.

– À thật đúng lúc, tin tốt lành là bố chẳng còn tuổi tác gì nữa!

Thomas nhồm dậy trên giường. Bố anh tìm cách đánh lạc hướng nhưng anh đâu có khờ. Mặc dù đã lấy lại được bình đựng tro cốt của ông, chuyến đi của hai bố con họ vẫn kết thúc thất bại.

Anh kiễng chân lấy chiếc máy tính xách tay trong túi để rồi phát hiện một bức thư điện tử Manon vừa gửi tới anh.

*Thomas thân mến,*

*Khi về tới nhà, tôi liền bật máy tính lên để giải quyết công việc tích tụ mấy ngày nay, công ty quy mô lớn mà. Tôi không biết liệu mình đã tâm sự với anh hay chưa, tôi quản lý một hiệu sách nằm trên phố Geary. Hiệu sách không thực sự lớn, nhưng tôi rất gắn bó với nó. Tâm trí tôi cứ vẫn vơ nên tôi mạn phép tiến hành vài tìm kiếm trên Internet. Tôi biết, chuyện này tọc mạch ghê gớm. Chính thời đại này cho phép chúng ta làm vậy. Tôi gõ tên anh, thêm từ khóa Nghệ sĩ dương cầm, France, và lập tức phát hiện ra anh là ai. Chỉ khi nhìn anh xuất hiện trên sân khấu tôi mới đang đếm được món quà*

*mà hôm nay anh tặng cho tôi. Bao nhiêu khán giả đã tới khán phòng ở Stockholm đó chỉ vì anh nhỉ? Một nghìn? Mười nghìn? Có lẽ là nhiều hơn nữa?*

*Tôi cảm thấy thật ngại vì đã buộc anh phải chơi đàn cho vồn vẹn khoảng năm chục con người... và lại còn trong một tòa lăng nữa chứ!*

*Anh đã không đòi hỏi điều gì, không mong chờ được đáp lại. Ấy vậy mà, tôi với anh chỉ là người xa lạ và đó đâu phải những bản nhạc anh thường chơi.*

*Tôi phải viết cho anh để cảm ơn anh, nhất là để nói với anh rằng tôi sẽ luôn ghi lòng tạc dạ những gì anh đã làm cho tôi.*

*Tôi mê đồng hành cùng những cuốn sách nên sẽ không đổi nghề vì bất cứ điều gì trên đời, nhưng những gì tôi nhìn thấy trong ánh mắt anh khi anh chơi đàn quả là có một không hai, và phải thú thật là tôi ganh tị với anh.*

*Nếu như một ngày nào đó có dịp tới Pháp, tôi sẽ tới nghe anh biểu diễn. Tôi đoán là với tất cả những khuôn mặt từng gặp qua những chuyến lưu diễn, anh sẽ quên tôi thôi, nhưng tôi sẽ nhắc anh nhớ lại ngày hôm nay, ngày tôi an táng mẹ mình, còn anh đã an ủi một cô gái xa lạ mà không hề hay biết.*

*Cảm ơn vì đã hiện diện và hào phóng đến thế.*

*Manon*

Thomas đọc bức mail hai lần trước khi soạn thư hồi âm.

*Manon thân mến,*

*Tôi không phải người đàn ông vô tư không chút toan tính vụ lợi được cô viết mail cho đâu.*

*Đối với tôi, cô không phải người không quen biết và càng không phải người xa lạ. Thật khó để nói ra sự thật. Liệu tôi có quyền chỉ tiết lộ cho cô biết một phần sự thật không?*

*Bố tôi và mẹ cô đã yêu nhau say đắm trong suốt hơn hai chục năm, yêu thầm lặng, bất chấp khoảng cách địa lý và những nghĩa vụ của thời đại họ. Chỉ gần đây tôi mới được biết, khi phát hiện ra những ước nguyện cuối cùng của bố tôi.*

Tôi đã nói dối cô. Tôi không tình cờ đi dạo trong công viên đó. Tôi tới để lấy cắp mẹ cô, đúng vào ngày cô an táng bà ấy, và hoàn thành tâm nguyện được hợp nhất mãi mãi của họ.

Tôi những muốn tìm ra lời lẽ biện minh cho hành động của mình, nhưng những lời lẽ đó không tồn tại.

Cô không nợ tôi bất cứ lời cảm ơn nào, còn tôi thì nợ cô nhiều lời xin lỗi.

Chỉ mong cô hiểu cho rằng tôi đã hành động vì tình yêu dành cho bố mình, bởi nói dối vì sự vĩnh cửu thì cũng xứng đáng.

Tôi xin cô thứ lỗi.

Thomas

Tiếng tivi vừa ngưng. Thomas nhanh chóng đóng màn hình máy tính mà không kịp gửi mail, rồi cúi máy tính xuống dưới nệm, trước khi vùi đầu vào gối.

Raymond xuất hiện nơi khung cửa. Ông quan sát con trai rồi nhoẻn miệng cười.

– Bố cũng không tài nào ngủ được. Đúng ra là một cách nói thôi. Tối mai con sẽ ngủ trên máy bay. Bố để con yên nhé, bố sẽ qua đêm trong phòng khách. Dẫu sao con cũng cố gắng nghỉ ngơi một chút đi.

Thomas không đáp. Raymond lui ra sau khi nói với anh rằng rốt cuộc anh sẽ làm mình đau mắt mắt thôi nếu cứ ra sức nhắm tịt mắt như vậy.

\* \* \*

Thomas chờ cho không còn bất cứ tiếng động nào nữa rồi mới nhồm dậy cất máy tính.

Vừa mở túi du lịch, đập vào mắt anh là chiếc hộp gỗ nên anh quan sát nó hồi lâu. Anh vào phòng tắm tìm đồ cắt móng tay rồi quay lại nằm lên giường. Sau khi đã nhẹ nhàng ấn chốt mở hộp, anh bắt đầu đọc.

Đến 2 giờ sáng, Thomas cất lại vào phong bì lá thư cuối cùng của Camille. Trong lúc xếp thư vào hộp, anh lóe lên một tia hy vọng mong manh rằng có lẽ mọi thứ vẫn chưa hỏng hết.



## 17.

Thanh tra Pilguez đổ chiếc Ford bán tải vào bãi đỗ của nhà lưu tro cốt. Ông thoáng rùng mình khi ngược lối đi về phía tòa nhà hành chính.

Trợ lý giám đốc chào đón ông ở cửa. Không thể nói trong hai người ai rầu rĩ hơn ai.

Viên thanh tra được dẫn vào phòng làm việc của vị giám đốc, người có vẻ xáo trộn hơn cả.

– A, ông đây rồi, thật đúng lúc! Chúng đã đập vỡ cửa kính rồi phá khóa tủ, giám đốc than vãn.

– Thị lực của tôi vẫn tốt, cảm ơn ông, mà tủ cũng đẹp đấy. Chính chúng đã đóng nó lại hay ông đã phết bơ mứt lên ổ khóa vân tay bằng những bàn tay to đùng của ông để gây thêm cho tôi chút khó khăn vậy?

Bị nhắc nhở, viên giám đốc áp úng và viên thanh tra dựa vào thái độ đó để rút ra kết luận.

– Bên trong có gì quý giá đến vậy, tiền, trái phiếu kho bạc chẳng?

– Chỉ toàn hồ sơ thôi.

– Những hồ sơ nguy hiểm, tôi hình dung thế, không thì chúng đã chẳng mất công mất sức trộm cắp tại một nơi vui tươi thế này.

– Chúng không lấy cắp giấy tờ, mà là một bình tro cốt.

– Một cái gì? Pilguez cau mày hỏi.

– Một bình di cốt.

– Ra thế, và không gì khác?

– Vậy đã là nhiều rồi.

– Nếu ông đã nói vậy. Bình đựng tro cốt này bằng vàng hay sao?

– Bằng đồng thau. Bản thân nó chẳng có chút giá trị nào.

– Vậy nó chứa cái gì?

– Thì dĩ nhiên là tro cốt rồi.

– Ra thế, Pilguez nhắc lại.

– Mấy câu thán từ của ông nghe chối lăm, chúng đánh cắp một người quá cố, chuyện này cực kỳ nghiêm trọng đấy.

– Và cái người quá cố này là ai vậy?

– Vấn đề là chúng tôi cũng mù tịt chuyện đó.

– Ra thế!

Một quãng im lặng trôi qua.

– Tôi biết là có những người cất xác chết trong tủ hộc tường đấy, nhưng với ông, chuyện này là nghiêm trọng. Thế cái người quá cố ấy làm gì trong phòng làm việc của ông vậy?

– Cuối giờ sáng hôm qua ai đó đã đang tâm lén lút bỏ người đó lại. Ngay khi phát hiện ra sự việc, chúng tôi đã thực hiện nghĩa vụ của mình và tiếp nhận người đó vào chỗ chúng tôi. Dẫu sao chúng tôi cũng sẽ không để mặc người đó bên ngoài được.

– Theo cách nào đó, các vị đã đón nhận một linh hồn vất vưởng. Tôi phải thừa nhận rằng nghề của các vị ý nhị hơn tôi vẫn hình dung.

– Tôi hiểu được ý mĩa mai châm chọc của ông, thanh tra ạ. Một cuộc điều tra đặc biệt thế này hẳn phải khác với những gì ông từng làm, tuy nhiên tôi vẫn đề nghị ông triển khai mọi biện pháp để tìm lại...

– Chính xác là tìm lại ai đây? Pilguez cắt ngang bằng giọng nghiêm trang.

– Đó là... Chúng tôi không rõ, viên giám đốc tiu nghỉu đáp.

– Nhưng tôi đã phạm gì đến Chúa lòng lành để phải xử lý những vụ án treo ngoe thế này nhỉ? Pilguez rên xiết trong khi viên giám đốc làm dấu thánh giá. Chúng ta hãy tóm tắt nhé, ai đó vứt bỏ một bình đựng tro cốt trong một nghĩa trang, nghĩ cho cùng thì làm thế cũng không hoàn toàn ngu ngốc đâu...



– Không phải một nghĩa trang, mà là một nhà lưu tro cốt, viên giám đốc lập tức đính chính bằng giọng bất bình.

– Ông đem cất nó vào chỗ kín đáo rồi nó đào tẩu trong đêm, viên thanh tra vẫn điềm tĩnh nói tiếp. Ba mươi năm trong nghề để giải quyết những trò như thế này, thật đáng sợ. Ông có nghĩ đến khả năng bình tro cốt này chứa thứ gì đó khác ngoài tro cốt không? Thí dụ như ma túy.

– Không thể nào, chúng tôi đã mở nó ra.

– Ông chắc chắn đến thế sao? Các vị đã không... Không, dĩ nhiên rồi, như thế thì kinh quá. Cứ cho đó không phải là ma túy đi, vậy thì tại sao lại phải đánh cắp thứ mà ai đó đã bỏ lại vài giờ trước nhỉ?

– Ông mới là cảnh sát mà.

– Chao ôi! Được rồi, chúng ta hãy nhắc lại từ đầu nào, Pilguez nói đoạn lấy từ túi áo vest ra một cuốn sổ và một cây bút. Ông nghĩ vụ trộm diễn ra lúc mấy giờ?

– Tôi rời văn phòng lúc 20 giờ, ngay trước giờ đóng cổng. Nhân viên bảo vệ chỗ chúng tôi vẫn thường đi tuần buổi đêm trong công viên, nhưng anh ta không nhận thấy điều gì bất thường. Tôi không biết thêm gì nữa.

– Đánh cắp một bình tro cốt trong ngăn tủ tường phòng giám đốc, Pilguez lẩm bẩm trong lúc ghi chép. Tôi ghi gì ở ô giá trị đây?

– Giá trị tình cảm, tôi đồ là vậy.

– Giá trị này sẽ khiến công ty bảo hiểm của các vị hao tổn cả mớ đấy. Không có camera giám sát sao?

– An ninh khu phố rất tốt, và các khách lưu trú chỗ chúng tôi không còn nguy cơ gì nữa. À mà đó là điều chúng tôi đã nghĩ cho tới tận đêm qua. Chúng tôi sẽ cho lắp đặt camera giám sát, ông có thể tin ở tôi.

– Dĩ nhiên rồi. Không vân tay, không camera, không danh tính, quá ít ỏi để giải quyết một vụ bắt cóc.

– Một vụ bắt cóc ư? viên giám đốc thốt lên. Ông nghĩ chúng sẽ đòi chúng tôi một khoản tiền chuộc ư?

– Nếu thế thì tôi sẽ vô cùng ngạc nhiên đấy.

– Làm sao ông lại chắc chắn đến vậy?

– Tôi thấy họ khó mà đe dọa thủ tiêu con tin. Về phần thương lượng việc bồi hoàn những gì còn lại, vì không ai biết đó là ai nên tôi để ông tự rút ra kết luận cho riêng mình vậy.

Viên giám đốc gật đầu rồi ngồi phịch xuống ghế bành.

– Nhưng vậy thì tại sao chứ?

– Đó là một câu hỏi hay, tôi phải thừa nhận mình không nhìn ra động cơ. Ông không nhận thấy có sự bất thường nào sao, tôi chỉ cần điều kỳ cục nào đó dù nhỏ nhất, điều gì đó chệch khỏi lệ thường và sẽ mang lại cho tôi một hướng điều tra nào đó?

Viên giám đốc bẹo cằm rồi suy nghĩ với vẻ nhiệt thành thực sự.

– Có đấy! Sáng hôm qua, nghệ sĩ đàn ống của chúng tôi gặp tai nạn, ai đó đã thay thế vị trí của ông ấy.

– Thế đó, đây chính là hướng điều tra mà tôi còn thiếu! viên thanh tra vỗ đầu gồi thốt lên. Để có thể giải quyết vụ án này trong vòng một nốt nhạc.

– Thật hả? viên giám đốc và viên trợ lý đồng thanh kêu lên.

– Không, không hẳn đâu. Nghệ sĩ đàn ống của các vị bị sao vậy?

– Ông ấy trượt chân trong lúc tắm.

– Thú vị đấy! Và ai đã thay thế ông ấy vậy?

– Chúng tôi cũng không rõ. Dầu sao cũng không phải người của chúng tôi. Nhân nhắc tới chuyện này, thợ làm vườn của chúng tôi đã nhìn thấy người đó lảng vảng trong công viên từ hôm kia.

– Nhưng phải đến hôm qua bình tro cốt mới bị bỏ lại?

– Không gì lọt qua mắt ông, thanh tra ạ, có lẽ hẳn ở đó là để dò xét địa hình. Con gái ông Bartel đã nói chuyện với hắn, vả lại cô ta đã tới gặp hắn, thợ làm vườn của chúng tôi đã trông thấy họ ngồi cùng nhau trong công viên.

– Và chúng ta có thể gặp người phụ nữ trẻ này ở đâu?

– Chúng tôi có địa chỉ của bố cô ta.

Thanh tra chép địa chỉ vào sổ, rồi vì không còn gì nhiều nhận để ghi thêm nữa, ông rút lui.

\* \* \*

Thomas dậy muộn, anh nghe có tiếng động trong phòng khách và thấy bố mình đang ngồi trước tivi.

– Bố làm thế nào mà bật được tivi ạ?

– Bố chịu, bố đã nghĩ đến chuyện đó rất lung rồi hấp! Các đường sóng bí hiểm lắm, đâu thể dò thấu... Cả một đời bác sĩ phẫu thuật để thác sinh thành điều khiển từ xa, cũng bỏ công đấy chứ, phải không?

Thomas tới ngồi gần ông. Anh những muốn có thể đổi vai, để phận làm con có thể bảo vệ và trấn an bố mình lần duy nhất. Anh những muốn có thể nói với bố rằng ngày mai mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn, ngay cả khi anh biết rằng hai bố con sẽ không bao giờ còn có những ngày hôm sau bên nhau nữa. Nhưng Raymond, trung thành với chính mình, vẫn đón trước và an ủi Thomas.

– Đừng buồn, con trai ạ. Chúng ta đã cố gắng rồi. Vả lại con hãy thừa nhận là chuyện đi này đã cho chúng ta thêm chút thời gian, không phải ai cũng được như vậy đâu. Bố không muốn nhìn thấy con khổ sở vì bố. Bố từng có một cuộc sống tuyệt vời và cuộc sống của con sẽ còn tuyệt vời hơn nữa. Hãy nghĩ đến tất cả những gì đang chờ con, đến những buổi hòa nhạc của con, đến tình yêu, đến vẻ đẹp của những buổi sáng, đến niềm vui vì mình vẫn còn sống, đến tất cả những gì con vẫn chưa trải nghiệm. Tuyệt diệu đấy. Con có biết con may mắn thế nào không? Con không thể lãng phí dù chỉ một giây để than vãn cho số phận của bố được. Bố đã lựa chọn, bố không chối bỏ bất kỳ lựa chọn nào. Ngay cả khi dành nhiều thời gian cho công việc thì bố cũng đã nuôi dạy con, yêu thương con, chứng kiến con lớn lên, trở thành một người đàn ông, mà là một người đàn ông ra trò đấy! Vậy nên hãy tin bố, bố sẽ lại lên đường mà không hối tiếc, ngoại trừ chuyện liên quan đến Camille, nhưng bố chắc chắn cô ấy sẽ hiểu. Bố con ta không còn nhiều thời gian nữa, vậy nên con hãy nói đi, hãy hỏi bố tất cả những câu con muốn, hay đúng hơn là không, một câu hỏi duy nhất thôi, nhưng là câu quan trọng nhất đối với con, và bố hứa sẽ trả lời con, không tránh né.

Thomas nhìn ông với vẻ âu yếm vô hạn.

– Bố này, làm bố là thế nào vậy ạ?

– Máy bay của con cất cánh lúc mấy giờ nhỉ?

\* \* \*

Manon nâng cửa nhôm cuốn lên lưng chừng rồi khom người chui vào bên trong hiệu sách. Cô tắt chuông báo động rồi nhìn quanh. Cô yêu thời khắc này trong ngày, thời khắc ngay trước lúc mở cửa hiệu sách, khi cô có thể một mình dạo giữa những giá kệ, thoải mái tiến hành kiểm kê hoặc đơn giản là thư thái đọc một cuốn sách tìm được trên mặt bàn nào đó, chọn những gì cô sẽ đọc cho mẹ nghe vào buổi chiều. Cô để cuốn sách vừa cầm lên vào chỗ cũ và nghĩ rằng kể từ hôm nay, cuộc sống sẽ trở lại nhịp điệu bình thường. Bản chất Manon không dễ đầu hàng. Cô thừa hưởng điều này từ mẹ, Camille đã truyền cho cô tính lạc quan. Cô sang phòng kho và bắt đầu dỡ các thùng sách mùa hè. Những cuốn sách được phát hành theo mùa thường khác biệt so với thời gian khi ta đọc chúng, và sắp xếp chúng đối với Manon là một mối bận tâm thường ngày. Cô bày chúng lên những chiếc bàn giống như người ta sắp đặt màu sắc của một bó hoa, không bao giờ theo chủ đề, để khuyến khích các khách hàng của cô thêm tò mò. Chủ hiệu sách mà không được khách hàng hỏi đến thì làm nghề liệu còn ý nghĩa gì. Tư vấn, giúp khám phá, chia sẻ niềm hạnh phúc của một độc giả khiến cô vui sướng, ngay cả khi độc giả đó không mấy nhả nhận. Điều này nhắc cô nhớ lại đơn đặt hàng của nhà khảo cổ học hàng xóm nhà cô. Cô lục tìm các kiện hàng đã nhận được trong tuần rồi lấy ra những cuốn sách mà ông đặt mua. Rồi cô quay lại bàn làm việc sau quầy thu ngân để toàn tâm toàn ý với công tác kế toán. Một chồng hóa đơn đang chờ, và sẽ còn chờ thêm... bởi một tin nhắn vừa hiển thị trên điện thoại di động của cô.

\* \* \*

Thomas viện cớ phải chuẩn bị hành lý để vào phòng ngủ, trong khi bố anh đang xem tập thứ bao nhiêu không biết của xê ri phim truyền hình yêu thích mới của ông. Anh bước qua cửa lửng, băng ngang vườn, men theo lối đi chạy vòng quanh nhà rồi gõ cửa nhà chủ.

Vài giây sau, anh lại rảo bước trên đoạn đường đó theo chiều ngược lại.

Rồi anh thu hết can đảm gọi cho người đại diện của mình và xin giúp đỡ.

– Cậu đang làm gì ở San Francisco vậy? Marie-Dominique hỏi. Tôi cứ tin tưởng cậu đang ở Paris chứ.

– Bố tôi thường nói đức tin là vấn đề tôn giáo.

– Để cho ông bố tội nghiệp của cậu yên nghỉ đi. Cậu tính qua đêm trên máy bay rồi chơi đàn ngay buổi tối khi vừa đến nơi à, như vậy có hợp lý không?

– Còn hơn là hủy buổi hòa nhạc. Tôi không được lựa chọn, tôi phải ở lại thêm một ngày nữa.

– Và cậu muốn tôi lo vé máy bay cho cậu, Marie-Dominique thở dài, cậu đúng là chẳng bao giờ thay đổi cả.

– Nếu tôi thay đổi, chị sẽ không yêu quý tôi nhiều như vậy đâu.

– Ai nói là tôi yêu quý cậu nhiều chứ? Cậu thật không chịu nổi.

– Marie-Do, đừng buộc tôi phải van xin chị mà, hoặc có đấy, đúng rồi, tôi van xin chị.

– Nói câu Làm ơn là đủ rồi. Tôi sẽ tìm cho cậu một chuyến bay San Francisco-Varsava. Tôi không dám hứa đó là chuyến bay thẳng đâu, nhưng tôi sẽ thu xếp để cậu tới nơi đúng giờ, còn cậu, cậu phải chơi như một vị thần đấy nhé, dù mệt hay không.

– Không phải luôn là vậy rồi sao?

– Lại còn tinh vi nữa chứ. Tôi nghe người ta kể lại cậu đã bị lạc điệu một đoạn ở Pleyel hôm thứ Sáu vừa rồi. Lão nhạc trưởng của cậu điên tiết lắm.

– Công nhân tôi đang đổ lỗi cho đồ lễ của mình đấy thôi; nếu chỉ huy tốt hơn, có lẽ ông ta đã không phải than phiền.

– Bởi đó là lỗi của ông ta, dĩ nhiên rồi. Được thôi, vì không chỉ là đại diện của cậu mà đã trở thành cả đại lý du lịch nữa, tôi sẽ lo giải quyết vấn đề này trước rồi mới làm việc tiếp. Tôi sẽ gửi thông tin cho cậu qua mail. Đừng bỏ lỡ chuyến bay này nhé, Thomas, Varsava đang đợi cậu và khán phòng đã báo kín chỗ.

Thomas hứa rồi cúp máy. Vẫn cầm điện thoại di động trên tay, anh soạn một tin nhắn mà lần này, anh gửi đi ngay trước khi ra gặp bố.

\* \* \*

Manon nhìn màn hình chiếc iPhone của cô và mỉm cười khi đọc lại lời nhắn vừa nhận được.

Tôi lỡ chuyến bay rồi. Cô vẫn giữ ý định mời tôi ăn tối chứ?

Sao anh có thể đoán tài thế được? Chiều nay chuyến bay đó mới cất cánh mà.

Làm sao cô biết?

Tôi có khiếu mà.

Khiếu của tôi là bỏ lỡ những chuyến bay còn chưa cất cánh.

Nhất trí.

???

Về bữa tối của chúng ta!

Cô muốn đi đâu?

Qua hiệu sách đón tôi lúc 19 giờ nhé.

Trên phố Geary nhì?

Anh có trí nhớ tốt đấy. Hẹn lát gặp lại.

Thomas cắt điện thoại di động rồi quay vào phòng khách.

– Con soạn hành lý xong chưa? bố anh hỏi.

– Con không đi nữa.

– Con huyền thuyên gì thế? Raymond gắng hỏi.

– Bố vẫn còn ở đây nên con sẽ ở lại cùng bố đến phút chót. Như vậy mới đúng nghĩa một đứa con trai chứ.

Raymond ngoái lại, mỉm cười rồi nói:

– Có một đứa con trai mới tuyệt làm sao.

Rồi ông lại vui đầu vào phần cuối tập phim.

\* \* \*

Pilguez có mặt tại nhà ông Bartel vào tầm giữa trưa. Bề dày kinh nghiệm đã dạy cho viên thanh tra đặc biệt chú ý tới cách mọi người phản ứng khi ông giơ phù hiệu cảnh sát ra trước mặt họ. Kinh ngạc, ngỡ vực hay thiện chí đều nói lên nhiều điều. Cách xử sự của người đang đối thoại với ông không thể xếp vào bất cứ dạng nào kể trên, dường như ông ta đang chờ ông và gần như nhẹ lòng khi tiếp đón ông.

– Dẫu sao, họ đã quyết định khiêu nại, tôi cũng đang chuẩn bị làm vậy.

– Chiếc bình đựng tro cốt đó thuộc về ông sao?

– Dĩ nhiên, đó là bình đựng tro cốt của vợ tôi.

– Ông có biết hiện nó đang ở đâu không?

– Trong thư phòng.

– Cùng với Đại tá Mù Tạt<sup>1</sup> sao?

– Ông nói gì kia?

– Nếu chiếc bình đó chứa tro cốt của vợ ông thì tại sao lại đánh cắp nó?

– Nhưng tôi có đánh cắp gì đâu, ông đang huyền thuyên gì vậy? Tay giám đốc nhà lưu tro cốt thừa hiểu tại sao tôi lại từ chối để hắn giữ nó mà.

– Tôi vừa rời khỏi văn phòng của ông ta đây, và có vẻ ông ta chẳng hay biết chuyện gì cả.

Pilguez ngắm nghía căn phòng. Gỗ lát tường, đường viền trang trí, đồ mộc gỗ sồi, đồ đặc hiện đại, tranh của các danh họa treo trên tường, sự sang trọng giăng ra dưới mọi hình thức, và ông nghĩ cả năm lương của mình hắn cũng không đủ để tậu đôi ghế bành Directoire kê trước mặt ông.

– Có sự khập khiễng ở đây. Một người có điều kiện như ông nhẽ ra phải gọi cho luật sư riêng thay vì đập vỡ một ô kính chứ nhỉ. Điều gì khiến ông làm vậy?

– Tôi không hiểu nổi dù chỉ một từ trong những lời ông vừa nói. Sau buổi lễ, ai đó đã cố gắng mở nắp bình đựng tro cốt của vợ tôi. Thoạt đầu tôi đã nghĩ đến một tên bệnh hoạn, rồi vì e hắn tái phạm tôi đã yêu cầu Dignité.com trả nó lại cho tôi. Tôi đã ký cho họ một giấy miễn truy cứu trách nhiệm rồi đưa Camille về nhà.

– Và bà ấy chính là người vợ quá cố của ông.

– Ông vừa nói đến ô cửa kính nào vậy?

Pilguez không đáp mà hỏi Bartel rằng con gái ông hiện có nhà không.

– Manon hả? Con bé thì liên quan gì đến chuyện này?

– Vợ ông không phải người duy nhất đột nhiên rời khỏi đó. Đêm qua người ta đã trộm của họ một bình đựng tro cốt, và hướng điều tra duy nhất của tôi, trong

---

<sup>1</sup> Tiếng Pháp trong nguyên bản: Colonel Moutarde, tên một thương hiệu phụ kiện nổi tiếng của Pháp cũng là tên một nhân vật trong bộ phim Mỹ *Ace Ventura: when nature Calls*.



chừng mực có thể gọi đó là một hướng điều tra, điều mà tôi đang hết sức nghi ngờ, dựa trên lời chứng của một thợ làm vườn đã nhìn thấy một gã lạ mặt lảng vảng trong công viên. Con gái ông từng ở cùng gã.

– Ông vào đây, ông Bartel ra lệnh, cái gã lạ mặt của ông không lạ mặt như ông nghĩ đâu.

Pilguez đi cùng ông Bartel vào thư phòng. Những gì ban nãy ông coi là xa hoa chẳng thấm tháp gì so với căn phòng ông đang nhìn thấy. Một bàn viết thời Louis XVI, những ghế bành đôi cùng thời, những tấm thảm Ba Tư, ngay cả những màn trướng phủ tường và rèm cũng dường như vô giá. Không kể những bức họa của Picasso và Van Gogh mà viên thanh tra đang sửng sốt chiêm ngưỡng.

– Ông yêu thích hội họa ư? Bartel gắng hỏi.

– Trong các viện bảo tàng, đúng vậy. Tôi có thể hỏi ông làm nghề gì được không?

– Nếu ông nghĩ điều này sẽ giúp cuộc điều tra của ông có tiến triển thì...

– Không, đơn thuần vì tò mò thôi. Ông nói ông quen biết nghi phạm hả?

– Tôi nói với ông rằng tôi nghĩ mình biết hắn là ai, hai chuyện đó không hoàn toàn giống nhau đâu. Nhưng trước khi tiết lộ thêm với ông vài điều, tôi muốn bảo đảm rằng ông sẽ để con gái tôi đứng ngoài toàn bộ chuyện này.

– Tôi hứa sẽ làm đúng phận sự cảnh sát của mình, những chuyện khác chúng ta sẽ xem sau.

Hai người đàn ông nhìn nhau vẻ thách thức rồi Bartel quay màn hình máy tính của mình ra.

– Tối nay ông đi nghe hòa nhạc ư? Pilguez hỏi khi nhìn thấy tấm áp phích mà chủ nhà cho ông xem.

– Đây chính là tên tội phạm của ông.

Pilguez chồm người về phía màn hình rồi quan sát khuôn mặt của nghệ sĩ trình diễn hòa nhạc đang tạo dáng trước cây đại dương cầm trên sân khấu nhà hát nhạc kịch Stockholm.

– Làm sao ông lại chắc chắn đến vậy? Thụy Điển đâu có gần gụi gì cho cam.

– Hôm qua hẳn có mặt ở đó, tôi đã nhận ra hẳn.

– Tuy nhiên, ban này ông đã chỉnh lại tôi khi khẳng định ông không quen biết cậu ta, vậy thì làm cách nào ông nhận diện được anh chàng Thomas Saurel này?

– Bằng cách gõ “nghệ sĩ dương cầm” “người Pháp” “hòa nhạc” lên Goobing chứ chẳng có gì cao siêu cả. Tôi sẽ tài trợ cho sở cảnh sát của ông để người ta thay thế máy chữ của các vị thành máy vi tính, Bartel đáp bằng giọng bất mãn.

Pilguez ném cho ông một ánh nhìn nảy lửa.

– Ông có cái thói cao ngạo của những người quá thành đạt, nhưng sự khoe bày sang trọng của ông không gây ấn tượng với tôi đâu. Giá thử có được mời tôi cũng sẽ không qua đêm ở đây. Hãy đổi giọng nếu ông muốn chúng ta tiếp tục cuộc trò chuyện này.

Bartel cup mắt nhìn xuống rồi thanh minh rằng ông đang phải đau khổ chịu tang vợ.

– Ai nói với ông rằng anh ta là người Pháp? Pilguez nói tiếp trong lúc ngồi ghé lên góc bàn viết.

– Manon.

– Vậy là cô ấy biết rõ anh ta?

– Không, Bartel phản đối. Hôm trước con bé đã gặp hẳn trong công viên, chúng gặp nhau và hẳn nói với con bé mình là nhạc công. Sáng hôm qua, khi biết tin nghệ sĩ đàn ống của chúng tôi nằm liệt giường, con bé đã nhờ hẳn thế chỗ ông ta.

– Và anh ta đã nhận lời.

– Chỉ để vào được trong lễ đường, tôi tin chắc như vậy.

– Chỉ cần đi qua cửa thôi, không phải sao? Nhà lưu tro cốt mở cửa với mọi người mà.

– Hòng tiếp cận Camille!

– Cứ cho là vậy đi. Nhưng một nghệ sĩ trình diễn hòa nhạc tiếng tăm muốn mở một bình đựng tro cốt ra nhằm mục đích gì? Chuyện này khá bần tiện.

– Chuyện phức tạp hơn thế đấy... Manon không hề biết những gì tôi sắp tiết lộ với ông và tôi tha thiết muốn sau đây con bé vẫn không biết gì cả.

Pilguez kiên nhẫn lắng nghe ông Bartel kể về cuộc đời ông và những lý do đã dẫn dắt ông tới việc rời xa nước Pháp ba chục năm về trước.

– Nghĩa là, nếu hình dung rằng gã thanh niên đó muốn nhìn kỹ xem tình nhân của bố mình trông như thế nào, thì anh ta đã làm hơi muộn rồi, không phải sao? Cứ cho là vậy đi. Dĩ nhiên đây là một sự xúc phạm, nhưng chưa phải là một tội. Và anh ta liên quan gì đến vụ trộm đang khiến tôi bận tâm nhỉ?

– Rõ rồi mà. Thằng ranh ấy trút giận lên bình đựng tro cốt của vợ tôi, người, chưa bao giờ là tình nhân của cái tay bác sĩ phẫu thuật bất lương kia, tôi xin nói rõ với ông như vậy. Bất mãn vì thất bại, hắn tranh thủ đêm tối để quay trở lại, nhưng không tìm ra Camille trong nơi yên nghỉ của cô ấy, nên suy đoán rằng ban giám đốc đã đưa bình đựng tro cốt vào chỗ an toàn, và để thực hiện kế hoạch tai quái của mình, hắn đột nhập vào văn phòng giám đốc để ăn trộm. Chỉ có điều gã ngốc đó đã nhầm bình đựng tro cốt.

– Một cuộc trả thù sau khi chết... Ông không thấy câu chuyện ông kể hơi phi lý à? Dẫu sao thì tôi cũng không tin đâu.

– Nhưng chuyện rõ ràng là như thế đấy, hắn muốn thành công ngay ở chỗ bố hắn đã thất bại, bằng cách bắt cóc vợ tôi!

– Để đưa bà ấy tới vũ hội chẳng? Ông Bartel này, hãy vừa phải thôi, tôi tôn trọng nỗi đau của ông, nhưng hãy thừa nhận là toàn bộ chuyện này hoàn toàn phi lý. Anh chàng thanh niên này bao nhiêu tuổi nhỉ, tầm ba mươi chẳng? Nếu anh ta biểu diễn trước hoàng hậu Thụy Điển thì đó là bằng chứng cho thấy anh ta hẳn phải khá là thành công với tư cách nghệ sĩ dương cầm. Và anh ta vượt Đại Tây Dương rồi chấp nhận nguy cơ phương hại đến cuộc đời mình để trả thù cho bố mình chẳng? Và theo cách nào mới được chứ, bằng cách đánh cắp tro cốt ư? Tôi không biết một công tố viên nào trong thành phố này sẽ chấp nhận tiến hành trình tự tố tụng với một căn cứ vô lý như vậy.

– Một người đàn ông tìm cách đánh cắp vợ tôi khỏi tay tôi, con trai ông ta xuất hiện tại đám tang của cô ấy. Ông gọi đó là một sự trùng hợp sao? Bartel điên tiết đầm xuống mặt bàn.

– Vợ ông đâu phải một chiếc tủ com mốt thời Louis XVI. Và bởi vì bà ấy đã theo ông tới tận đây, nên có nghĩa là chẳng ai đánh cắp bà ấy của ông cả. Vả chẳng, ông đang nhắc đến một thời kỳ xa lắc xa lơ. Anh chàng này có quen biết bà ấy không?

– Dĩ nhiên là hẳn biết bà ấy, những cuộc gặp gỡ giữa Camille và Raymond luôn lấy con cái của chúng tôi ra làm cái cớ. Họ thường lén lút gặp nhau tại vòng quay ngựa gỗ, hoặc quanh những chiếc xích đu trên bãi biển. Tôi đã bắt gặp họ chính tại đó.

– Nhưng đã quá lâu đến nỗi con gái ông không nhận ra cậu nhóc mà cô ấy thường chơi đùa cùng. Còn cậu nhóc kia, anh ta có duy trì mối liên hệ nào dù nhỏ nhất với vợ ông không, sau đó họ có gặp lại nhau không?

Bartel phẫn nộ với một câu hỏi như vậy và hăng hái vạch lại ngay rằng dĩ nhiên không hề có chuyện đó.

– Tôi sẽ đề xuất với ông một phiên bản khả dĩ chấp nhận được về cách ta nên xâu chuỗi các sự kiện. Nghệ sĩ dương cầm của chúng ta, khi đang tham quan San Francisco, hoặc có lẽ là để trình diễn, đọc báo nên biết được lễ an táng vợ ông diễn ra đúng trong kỳ lưu trú của anh ta. Đây là giả sử anh ta biết về đời sống tình cảm của bố mẹ mình, vì tôi xin nhắc để ông nhớ là con gái ông thì không hề hay biết chuyện đó, anh ta quyết định tới tang lễ của bà nhà vì tò mò. Khi người bạn gái thuở ấu thơ, vốn không nhận ra anh ta, nài nỉ anh ta cứu bồ bằng cách thế chỗ nghệ sĩ đàn ống, anh ta bèn nhận lời, thậm chí có lẽ là để chuộc tội cho cách cư xử của bố anh ta. Tôi chỉ thấy việc này giống một cái nháy mắt của số phận, thậm chí còn có chút chất thơ. Tôi sẽ đi hỏi chuyện anh ta theo nguyên tắc, nhưng hãy tin vào kinh nghiệm của tôi, anh ta không phải tên tội phạm của ông đâu.

– Tôi chẳng biết ông sẽ tìm ra hẳn ở đâu, Bartel tiếp lời, định ninh hơn bao giờ hết rằng phiên bản những sự kiện của mình mới là chính xác.

– Một cuộc gọi đến cục nhập cảnh và chỉ hôm nay ngày mai là tôi biết thôi.

Pilguez cho rằng ông mất thời gian thế là khá đủ rồi. Cuộc điều tra này sẽ chẳng đi đến đâu. Người ta đã đánh cắp tro cốt của một kẻ vô danh và sẽ không bao giờ có ai biết được vì sao, có lẽ là vì những lý do gia đình. Một người nhận di tặng không muốn trả phí mai táng nên đã vứt bỏ nó, sau đó lại đổi ý vì dấn vật cản rứt, trừ phi người muốn lấy lại tro cốt đó không phải họ hàng. Bất kể là ai thì hẳn là người đó cũng đã đem rải tro cốt rồi. Vụ án bị đình cứu.

Để lương tâm không cắn rứt, sau khi ngồi vào xe, ông liền gọi điện cho một đồng nghiệp làm bên hải quan và nhờ anh ta gửi bản sao phiếu nhập cảnh vào lãnh thổ Mỹ của một người tên Thomas Saurel. Nếu nghệ sĩ dương cầm vô tội, anh ta sẽ ở trọ đúng địa chỉ đã khai. Trong lúc chờ đợi, ông gõ cái tên Manon Bartel vào bàn phím máy tính gắn trên xe, biết rằng cô là chủ hiệu sách rồi nhằm hướng phố Geary để tới hỏi chuyện cô, tin chắc rằng cô biết nhiều chuyện hơn là bố cô vẫn nghĩ.

\* \* \*

Manon mời ông vào hiệu sách, dường như không ngạc nhiên quá mức về chuyến thăm của ông. Cô biết ai đã yêu cầu ông tới tìm cô. Cô nhường ông chiếc ghế tựa và dựa lưng vào quầy thu ngân.

– Hơi chật, nhưng khá xinh xắn, ông không thấy thế sao? cô nói.

– Đẹp hơn nhà bố cô, nếu tôi có thể mạn phép.

– Tôi dám cá chính bố tôi đã yêu cầu ông đến hỏi chuyện tôi. Bố tôi cố chấp lắm.

– Vụ cá cược này cô thua rồi; ngược lại mới đúng, ông ấy cấm tôi bén mảng lại gần cô, và chẳng nếu không như vậy thì tôi đã chẳng ở đây.

– Bố tôi bị ám ảnh vì câu chuyện dấu niêm trên bình đựng tro cốt của mẹ tôi. Hẳn là nó đã tuột khỏi tay của một nhân viên tang lễ. Họ đổ lỗi này cho một người xa lạ nhằm bao che cho nhau, và chuyện này vô lý đến mức thậm chí tôi không hiểu nổi tại sao chỉ vì thế mà người ta phiền đến ông.

– Tôi tới vì một vụ việc có phần nghiêm trọng hơn đôi chút.

Viên thanh tra tiết lộ với cô về vụ trộm đã diễn ra và những lời buộc tội mà ông Bartel nhắm tới một người nào đó tên Thomas Saurel. Manon khẳng định đúng là họ có nói chuyện với nhau, kể thêm rằng anh đã xử sự như một quý ông khi trao cô một đặc ân hết sức hào phóng đối với một người chơi nhạc ở trình độ như anh. Mặc dù bấy giờ cô chưa biết điều đó, chứ nếu không thì có lẽ cô sẽ không bao giờ dám nhờ anh.

– Để tôi cho ông xem cái này, cô nói đoạn mở điện thoại di động ra.

Cô kết nối với Youtuyo rồi cho ông xem video buổi hòa nhạc của Thomas tại Stockholm.

– Ông hãy nhìn biểu cảm của anh ấy khi chơi đàn.

Manon mới là người Pilguez quan sát trong khi trích đoạn ngắn kia được phát. Âm thanh chỉ vừa đủ nghe, nhưng chỉ cần liếc qua màn hình là đủ để hâm mộ kỹ tài điêu luyện của nghệ sĩ dương cầm.

– Và bây giờ, hãy nghe cái này, cô bồi thêm đoạn vắn nút tăng âm lượng cho dàn hif đang phát một thứ nhạc nền. Là anh ấy đấy, cô nói trước khi im lặng.

*Những lời an ủi* của Liszt tràn ngập hiệu sách, Manon tiếp tục tăng âm lượng ở giữa bài.

Viên thanh tra đưa cho cô hộp khăn giấy mà ông nhìn thấy trên bàn viết.

– Nay, cô nên tránh thể loại nhạc này vào thời điểm hiện tại, ngay đến tôi cũng có thể rơi lệ khi nghe nó đấy.

– Và ông hình dung cái người đã thu âm album này lại có tâm hồn của một phu đào huyết tằm thường ư? Tôi không biết tại sao bố tôi cố chấp đến thế, một màn ghen tuông ngu ngốc của người làm bố chỉ vì trông thấy tôi nói chuyện cùng anh ấy sao?

– Có lẽ vậy.

– Tôi lấy làm tiếc vì bố tôi đã làm phiền ông vì một chuyện không đáng.

– Cô có quen anh ta không?

– Như tôi nói với ông rồi đấy, hôm qua tôi mới gặp anh ấy lần đầu, sao ông hỏi vậy?

– Không sao cả.

Manon cúi người về phía Pilguez rồi nhìn ông chăm chú.

– Ông đang giấu tôi điều gì sao?

– Những gì cần nói với cô tôi đã nói hết rồi.

– Ông có bằng chứng chống lại anh ấy không? Ôi không, tôi ngốc quá, ông đang cố gắng khiến tôi sinh nghi để biết liệu tôi có giấu ông điều gì không. Đây là một mẹo cũ mèm của cảnh sát mà, tôi đã xem cả trăm lần trên truyền hình rồi.

– Cô xem truyền hình quá nhiều đấy. Hãy nói chuyện với bố cô, ông ấy sẽ cho cô biết thêm về việc này.

– Tôi thà nói chuyện với ông còn hơn, thôi nào, ông cứ khai thật xem.

– Cô đang đạo văn của tôi đấy hả, cảnh sát mới là người nói câu ấy chứ.

– Vậy thì làm thế này sẽ giúp ông thoát khỏi nếp quen thường ngày.

– Hôm nay tất cả các vị có việc gì với nếp quen thường ngày của tôi thế nhỉ? Cô quen Thomas Saurel, anh chàng nghệ sĩ dương cầm của cô từ lâu rồi, lâu hơn là cô tưởng đấy, viên thanh tra buột miệng.

Và vì Manon không nói gì thêm, viên thanh tra tự hỏi liệu những lời cáo buộc của ông Bartel có vô căn cứ như cho đến giờ ông vẫn nghĩ không. Để rõ đầu đuôi ngọn ngành, ông đề xuất một giao kèo.

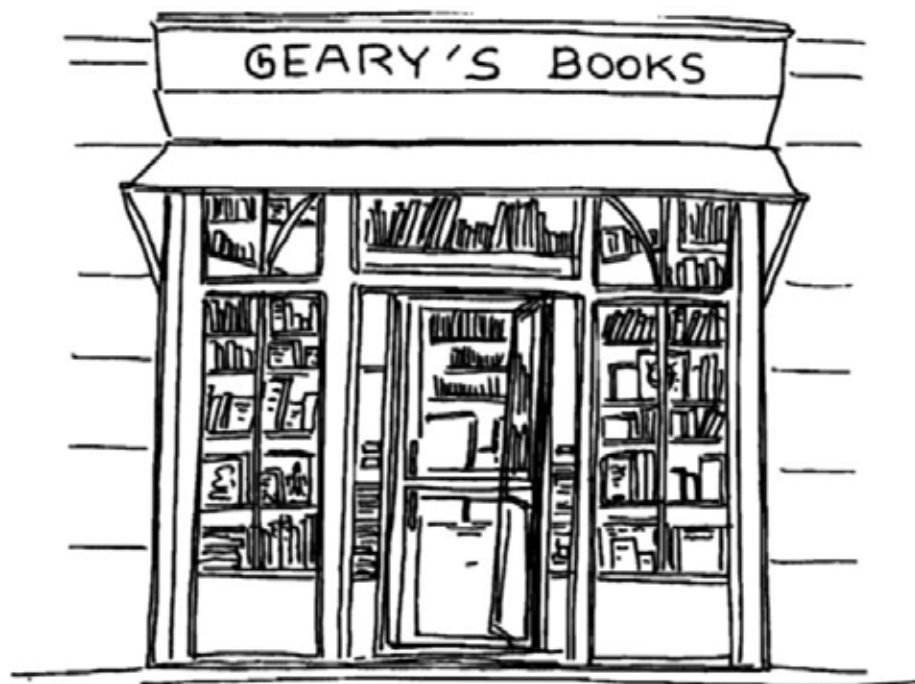
– Một bí mật đổi lấy một lời hứa nhé, ông đề nghị.

– Lời hứa gì vậy?

– Tôi cứ nghĩ cô sẽ hỏi tôi bí mật gì kia. Đừng nói gì với bố cô về những gì tôi sắp cho cô biết. Tôi không đùa đâu. Nếu cô thất hứa, tôi cam đoan chiếc xe cô đang đỗ lẩn lên vỉa hè trước hiệu sách sẽ không bao giờ được hưởng sự chiếu cố như trước giờ nữa. Tôi sẽ nhờ đồng nghiệp của tôi cho cô ăn đủ giấy phạt, nhiều đến mức cô chỉ còn nước đi xe đạp, và để đi lại trong thành phố này bằng xe đạp thì tôi chúc cô thật nhiều can đảm.

– Nhất trí, tôi sợ phải đi xe đạp lắm, bắt đầu nào, tôi hứa và không cần phải mất công dọa nạt tôi đâu, tôi chỉ nói một lời thôi.

Khi đã biết sự thật về quá khứ của mẹ cô, những ký ức tuổi thơ liền trỗi dậy và rớt cuộc Manon hiểu ra vì sao cô lại thấy gương mặt Thomas thân quen đến vậy.





## 18.

– Bố tôi đã tâm sự với ông rằng mẹ tôi từng hẹn hò yêu đương với vị bác sĩ này ư?

– Ông ấy khẳng định với tôi rằng mẹ cô không yêu ông ta, rằng đó chỉ là một khoảnh khắc lầm lạc không để lại hậu quả gì nghiêm trọng. Nhưng việc ông ấy đã bỏ lại tất cả để dọn đi xa như vậy khiến tôi nghĩ rằng mọi việc không phải chỉ để giúp mẹ cô thoát khỏi một cuộc đàn dối nhất thời.

– Tôi thì lại sẵn lòng tin như vậy, mẹ chưa từng kể tôi nghe chuyện gì, mà tôi chính là bạn tâm giao của mẹ.

– Tôi nghĩ rất ít phụ huynh dám chia sẻ một bí mật kiểu này với con cái họ. Làm sao hình dung nổi một bà mẹ tâm sự với con gái chuyện bà ta yêu một người đàn ông khác không phải bố cô ấy.

Manon không nói gì. Viên thanh tra để cô có thời gian tiêu hóa những gì vừa được biết. Cô tiêu hóa... một cách khó khăn... rồi quyết định mình không nên phán xét. Nếu mẹ cô có dành tình cảm cho một người đàn ông khác thì khoảnh khắc trong đời ấy vẫn thuộc về bà, và rõ ràng là bà đã lật sang trang và bỏ quá khứ này lại sau lưng. Cô nhớ lại những lời giải thích ngập ngừng của bố mẹ khi cô hỏi họ tại sao lại rời Pháp và chọn tới sống ở San Francisco. Tại sự nghiệp của bố con, Camille đã trước sau một mực giải thích với cô như thế. Và mỗi lần Manon muốn biết bà có đau khổ không khi phải sống xa gia đình bạn bè, mẹ cô đều đáp lại bằng một nụ cười và một cái nhún vai. Ấy vậy mà, bà đã nói “tại” chứ không phải “nhờ”. Viên thanh tra nói đúng, người ta không ra đi như vậy vì một cuộc đàn dối nhất thời và Manon giận bản thân vì đã không bao giờ đoán ra bí mật này. Rồi cô giận mẹ vì đã không chia sẻ với cô. Cô muốn xiết bao được nghe bà thổ lộ tâm tình, kể lại một chuyện tình mê đắm, và có lẽ hơn thế nữa, được biết rằng bà từng trải nghiệm một chuyện tình như thế. Người đàn ông nào đã khiến tim bà đập rộn? Ông ta trông như thế nào nhỉ, ông ta hứa hẹn điều gì mà khiến bà xao động? Họ chỉ chuyện trò qua lại, những khoảnh khắc đồng điệu, hay họ đã yêu nhau trọn vẹn?

– Và ông nghĩ Thomas biết chuyện? cô hỏi.

– Chỉ cô mới có thể trả lời câu hỏi này thôi, cô biết anh ta rõ hơn tôi. Thậm chí tôi còn chưa gặp anh ta. Cô vẫn không tin anh ta có tội, không phải vậy sao? Pilguez vừa hỏi lại vừa rời đi.

– Tôi không biết, Manon đáp. Mặc dù anh ấy lóng nga lóng ngóng khi tiến lại gần ban thờ, có lẽ vậy, nhưng còn lại thì... không... không, không thể như thế được.

– Tôi cũng khó mà tin được chuyện đó. Nhưng tuy thế, tôi vẫn không tin sự hiện diện của anh ta tại nhà lưu tro cốt chỉ đơn thuần là một sự tình cờ.

Manon im lặng một lát.

– Có lẽ anh ấy thậm chí mong một ngày nào đó bố anh ấy được yên nghỉ tại đó chăng?

– Có lẽ vậy, có lẽ không... Anh ta bảo với cô là anh ta ở khách sạn nào nhỉ?

– Không, nhưng ông trẻ mất rồi, Manon đáp sau khi nhìn đồng hồ đeo tay. Anh ấy đi rồi, chiều nay máy bay của anh ấy cất cánh mà.

– Chúng ta hãy hy vọng bình đựng tro cốt kia xuất hiện trở lại nhờ phép màu, tôi có thể xếp lại vụ này và tránh cho mình cả tấn giấy tờ chán ngắt. Nếu gặp lại, cô hãy cứ nói qua với anh ta nhé, biết đâu đấy.

Pilguez chào Manon rồi rời hiệu sách sau khi trở tay vào ô tô của cô để nhắc cô nhớ giao kèo giữa họ.

\* \* \*

Thomas đã không nói lời nào hồi lâu; thi thoảng anh lại sải bước quanh phòng, nhìn chiếc túi du lịch, nhìn bố anh rồi quay trở lại trường kỷ, vẻ mặt sầu thảm. Raymond không thể chịu nổi khi thấy anh chường ra bộ mặt đưa đám đó.

– Khỉ thật, có chuyện gì vậy?

– Con cứ nghĩ đến việc để bố lại một mình, trong khi đây là buổi tối cuối cùng của bố con ta... con nghĩ đến việc đây là buổi tối cuối cùng của bố con ta.

– Bố đã ngó thấy chiều nay có một trận đấu ở Sân vận động. Chỉ là bóng bầu dục thôi, nhưng điều này sẽ giúp chúng ta ôn lại những kỷ niệm đẹp. Bố không biết

liệu con có còn nhớ không, bấy giờ con khoảng tám tuổi, bố nghĩ vậy, con ủng hộ đội Paris Saint-Germain. Một hôm, để chọc tức con, trong khi họ đã thua ba trận liên tiếp, bố ném tờ báo xuống đất và bảo con rằng bố bỏ họ thực sự đây. Rằng tính từ thời điểm đó, bố sẽ ủng hộ Olympique Marseille. Con đã giận dữ bố hơn một tuần. Bố đã cười mãi, cho đến khi mẹ con xin bố chấm dứt trò đùa ấy, giải thích với bố là bố đang khiến con khổ sở hết sức. Tối hôm đó bố đã vào phòng gặp con để xin con thứ lỗi, nhưng cũng phải rã bợt mép.

– Con không muốn đến sân vận động cho lắm, Thomas chỉ đáp có vậy.

– Vậy con biết con từng nói với bố sao không? Rằng ta sẽ không bỏ rơi ai đó trong lúc khó khăn, rằng khi nào đội PSG thắng cúp, bố có thể làm gì cũng được, nhưng đừng bỏ rơi họ chừng nào họ còn cần sự ủng hộ của chúng ta.

– Vậy thì sao nào? Bấy giờ con mới có tám tuổi thôi mà.

– Vậy thì đừng bỏ rơi.

– Bố đang nói về bố hả?

– Không, về niềm vui sống của con. Bố cần cảm nhận được nó hơn bao giờ hết, nếu không, bố sẽ cảm thấy tội lỗi hơn nữa.

– Bố thực sự muốn đến sân vận động sao?

– Bố sẵn sàng dẫn con đi ăn kem, nhưng điều đó vượt quá khả năng của bố.

– Bao lâu ạ? Thomas buột miệng trong lúc nhìn bố anh.

– Bố có mắc bệnh nan y đâu.

Câu đùa không làm Thomas cười, anh lại dợm bước về phòng riêng.

– Bố xin lỗi, Raymond nói rồi lao ra trước mặt anh.

– Con hỏi bố chúng ta còn lại bao lâu.

– Vài giờ, có lẽ là một ngày, nhưng không hơn. Bố cảm nhận rõ là người ta đang triệu bố về, bố bắt đầu gặp khó khăn khi di chuyển, vả lại bố nhìn mờ dần, bố nghe kém hơn nhiều, hẳn là bố đang già đi!

– Con có cảm giác ngược lại thì đúng hơn. Mà bố thôi cái kiểu đùa cợt không đúng chỗ ấy đi, chỉ có bố mới thấy buồn cười thôi.

– Bố chẳng thấy có gì buồn cười khi phải rời xa con, nhưng bố cũng chưa tìm ra cái gì duyên dáng hơn là khiếu hài hước khi đối diện với nghịch cảnh.

– Thí dụ như lòng trắc ẩn.

– Cái đó thì, con trai ạ, con muốn chừng nào cũng được, với điều kiện con giữ nó cho những người khác.

Raymond ngồi trước màn hình tivi đen ngòm.

Thomas tiến lại gần chiếc bàn thấp.

– Để cái điều khiển từ xa ở đó đi. Nếu muốn bật tivi, bố sẽ tự mình làm việc ấy.

– Bố muốn gì nào?

– Muốn con đưa bố thăm cầu Cổng Vàng, và mang theo bình tro cốt của bố.

– Nhất trí với chuyến đi dạo, nhưng tro cốt của bố sẽ ở lại đây, con cấm bố bỏ cuộc, chính con mới là người cần tới bố.

Raymond gật đầu, khóe môi nở nụ cười.

– Gọi anh bạn Hubert của con đến đây rồi chúng ta sẽ tặng cho mình một cuộc dạo xả láng nào!

\* \* \*

Manon cầm điện thoại di động trên tay, đi đi lại lại. Cô đã đuổi khéo một khách hàng, viện cớ phải đóng cửa sớm hơn mọi ngày để kiểm kê. Từ lúc viên thanh tra đi khỏi, cô bị giày vò bởi những ý nghĩ hết sức mâu thuẫn. Cô muốn hủy hẹn ăn tối đến cả chục lần nhưng rồi lại đổi ý vì những lý do bản thân cô cũng không hiểu. Cô thấy nóng bức không chịu nổi nên bật điều hòa trước khi quay lại bàn viết.

Thậm chí cô không thể làm đúng một phép cộng và gạch xóa chi chít một phiếu đặt hàng trước khi vứt nó đi để điền một phiếu khác. Và mất hồi lâu tìm kiếm hồ sơ kế toán rồi mới nhận ra rằng cô đã để nó lại trên bàn văn học nước ngoài. Khi cô tới lấy tập hồ sơ, luồng gió từ quạt điện bỗng nhắc cô nhớ đến một vòng đua ngựa gỗ bị chôn vùi dưới lớp bụi thời gian. Đám ngựa gỗ lại bắt đầu quay, đưa cô về với những mùa hè bị lãng quên.

Một bé gái đang bám vào một bộ bồm vàng rực lướt qua trước mắt người mẹ đang ngồi trên một băng ghế.

Ngồi cạnh bà là một người đàn ông đang vừa vẫy mũ vừa mỉm cười với cậu nhóc đang cầm lái chiếc xe cứu hỏa.

\* \* \*

Xe chạy quanh co trên Camino del Mar, tiến về phía đại dương. Raymond muốn dừng lại giây lát trước một ngôi nhà vắt vẻo trên đỉnh đại lộ Sea Cliff. Ông tựa đầu vào cửa kính xe rồi quan sát mặt tiền nhà.

– Con đã làm gì sau khi bố ra đi? ông hỏi bằng giọng lơ đãng.

– Con liên tục tham gia các buổi hòa nhạc.

– Bố trông chờ không ít ở con.

– Bố trông mong điều gì ở con ạ?

– Mong con không đau buồn. Mong con không hờn trách cả thế giới vì nỗi buồn của bản thân; thực ra bố không muốn con buồn. Rốt cuộc, chỉ cần buồn ở mức tối thiểu, mức cần thiết thôi, nếu con hiểu ý bố muốn nói.

– Không, con không hiểu.

– Còn sau đó? Con không dành toàn bộ thời gian trong các khán phòng hòa nhạc đâu.

– Sau đó, có Sophie.

– À phải rồi, Sophie. Và tiếp đó?

– Con không quen biết nhiều phụ nữ như bố hình dung đâu.

– Bố hỏi con làm gì cơ mà.

– Con là nghệ sĩ dương cầm, con chơi đàn dương cầm! Bố muốn con làm gì khác nữa nào?

– Bố sẽ tâm sự với con một bí mật, mà không phải bí mật vớ vẩn đâu nhé. Vì là bác sĩ phẫu thuật nên bố đã dành cả đời mình để phẫu thuật.

– Bố đang nói về một bí mật kia mà.

– Làm gì mà con nôn nóng thế! Điều bí mật ở đây chính là chỉ có vô cùng ngu xuẩn mới làm thế. Trải qua chừng ấy ngày đêm trong bệnh viện thay vì đi dạo cùng con hoặc cười vang cùng mẹ con.

– Bố gợi ý con nên tạm dừng sự nghiệp để đi dạo chẳng?

– Con chán thật đấy, Thomas. Bố chỉ muốn cái ngày tốt cuộc con được hạnh phúc, con hãy nghĩ đến việc làm mọi thứ để giữ gìn hạnh phúc. Con chỉ việc nhớ lại những dịp mà bố đã bỏ lỡ, nghĩ đến quãng thời gian mà nhẽ ra chúng ta nên ở bên nhau.

– Giờ đã hơi muộn để dạy con bài học đó, bố không nghĩ vậy sao?

– Cứ trách móc bố đến cùng đi, đây chính là thời điểm thích hợp đấy. Bố chắc chắn con sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Thomas tung chân đá văng một vỏ lon bị vứt trên vỉa hè.

– Bố đã ra đi mà không nói lời từ biệt, bấy giờ con chưa sẵn sàng.

– Vì thế mà bố đã quay trở lại.

– Bố quay trở lại vì Camille.

– Bố không kịp vĩnh biệt con, bấy giờ con đang đi khắp thế giới cùng âm nhạc của con, còn bố, bố rình chờ những lần con trở về, bố không biết là tìm mình lại ngừng đập vào một buổi sáng. Ngày mai, bố sẽ sửa chữa lỗi lầm này, bố hứa.

– Tại sao chúng ta lại dừng trước ngôi nhà này vậy? Thomas hỏi, nghiêng người sang phía cửa kính xe.

– Bố tới nói lời tạm biệt, bố anh thở dài.

– Bà ấy từng sống ở đây à?

– Và bây giờ cô ấy yên nghỉ tại đây, ông đáp. Hấn đã đưa cô ấy về nhà mình, như thể hai mươi năm giam hãm còn chưa đủ đối với hấn! Chúng ta đi thôi.

Chiếc xe lại nổ máy để xuôi xuống một con đường dẫn tới bãi đỗ ven Baker Beach. Thomas nhờ tài xế đợi, anh cần đi hít thở không khí trong lành trước khi quay trở lại trung tâm thành phố.

– Cái này thì tôi cũng hơi nghi nghi rồi, tài xế đáp đoạn cười khúc khích. Cậu còn chút nào cho tôi không? Anh ta hỏi đoạn nháy mắt với Thomas. Tôi sẵn sàng miễn phí cho cậu cuộc xe này, kể cả phí đợi.

– Tôi phải có cái gì cho anh đây? Thomas ngạc nhiên.

– Cậu chuyện trò ríu rít như chim phải đến hai mươi phút rồi; nó hẳn phải tuyệt lắm nhỉ, là hàng Jamaica hả? Tôi cũng vậy đấy, ban đêm tôi cảm thấy cô đơn trong chiếc xe này, thế nên tôi sẽ không phản đối dùng thử một chút thứ mà cậu đã hút đâu.

– Tôi thà trả tiền cuộc xe cho anh còn hơn, Thomas đáp đoạn mở cửa xe. Ngồi sau vô lăng mà làm vậy sẽ không hợp lẽ đâu.

Raymond tiến về phía đại dương rồi quay ngoắt lại, mắt gắn chặt vào căn nhà ở nơi họ đã dừng lại khi này; mặt tiền màu trắng với những cánh chớp màu xanh lơ nổi bật trên sườn đồi.

– Baker Beach sẽ là nơi hoàn hảo, ông nói. Bố sẽ đi dạo ở đây và với một chút may mắn, cô ấy sẽ trông thấy bố từ những cửa sổ kia. Đây không phải những gì bố đã hình dung, nhưng ta không thể có được mọi thứ. Vả chăng, con hãy thừa nhận là bức tranh toàn cảnh nơi đây thật huy hoàng đi.

– Vấn đề quan điểm thôi, Thomas lẩm bẩm.

– Đừng ích kỷ thế chứ. Con có cả cuộc đời phía trước, con cần quyết định những gì mình sẽ làm với nó thôi. Nhưng khi con tới chơi đàn tại Symphony Hall, bố biết con sẽ giữ lời hứa đó, hãy nhớ dạo trên bờ biển này nhé. Con sẽ nhớ tới bố và như vậy sẽ vui hơn nhiều so với nơi khác.

– Con chẳng thấy chuyện này có gì vui.

– Bởi vì con đang nhìn nhầm chiều ống nhòm chứ sao. Con nghĩ đến sự trống vắng thay vì coi trọng những gì từng tồn tại; hãy nghĩ đến tất cả những gì chúng ta đã may mắn được làm cùng nhau. Con còn nhớ chuyến dạo đêm bằng xe đạp hồi bố dẫn con đi tham quan các lâu đài sông Loire không? Bố bắt con đạp xe cả ngày, và khi tới đến...

– ... bố đưa con đi xem những buổi trình diễn âm thanh ánh sáng. Chambord, Cheverny, Blois, Chaumont, mong con bằng rất luôn.

– Mà con quên Amboise đấy! Nhưng con vẫn thức muộn; cả hai bố con ta đều chồn chân mỗi mắt. Một ngày nào đó, con sẽ thực hiện chuyến đi ấy cùng con trai hoặc con gái của con, và con sẽ đạp xe mà lúc nào cũng liếc nhìn về phía sau. Con thấy đấy, có lẽ việc làm bố cũng đơn giản như thế, mở đường rồi không ngừng ngoái nhìn phía sau.

Thomas tiến vài bước. Anh ngồi trên cát rồi chăm chú nhìn đường chân trời. Raymond tới gần rồi thúc cho anh một cú khuỷu tay.

– Chúng ta sẽ trễ hẹn bữa tối của con mất thôi. Mà này, bố có thể tới đó được không?

– Làm thế nào để từ chối được bố đây.

– Bố sẽ kín đáo thôi, hứa đấy. Bố sẽ giữ khoảng cách. Này, bố sẽ ngồi ở quầy bar để nghe trộm cuộc trò chuyện của những người bên cạnh, làm vậy sẽ giúp bố ôn lại tiếng Anh, bố rất cần ôn luyện đấy. Ai mà biết được bố sẽ gặp ai dưới đó nào.

– Dưới đó thế nào ạ?

– Nào, khẩn trương lên, không nên bắt phụ nữ phải chờ đợi đâu.

Đang ngược lên đầu đường, Raymond bỗng dừng lại, khẽ cười ranh mãnh.

– Nhặt lấy mấy sợi tảo khô trên cát này rồi cất vào túi áo đi, con nhớ đưa cho tài xế và hứa hẹn với anh ta một buổi tối không thể nào quên.

\* \* \*

Bóng tối đã phủ xuống thành phố mà Manon còn chưa điền hết một trang sổ kiểm kê.

Suy nghĩ của cô đang ở nơi khác, xa khỏi hiệu sách và San Francisco.

Những chú ngựa gỗ đã biến thành đàn ngựa lùn được dắt dây lưng thừng dạo bộ trên mặt cát của một bãi tập cưỡi ngựa.



Camille lơ đễnh vẫy tay khi Manon đi ngang qua trước mặt bà, và người đàn ông đang vừa nắm tay bà vừa trò chuyện thì không còn để ý chút nào đến cậu con trai của ông đang kiêu hãnh phi nước kiệu.

Có người gõ vào cửa kính và Manon giật mình khi nhìn thấy Thomas đang vẫy tay chào cô.

– Tôi không đến quá muộn chứ? anh hỏi khi cô mở cửa.

– Tôi không hề biết bây giờ là mấy giờ rồi.

– Chúng ta vẫn ăn tối cùng nhau chứ?

Cô muốn mang theo áo choàng đi mưa, nhưng Thomas lưu ý cô rằng trên bầu trời đang trong vắt không một gợn mây. Manon ngược nhìn lên và công nhận rằng anh không hề nhầm, tuy nhiên cô vẫn vớ lấy chiếc ô trước khi đóng cửa hiệu sách.

– Chỉ có vậy thôi sao? Thomas hỏi.

– Cái gì chỉ có vậy?

– Không chuông báo động hay cửa cuốn gì sao? Thành phố này an toàn đến thế sao?

– Có chứ, cả hai thứ là đẳng khác, cô đáp đoạn quay lại.

Khi cửa cuốn xuống được phân nửa, Thomas đề nghị cô bấm tạm dừng.

– Có cái gì mắc kẹt sao? Manon lo lắng.

– Không, một câu hỏi vào phút chót thôi. Cô bán túi xách tay hả?

– Ý tưởng thật kỳ cục, đây là một hiệu sách mà.

– Tôi cũng tự nhủ như vậy. Thế thì có lẽ cái tôi đang nhìn thấy trong tủ kính kia chính là túi của cô.

Manon lại mở cửa, lấy túi xách, rồi bật hệ thống báo động.

– Mọi chuyện ổn chứ? Thomas hỏi trong khi họ xuôi về phía quảng trường.

– Từ khi anh đến đây ư? Vâng, tốt lắm. Tôi đã đặt bàn tại một nhà hàng... mà nhà hàng nào ấy nhỉ? À rồi, một bàn cho hai người ở nhà hàng Greens, đằng sau

Bảo tàng Nghệ thuật đương đại, trên kè. Các món chay, anh không có gì phản đối chứ? Các chế phẩm từ sữa, trứng, cá, tôi thì món nào cũng vừa miệng, nhưng tôi đã ngừng ăn thịt động vật, chúng đã dành thời gian để ăn thịt lẫn nhau rồi, vậy nên nếu chúng ta cũng bắt đầu làm vậy thì sẽ chẳng còn động vật nữa.

– Tôi không tin bò và cừu là động vật ăn thịt, Thomas vừa đáp vừa quan sát cô vẻ thận trọng.

– Chính xác, nhưng anh hiểu nguyên tắc mà.

– Cô chắc chắn là mọi chuyện đều ổn chứ?

– Chờ một giây nào, tôi có một chiếc ô tô, bình thường tôi vẫn đỗ xe trước hiệu sách và...

Manon quay lại trong khi họ đã đi được hơn trăm mét.

– Nó vẫn đó. Tôi đã không nói gì, vậy là ông ấy chẳng có bất cứ lý do gì để thực hiện những lời đe dọa kia.

– Ai đó đang đe dọa cô sao?

– Không hề... một kiểu hợp đồng sẽ khiến anh chán muốn chết thôi.

Thomas rảo chân để theo kịp Manon đang sải từng bước dài.

– Sau khi đã suy nghĩ kỹ, một suất bát tết sẽ khiến tôi thấy thoải mái nhất, thì thoảng ăn một lần thì không tính.

– Cô muốn tôi lái xe không?

Cô không nghe anh nữa, cô tìm chìa khóa trong túi xách và cuối cùng cũng tìm thấy. Cô mở cửa xe rồi mời Thomas ngồi vào ghế trước của chiếc Prius.

– Anh có nghĩ như thế là bất thường không? cô gặng hỏi lúc rẽ lên kè.

– Vì đã vượt liên tiếp hai đèn đỏ ư? Không, chuyện này xảy ra với tất cả mọi người.

– Hôm trước vừa an táng mẹ thì hôm sau ăn tối cùng một người xa lạ ấy. Nhưng vì anh đối với tôi không hoàn toàn xa lạ nên tôi hình dung rằng việc không nghiêm trọng đến mức đó.

– Cô đã trải qua một ngày tồi tệ hả?

– Đây rầy bất ngờ.

– Bất ngờ hay hay dở?

– Để xem đã... vả lại cả chiều tôi chẳng làm được việc gì nên hồn... vậy nên đúng đó... một ngày khá là tồi tệ.

– Tập trung nhìn đường đi rồi chúng ta sẽ nói chuyện này lúc đã ngồi vào bàn.

Nhưng Manon bất ngờ ngoặt tay lái rồi đỗ xe vào một bãi trống trước khu doanh trại cũ.

– Ngày trước, đây vốn là một pháo đài, cô giải thích trong lúc xuống xe. Giờ thì trong khu này có một bảo tàng, một nhà hát, một khu chợ sinh thái và nhà hàng của chúng ta.

Thomas mở cửa nhà hàng rồi nhường lối cho Manon. Lúc bước vào, anh nhìn thấy bố anh đang ngồi chống khuỷu tay bên quầy, ông nháy mắt với anh. Kinh ngạc, anh không để ý đến cô phục vụ bàn đang chào đón họ.

– Anh muốn dùng bữa tối với cô ấy hơn hả? Manon hỏi.

– Với ai kia?

– Người phụ nữ ở quầy bar. Cô ta không có vẻ gì là phật lòng khi bị anh chiếu tướng đâu.

Thomas không đáp và tiến về phía bàn của họ.

Nhân viên bồi bàn đưa cho hai người hai cuốn thực đơn, họ nghiên cứu trong im lặng tuyệt đối.

Thomas không hiểu tí gì những thứ ghi trên thực đơn.

– Cô có biết *cheak pea hush pupple* là món gì không? Hay món *urban macro bowl* nữa?

Manon gọi một xa lát bơ kèm đậu hũ cay, Thomas liền gọi giống cô.

– Hồi bố tôi mất, anh nói, tôi cảm mình không được khóc, ngay cả trong lễ tang, và vài ngày sau tôi đã sụp đổ. Tôi hiểu là tâm trí cô đang vờ vẩn đầu đầu, cô đừng áy náy nhé, chúng ta có thể rút ngắn bữa tối lại.

– Anh đầy mâu thuẫn nhỉ, Manon buột miệng.

– Tại sao?

– Một mặt là quý ông hoàn hảo và mặt khác lại là kẻ trơ tráo quá đỗi.

Thomas nhú mày.

– Tôi đã nói điều gì đó khiến cô tổn thương sao?

– Mẹ đã bắt tôi đội một cái mũ to dùng trên đầu, nếu không đội tôi sẽ không được leo lên lưng ngựa. Tôi cảm thấy mình thật nực cười, bởi tất cả những đứa trẻ khác đều được miễn đội. Một cậu nhóc cùng tham gia khóa học coi thường tôi ra mặt, cậu ta gọi tôi là “Sọ dừa”. Cũng cậu nhóc đó, một lúc sau, mời tôi cùng ăn món bánh xèo bởi vì mẹ tôi quên mang ví tiền. Một lần khác, cậu ta chụm chân nhảy vào tòa lâu đài cát mà tôi mất cả buổi chiều mới xây được rồi ngày hôm sau lại giúp tôi xây một tòa lâu đài khác. Một hôm tôi đang ăn kem, cậu ta thúc khuỷu tay khiến cây kem ốc quế đó ập vào mũi tôi làm mọi người cười rộ lên và tệ nhất là cả mẹ tôi cũng cười. Tên quý nhỏ đó đã giúp tôi đứng dậy khi tôi ngã khỏi xích đu, chạy vội đi tìm mẹ tôi để bà tới xem đầu gối tôi có sao không. Và trong khi mẹ băng bó cho tôi, cậu ta vẫn ở bên cạnh tôi mà dỗ dành an ủi. Giờ thì, Thomas, anh sẽ nói cho tôi biết anh làm gì ở lễ tang của bà ấy và tại sao anh lại nói dối tôi chứ?

Thomas nhìn thẳng vào mắt cô.

– Một mùa hè khác, anh đáp, cô nhóc đã lấy cắp chiếc xe tải màu xanh da trời của tôi, thùng xe bị nghiêng và cô nhóc cố tình đập vỡ nó, đó là một món quà bố tôi tặng nên tôi giữ gìn vô cùng. Tôi ấy à, bố tôi bắt tôi phải đội mũ ngay khi đi ra ngoài nắng trong khi những đứa trẻ khác chơi đùa trên bãi biển có thể bỏ qua vụ đó. Ông mua cho tôi một chiếc mũ lưỡi trai thủy thủ với một mỏ neo màu vàng may trên phần lưỡi trai, nổi ô nhục của tôi mỗi buổi chiều. Một con nhóc ghê gớm, tuy nhiên tôi vẫn mơ được làm bạn với nó, gọi tôi là Popeye để giễu cợt tôi. Tôi đã nhận ra cô trước, ngay khi trông thấy cô trong công viên đó.

– Hoan hô, nhưng đó không phải câu trả lời cho câu hỏi mà tôi đặt ra cho anh.

– Tôi đã tới, vì bố tôi tha thiết muốn được tham dự buổi lễ.

– Bố anh đã mất rồi, vậy thì... Manon đáp trước khi uống một hơi hết cốc rượu vang. Và ông ấy đã cho anh biết ước nguyện này trong di chúc sao?

– Không, đích thân ông ấy đã thổ lộ với tôi.

– Bố anh đã thổ lộ với anh rằng khi nào mẹ tôi qua đời, ông ấy muốn anh đại diện cho ông ấy ở lễ tang của bà sao?

– Không hẳn vậy, ông ấy tha thiết muốn đích thân có mặt tại đó.

– Nhưng ông ấy mất rồi...

– Đúng vậy, cách đây năm năm.

Manon ra hiệu cho bồi bàn rót đầy cốc của cô ngay tức khắc.

– Vậy thì xin lỗi anh, nhưng có một việc tôi nghĩ mãi không ra.

– Nếu tôi kể cô nghe câu chuyện của tôi, cô sẽ cho là tôi điên mất, mà như thế thì thật đáng tiếc, vì có lẽ cô là người duy nhất trên đời này tôi có thể chia sẻ câu chuyện đó.

Manon uống một hơi hết cốc rượu vang rồi lại đặt nó xuống bàn. Cô quệt miệng bằng mu bàn tay như một tên cướp biển chính hiệu rồi ngó chăm chăm vào mắt Thomas để thách thức anh.

Thomas chịu đựng ánh mắt cô rồi kể cho cô một phần câu chuyện của anh, chỉ một phần, bắt đầu bằng một điều thuốc kỳ lạ và một sự hiện hồn còn kỳ lạ hơn nữa.

– Tôi công nhận là điều này không dễ chấp nhận. Đầu tiên là tôi, khó khăn lắm tôi mới chấp nhận được, anh thú nhận.

– Bố anh đã từ trên kia quay trở lại để nhờ anh đi cùng ông ấy đến lễ tang của mẹ tôi? Manon nhắc lại trong lúc bồi bàn lại rót đầy cốc của cô.

– Nếu cô muốn biết ý kiến của tôi, Thomas tiếp lời, tôi tin rằng “trên kia” rất khác với ý niệm chúng ta có về nó. Tôi đã nhiều lần thử dò hỏi bố tôi, nhưng ông không chịu hé ra điều gì, có vẻ như nếu ông tiết lộ bí mật, họ sẽ triệu hồi ông ngay tức khắc.

– Họ... cô nói đoạn tặc lười.

– Đúng vậy, rốt cuộc là cách nói thôi, tôi thực sự không biết gì hơn, tôi thề với cô. Nhưng nếu điều này có thể khiến cô yên tâm, thì bố tôi không hiện về trong lớp vải liệm hay kéo hồn lê theo sau đâu, Thomas cười gượng.

– Vậy thì... ông ấy hiện về thế nào trước mắt anh? Manon hỏi rành rọt từng từ. Dĩ nhiên, tôi hỏi anh chuyện này đơn thuần vì tò mò thôi.

– Như tôi đã kể với cô rồi đó, trên chiếc ghế bành nơi ông thường ngồi đọc sách. Ý tôi là lần đầu tiên.

– Hình dáng của ông ấy cơ mà! Manon nhấn mạnh, vẽ mĩa mai.

– À thì... hết như ông mọi khi thôi, sơ mi trắng, quần flanen, vest ôm. Nhưng trẻ hơn khi ông ra đi.

Manon gạt đầu, cắn môi rồi uống một ngụm lớn rượu vang.

– Và ông ấy đáp máy bay cùng anh...

– Cũng may là bố tôi đi cùng tôi. Một hành khách ngất lịm trong chuyến bay, chúng tôi đã cứu sống người đó. Rốt cuộc, công lao thuộc về bố tôi, tôi chỉ làm theo chỉ dẫn của ông thôi.

– Làm sao trách anh chuyện đó được... anh đâu phải bác sĩ, Manon nói tiếp bằng giọng vô cùng châm chọc mà Thomas không nhận thấy.

– Đó là những gì người phụ nữ ngồi cạnh tôi ra sức khẳng định, nhưng chẳng ai buồn nghe bà ta. Chuyện ấy khiến bà ta phát điên, khá là buồn cười, tôi xin thú thực.

– Không đùa đâu. Và sau đó thế nào, anh đã cho máy bay hạ cánh?

– Không, nhưng phần tiếp theo còn khó tin hơn, thậm chí tôi không biết bắt đầu từ đâu.

– Dừng lại! Anh dừng lại ở đó đi, như vậy tốt hơn. Với một trí tưởng tượng như vậy, anh nên đổi nghề và bắt đầu viết văn đi. Thực sự, chuyện này sẽ thành công đấy, và người vừa khuyên anh chính là một chủ hiệu sách. Tuy nhiên, đừng trách móc nếu tôi không phải độc giả của anh trong tương lai, văn học kỳ ảo không phải thể loại tôi ưa thích.

– Cô không tin lời nào trong những gì tôi vừa kể với cô.

– Anh muốn chúng ta đổi chỗ không? Tôi nhường cho anh ghế của tôi rồi tôi ngồi vào ghế của anh; khi nào kể xong, tôi sẽ đặt cho anh đúng câu hỏi đó. Theo anh thì anh sẽ trả lời tôi thế nào?

– Tôi sẽ trích dẫn một cuốn sách mà tôi từng đọc cách đây đã lâu.

– À vâng, và cuốn sách đó kể về gì vậy?

– Rằng một vài câu chuyện dường như bất khả có thể trở thành sự thật nếu cả hai chúng ta muốn tin vào nó. Đến lượt mình, tôi có thể hỏi cô câu này được không?

– Đã đến nước này rồi thì...

– Hồi chúng ta còn bé và bố mẹ chúng ta yêu nhau thắm lặn, có phải buổi tối cô thường được nghe những câu chuyện cổ tích trong đó có cả các nàng tiên lẫn lũ yêu tinh không? Cô có tin vào các sinh vật có quyền năng kỳ diệu ấy không? Phải chăng cô từng mơ đến những thế giới hư ảo?

– Có, giống như mọi đứa trẻ thôi.

– Vậy thì kể từ hồi đó đến giờ, chuyện gì đã xảy ra với cô vậy?

– Người phụ nữ thường đọc những câu chuyện đó cho tôi đã rời bỏ tôi, mới hôm qua thôi, Manon đáp.

– Bố tôi đã quay trở lại để kể cho tôi nghe một câu chuyện khác, và điều này nhắc tôi nhớ lại nguyên do vì sao tôi trở thành nghệ sĩ dương cầm, vậy nên tôi muốn tin ông ấy bằng toàn bộ tấm lòng mình, chấp nhận nguy cơ bị coi như một thằng điên. Bây giờ, đến lượt tôi yêu cầu cô hoán đổi vai. Hãy hình dung... Một buổi sáng hay một buổi tối, ngay ngày mai, hay năm năm nữa, mẹ cô xuất hiện trước mặt cô và nhờ cô một việc. Một việc mà sự bất tử của bà phụ thuộc cả vào đó. Cô sẽ làm gì đây? Cô sẽ chấp nhận nguy cơ bị coi như một kẻ khùng hay quay lưng lại với bà?

Manon yêu cầu phục vụ rót cho cô thêm cốc nữa, và Thomas lưu ý cô rằng đó ít nhất đã là cốc thứ tư.

– Tối nay, tôi hy vọng được tạm quên những muộn phiền, thế rồi người đàn ông mà tôi mời ăn tối giải thích với tôi rằng anh ấy đang du lịch cùng hồn ma của

bố anh ấy. Vậy nên tôi không nghĩ là một chai Bordeaux có thể khiến tôi gục được đâu, Manon đáp, rõ ràng cô đã ngà ngà say.

Thomas ngoái nhìn một thoáng về phía quầy bar, có vẻ như Raymond đang vui hết nấc với việc nghe trộm cuộc trò chuyện giữa một cặp đôi đang tán tỉnh nhau.

Cú liếc mắt này không qua nổi mắt Manon.

– Thế mà lúc này tôi dám trách móc anh, khi bước vào nhà hàng này, cô cười khẩy. Dĩ nhiên, anh đang nhìn ông ấy chứ ai!

Thomas im lặng.

– Tôi gọi thanh toán rồi đưa cô về nhé, anh đề nghị.

– Ôi không, buổi tối đã kết thúc đâu và tôi thèm món tráng miệng muốn chết.

Manon búng ngón tay gọi bồi bàn.

– Tôi cần một liều thuốc bổ. Vì hôm nay các vị có sô cô la nên hãy đem cho tôi cùng hai chiếc thìa, thêm một cốc vang nữa. Anh thích sô cô la chứ? cô hỏi Thomas.

– Vâng, đúng là ban này tôi nhìn bố tôi; tôi đã chấp nhận để ông tới đây với điều kiện ông để chúng ta được trò chuyện thoải mái.

– Niềm tin của anh thật khó đỡ, Manon thở dài.

– Tôi tưởng là sự vụng về của tôi chứ.

Cô chăm chú nhìn anh vẻ tò mò.

– Mẹ tôi và bố anh... anh biết chuyện này lâu rồi sao?

– Không đâu, khi trở lại ông mới cho tôi biết, và cũng chỉ vì ông cần tôi làm việc này mà thôi.

– Nếu không có lẽ ông ấy đã mang theo bí mật này xuống mồ, dĩ nhiên rồi... cô đáp, không phải là không có chút mỉa mai. Vậy thì hãy cho tôi biết chuyện luôn đi, nói cho cùng, chuyện này liên quan đến tôi đâu có kém gì anh.



– Tôi không có gì nhiều để kể với cô, ngoài việc họ đã yêu nhau suốt ba chục năm, mỗi mùa hè đều gặp nhau; rồi yêu xa, kể từ ngày bố mẹ cô chuyển tới đây sinh sống.

– Cái này chính là phiên bản bố anh kể, hoặc lại là một trong những câu chuyện hoang đường của anh! Chẳng có gì chứng minh được rằng đây không phải là một khoảnh khắc lầm lạc đơn thuần.

– Cô hiểu tại sao tôi thà im lặng khi chúng ta gặp lại nhau rồi đây. Tôi đã không nói dối cô. Cô sẽ phản ứng ra sao nếu tôi tự giới thiệu và thú thật với cô mọi chuyện?

– Có lẽ tôi đã yêu cầu anh quay trở ra ngay tức khắc, anh đã ngờ đến điều đó, và chính vì thế mà anh im lặng.

– Có lẽ vậy, và tôi đang hối hận vì điều đó.

– Tại sao?

– Dùng nốt món tráng miệng của cô đi, tôi đưa cô về, cô không đủ tỉnh táo để lái xe nữa rồi, vả chăng quá khứ của bố mẹ chúng ta sẽ khiến cho phần tiếp theo trở nên quá phức tạp.

– Phần tiếp theo nào?

– Tôi xin lỗi, chuyện đó hoàn toàn do cô quyết định, Thomas thở dài đoạn nhìn sang bàn bên cạnh.

Manon dõi theo ánh mắt anh rồi cười phá lên.

– Bởi vì giờ thì ông ấy đang ngồi đó chẳng?

Raymond mỉm cười ranh mãnh đoạn đảm bảo với con trai rằng ông sẽ đưa anh ra khỏi tình cảnh rắc rối mà anh đã tự mình rúc vào, và thêm lần nữa, Thomas thốt lên những lời lẽ không phải của anh.

– Đó là một buổi chiều bầu trời xám xịt. Mẹ cô mặc chiếc váy liền màu xanh nhạt họa tiết hoa, cô cũng mặc y hệt, trông hai người như chị em gái. Bố tôi tặng cô những chiếc kẹo bơ cứng và mẹ cô để mặc ông. Họ ngồi trên một băng ghế rồi lén cầm tay nhau trong khi cô chơi nháy lò cò. Cô đã tiến về phía họ và hỏi bác này là ai thế ạ. Mẹ cô đáp: “Một người bạn mùa hè, con yêu ạ.” Thế là cô lại quay ra chỗ chơi, vô tư lự và vui sướng. Khi mùa thu tới, cô lại hỏi mẹ về người đàn ông đã tặng cô

những chiếc kẹo bơ cứng. Bà đã quỳ xuống và lần này, nói với cô sự thật, kể cô nghe về một người tri kỷ thân thiết của bà, rồi bắt cô hứa giữ bí mật. Năm lên mười, cô hoàn toàn có cơ hội giết giải trong cuộc thi khiêu vũ nhưng lại bị gãy xương đòn do trượt thanh xà trong giờ học thể dục dụng cụ. Cô không thể nguôi ngoai và mẹ cô đã đưa cô tới New Mexico để cô giải khuây. Chuyển đi riêng tư của mẹ và con gái đã trở thành nghi lễ và hằng năm, cứ đến dịp lễ Tạ Ơn, hai mẹ con lại lên đường. Hẻm vực Antelope ở Arizona, Hồ nước mặn ở Utah, Yellowstone, New Orleans, thác Niagara, Baton-Rouge rồi Mississippi, núi Rushmore, và để mừng sinh nhật lần thứ mười sáu của cô, bà đã đưa cô đi thăm Roma và Venice. Vốn là học sinh giỏi nhưng vô cùng xác xược, rốt cuộc cô đã bị trường City College cho thôi học. Bố cô rút một khoản tài trợ nên họ chấp nhận xí xóa. Năm mười lăm tuổi, cô là fan của môn khúc côn cầu trên băng và ủng hộ đội Sharks của San José, thay vì đội Bulls của San Francisco. Mẹ cô nghi ngờ cô phải lòng Bill Lindsay, một hậu vệ.

– Vỡ vắn, hấn ta xấu kinh hoàng, tôi mê Todd Harvey và bây giờ tôi mười bảy rồi nhé! Mà làm sao anh biết được toàn bộ những chuyện ấy?

Bồi bàn mang tới một cuốn sổ bìa da, anh ta để nó trước mặt Thomas.

– Để tôi mời anh, như thế mới phải lễ, Manon nhắc và toan giành lấy tờ hóa đơn.

Nhưng trước đó Thomas đã kín đáo đưa thẻ tín dụng của anh cho bồi bàn. Anh ký biên lai rồi cất ví đi.

– Tôi không biết làm cách nào anh lại diễn thành công màn ảo thuật này, tôi chẳng nhận ra gì cả, Manon phản đối.

– Sự vụng về của tôi ấy mà, anh nói đoạn đứng dậy.

Anh dừng lại trước bàn kế bên và đề nghị bố anh về nhà theo cách riêng. Raymond thở dài rồi biến mất.

Quãng đường ra bãi đỗ xe, Manon bước đi không được ngay ngắn cho lắm nên tới chỗ xe đậu, cô quăng chùm chìa khóa cho Thomas rồi đọc cho anh địa chỉ nhà cô.

Chiếc Prius ngược lên đầu phố California. Bầu không khí im lặng nặng nề bao trùm kể từ khi họ rời pháo đài Mason, mà rốt cuộc Manon là người phá vỡ.

– Nói cho cùng, tại sao lại không nhỉ. Mỗi người để tang theo khả năng của riêng mình, nếu anh cần tiếp tục làm bố anh tồn tại theo cách đó thì cứ tự nhiên thôi. Tôi chưa bao giờ uống rượu, nhưng hôm nay tôi lại sẵn sàng uống cho say. Ngày mai, tôi sẽ thức dậy với một cơn đau đầu kinh khủng, mà nó đã bắt đầu rồi đấy, và chẳng điều gì trong toàn bộ chuyện này còn tồn tại nữa.

– Đó chính là điều mà tôi cũng đã từng tự nhủ đấy... sau điều cần sa.

– Tốt thôi, nào, cô thở dài đoạn mở cửa kính xe, làm sao anh có thể biết tất cả những điều ấy về tôi?

Họ vừa về tới nơi và Thomas đổ chiếc Prius dọc vỉa hè. Anh quay lại để lấy chiếc túi mà anh đã cất trên băng ghế sau rồi đặt nó lên đầu gối Manon.

– Cô cầm đi, anh nói, cái này thuộc về cô.

– Cái gì vậy?

– Một cái hộp trong đó bố tôi cất giữ những bức thư của mẹ cô. Nếu một ngày kia cô tìm ra những bức thư bố tôi viết cho bà ấy, tôi rất mong cô gửi chúng đến cho tôi. Tôi cũng vậy, tôi đã viết cho cô, một bức mail, nhưng tôi đã không gửi nó đi, vì sợ cô sẽ không bao giờ muốn nói chuyện với tôi nữa. Tôi đã chép lại nó, nó nằm ở đáy túi này.

Manon nhìn Thomas chằm chằm và cảm thấy không thể thốt nên lời nào, cũng không thể hiểu cảm xúc nào đã đánh úp cô đúng lúc từ già anh. Cô những muốn nán lại, để nghe anh kể thêm về tuổi thơ của cô, tâm sự những chuyện khác về mẹ cô. Cô muốn đặt cho anh cả nghìn câu hỏi, lần này thì không xác xược cũng chẳng hồ nghi, ngay cả khi toàn bộ chuyện này chẳng có gì logic, đơn giản chỉ để nghe giọng nói của anh, để không phải một mình về nhà. Nhưng Thomas không nói gì hết, và cô ra khỏi chiếc Prius trước khi loạng choạng quay lại.

– Tôi vừa chợt nhớ ra rằng đây là xe của tôi.

– Dĩ nhiên rồi, Thomas xin lỗi rồi trả cô chùm chìa khóa. Tôi sẽ đi cùng cô lên tận cửa nhà.

– Tôi có thể tự xoay sở được mà, cô khẳng định trong lúc đi về phía tòa nhà.

– Tôi nghi ngờ chuyện ấy đấy, Thomas đáp rồi chạy vội đến trong khi Manon trượt chầm chậm dọc theo cột đèn đường nơi cô vừa dựa vào.

Thomas giúp cô đứng dậy, kiên nhẫn chờ cho cô hết cơn chóng mặt rồi đỡ cô leo lên những bậc thềm.

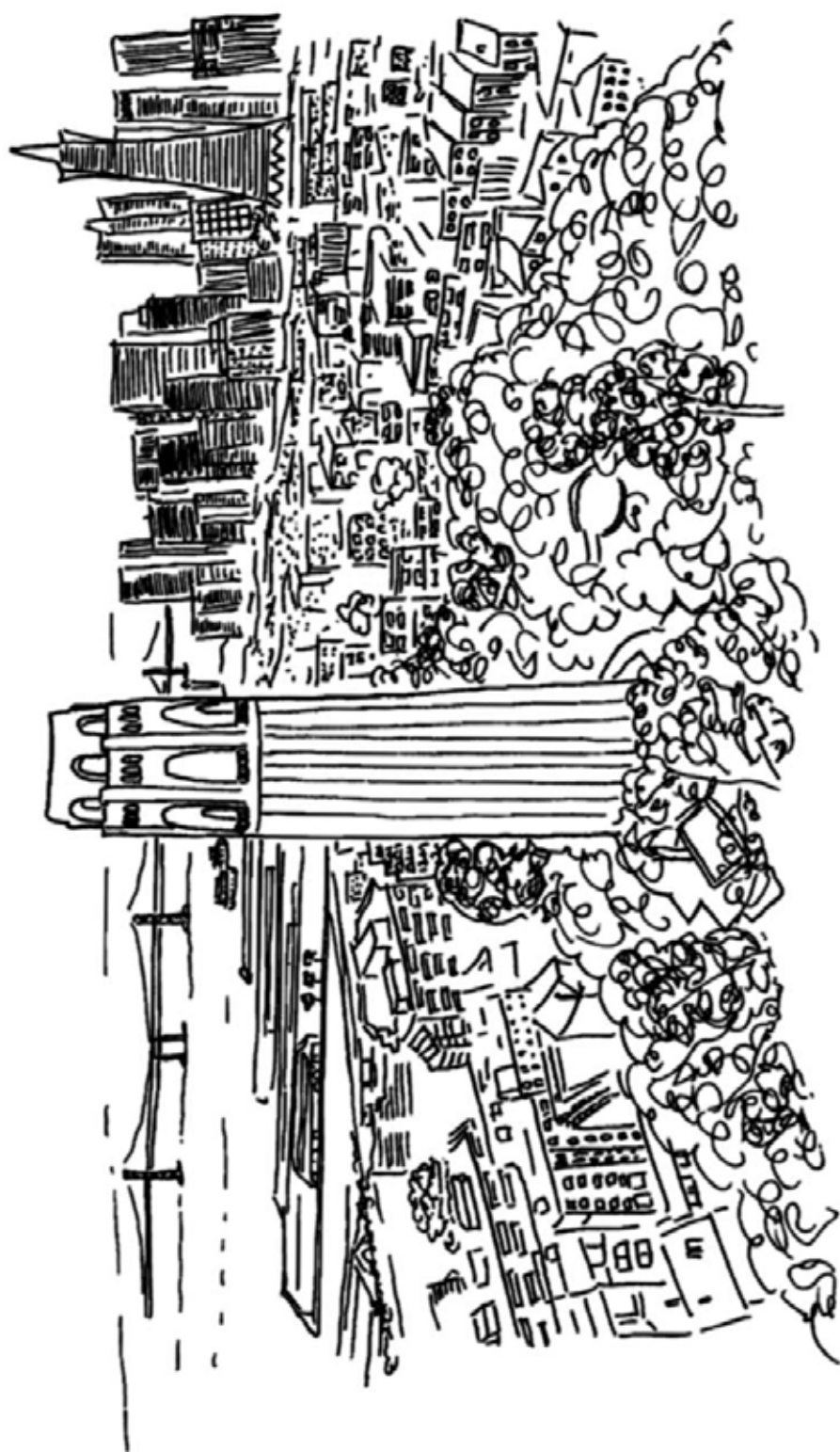
Họ leo thang bộ lên tận tầng hai rồi Thomas chờ cô mở cửa.

– Cô sẽ vào được giường mình chứ?

– Đây là căn hộ một phòng ngủ mà, tôi phải vào được chứ. Khoan đã, đừng đi vội, ý anh là sao khi nói *quá khú của bố mẹ chúng ta sẽ khiến phần tiếp theo trở nên quá phức tạp?*

Thomas nhìn cô chăm chú, anh lại gần rồi đặt một nụ hôn lên môi cô.

– Chúc ngủ ngon, Manon.



## 19.

*Thứ Sáu, 3 giờ sáng*

Khi về đến nhà, Manon đã tắm dưới vòi sen thật lâu giúp cô hồi phục cả tinh thần lẫn thể chất, nhưng không xoa dịu được cơn đau đầu.

Cô chui vào một chiếc áo phông dài rồi ngồi xếp bằng trên thảm. Cô quan sát chiếc hộp hồi lâu trước khi có đủ can đảm mở nó ra. Cuối cùng, cô hít một hơi thật sâu rồi nhấc nắp hộp lên.

Cảm xúc thật mãnh liệt khi nhìn thấy tất cả những phong bì mang nét chữ của mẹ cô.

Cô chộp lấy lá thư đầu tiên gửi cho Raymond.

Ngày tháng ngược về hai mươi năm trước.

*Tình yêu thật xa xôi mà cũng thật gần gũi của em,*

*Một năm đã trôi qua. Căn hộ nơi bọn em ở không rộng lắm. Em nhớ ngôi nhà của mình ở Pháp biết bao, ít hơn nhớ anh nhiều, nhưng ký ức về nó và về anh gắn chặt với nhau. Em đã biến phòng riêng của mình thành nơi nường nấu và tập hợp những ký ức còn lại trong em. Vài bức ảnh anh đã chụp vào mùa hè. Em ngắm chúng giống như người ta chiêm ngưỡng cảnh hoàng hôn vậy, ngây ngất và buồn bã khi chứng kiến ngày rời đi, đồng thời nuôi hy vọng rằng buổi sáng sẽ sớm quay trở lại.*

*Trong tiền phòng nhỏ hẹp phủ kín thảm, em đã kê giá sách bằng gỗ anh đào nơi chứa tất cả những cuốn sách em yêu thích và đã dành biết bao buổi tối để đọc, những chủ đề mà chúng ta thường bàn luận khi ngồi trên một băng ghế. Phòng khách là một căn phòng lớn sáng sủa nhờ các cửa sổ trông ra vịnh. Trong phòng này đôi khi lóe sáng những món đồ nội thất phủ một lớp gỉ đồng bởi thời gian. Chiếc đi văng phủ chiếc chăn choàng sắc sỡ. Anh còn nhớ không? Anh đã mê mẩn khi nhìn thấy nó trong cửa hiệu trên phố Grand Rue. Ngày hôm sau, em đã quay lại đó để lén mua về cho mình. Ngồi bên*

chiếc bàn nơi em đang viết thư cho anh, em có thể ngắm toàn bộ vịnh San Francisco. Bên phải là Cầu Vịnh, là đồi Telegraph nơi Coit Tower chiếm vị trí nổi bật nhất, cái tên buồn cười quá, không phải sao. Anh nên nhớ, chính một người phụ nữ không hề tầm thường đã cho dựng nó lên, sau khi bà ấy qua đời. Bà ấy hút xì gà và mặc quần Au từ rất lâu trước khi điều này được chấp nhận. Bà ấy là một tay chơi có hạng và thường mặc trang phục nam giới để ra vào các sòng bạc dành riêng cho đàn ông. Một phụ nữ đáng ngưỡng mộ đã di tặng tài sản của mình cho thành phố, em muốn có được lòng can đảm của bà xiết bao. Và đỉnh tòa tháp này chính là nơi những người đàn ông chờ tàu đến suốt nhiều năm trời. Em đã từng leo lên đó, và cũng ngóng chờ. Tất cả những gì em vừa kể với anh, em ý thức được rằng chúng chẳng mấy thú vị, nhưng biết nói gì với anh mà không làm tổn thương anh đây? Manon đang quen dần với cuộc sống mới, thế mà em đã e ngại xiết bao rằng chuyển ra đi vội vã này khiến con bé xáo trộn. Con bé đã nói tiếng Anh, rất cuộc, có thể nói là con bé đã xoay sở cừ một cách đáng ngưỡng mộ. Con bé là đồng bọn cũng là bạn thân nhất của em, trong khi em quên mình để trở thành người mẹ thân yêu mà con bé cần xiết bao. Con bé đã lớn lên nhiều, em đã nhìn ra cô gái trẻ tuyệt vời mà sau này con bé sẽ trở thành. Con bé có cá tính riêng, cá tính mà em thường xuyên tiết chế bằng cách mỗi ngày đều vô cùng khổ sở để che giấu là con bé khiến em thán phục và ngưỡng mộ xiết bao. Khi tới đây, con bé bắt đầu khiêu vũ, thầy giáo của Manon nói với em rằng con bé đặc biệt có năng khiếu. Em hy vọng con bé không muốn trở thành diễn viên ba lê, đó là một nghề khiến người ta phải chịu quá nhiều đau đớn, nhưng nếu con bé muốn vậy, em sẽ không phản đối, sẽ không có gì chống lại nổi ý chí mãnh liệt của con bé, càng không chống lại nổi tinh thần nổi loạn của nó.

Lúc này là 3 giờ chiều, chẳng bao lâu nữa em sẽ tới trường đón con bé. Hôm nay thời tiết dịu mát, các cửa sổ phòng em đang mở và em nghe thấy tiếng lách cách của những chiếc xe điện đang ngang dọc khắp thành phố. Khi lên xe, ta có thể đứng trên những bậc lên xuống bên ngoài. Gió thổi tung tóc ta và cảm giác thật ngất ngây, có phần giống với cảm giác khi ta còn đi xe buýt cũ ở Paris, khi ta đứng ở sàn sau xe.

Buổi tối, mùi bụi nước từ đại dương dâng lên và đưa em đi xa khỏi cảnh vật này. Em hít hà hương thơm của một vùng biển khác, nơi chúng ta cùng ngắm bán đảo đang tiến về phía những con sóng đen hay những chiếc tàu đánh cá đang quay về bờ trong đêm tối.

Đôi với em, anh là người em có thể kể mọi chuyện, người hiểu em và yêu thương em. Vậy nên em biết anh sẽ hiểu tất cả những gì lời lẽ của em đang tìm cách nói với anh, ngay cả khi chúng thật vụng về.

*Tình yêu của em, anh là vũ trụ của em, anh thừa biết em đã không ra đi, bởi ký ức về anh vẫn luôn ở đây, như một khúc hát trong tim em.*

*Camille*

Manon gấp lá thư lại rồi cất nó vào phong bì. Trước khi đọc một lá thư khác.

*Tình yêu thật xa xôi mà cũng thật gần gũi của em,*

*Thư anh viết khiến em vui lắm. Em đã ghé qua hòm thư lưu ký, giống như tất cả các thứ Năm khác. Khi tới đó, em hình dung mình là một gián điệp lên đường đi nhận một tin nhắn tối quan trọng. Mà chẳng phải vậy sao? Nhưng không ai theo dõi em cả. Manon đang ở trường, còn anh ta, em không biết đang ở đâu, vì anh ta đi nhiều đến thế kia mà.*

*Em không hề muốn khiến anh lo lắng, nhưng vì anh hiểu những gì em đang chuẩn bị viết cho anh, em phải thú thật là gần đây em đã bị một cơn choáng ngất thoáng qua. Không có gì nghiêm trọng hết, em hứa với anh như vậy. Anh vốn là bác sĩ nên em sẽ không bao giờ nói dối anh. Nhưng vào lúc em bất tỉnh trên phố, thực sự em đã ngỡ mình chết rồi. Khi tỉnh lại, em bỗng thấy sợ kinh khủng, nỗi sợ không đến từ mối phiền toái còn con này, mà là sợ khi nghĩ một ngày nào đó nếu gặp phải chuyện gì đó mà em không tâm sự được với anh trọn vẹn.*

*Khi Manon ngủ thiếp đi, ngôi nhà của em vắng ngắt. Anh vắng mặt, chính anh, cái người cách đây mười năm đã đưa em trở lại thanh xuân. Em chỉ còn là một người mẹ, thỏa nguyện nhờ con gái, và chỉ sống vì con bé, với chân trời duy nhất là khiến cho con bé hạnh phúc. Em từng sống những ngày tháng của mình theo nhịp ngày tháng của con bé. Buổi sáng đưa con tới trường rồi chờ đợi đến lúc đón con về. Hai mẹ con về nhà, tay trong tay, rồi con bé tới ngồi bên em và vẽ cho tới khi đi ngủ. Thứ Tư, khi thời gian cho phép, hai mẹ con chuẩn bị một buổi pic nic, rồi bọn em ra ngoài vườn.*

*Khi kỳ nghỉ đến, bọn em thường xuyên ngủ cùng nhau suốt tuần, vì chỉ những dịp cuối tuần bố con bé mới về gặp hai mẹ con. Một ngày hè nọ, bấy giờ đang giữa trưa, thời tiết đẹp tuyệt vời, biển lặng, không một ngọn gió. Chỉ có vài gợn sóng uể oải xô đến vỡ tan dưới chân hai mẹ con. Bãi biển vắng tanh, Manon chén ngon lành miếng sandwich, ngồi trong một con thuyền nhỏ mắc cạn trên bãi cát.*



Em đang đọc sách thì bỗng một giọng đàn ông vang lên sau lưng em: “Nếu cô bé kia không có một bà mẹ xinh đẹp đến thế thì tôi đã mắng cô bé rồi.”

Em ngẩng đầu lên và bắt gặp ánh mắt anh. Em đã trả lời anh, gần như tức tối: “Tại sao vậy?”

Rồi anh bảo em: “Vì tôi đã dành cả buổi sáng để lau dọn chiếc thuyền của mình mà cô bé đang khiến vụn bánh rơi đầy ra đó.”

Anh đi mất để rồi một lát sau quay trở lại, với một chai vang hồng và chiếc cốc. Con trai anh đang theo học một khóa cưỡi ngựa trong trường huấn luyện, không xa chỗ bọn em, và anh đã gợi ý để em đăng ký cho con gái em. Anh điến trai đến thế, thẳng thắn đến thế. Mắt anh vừa khiến một người đàn bà vốn đã chết từ lâu trong em chột tái sinh. Tình yêu đâu có sai khiến được.

Em ghi danh cho con gái em vào lớp cưỡi ngựa. Mỗi ngày chúng ta đều ngồi trên một băng ghế nhìn hai đứa con của chúng ta, và anh tôn trọng những im lặng của em. Anh có sự tinh tế để không bao giờ kể em nghe về cuộc sống của anh và em cũng đã làm điều tương tự. Những khoảnh khắc chúng ta trải qua bên nhau chỉ thuộc về hiện tại và chúng ta mà thôi. Một ngày nọ, Manon lại gần anh và nói: “Cháu tin là mẹ yêu bác rất nhiều”, và em đã đỏ mặt.

Đoạn tiếp theo, anh biết rồi đấy, tình yêu của em, nhưng em phải nói cho anh biết món quà tuyệt diệu mà anh đã tặng cho em ấy. Manon đã trở thành một thiếu nữ và nhờ có anh, em cũng vậy, vĩnh viễn.

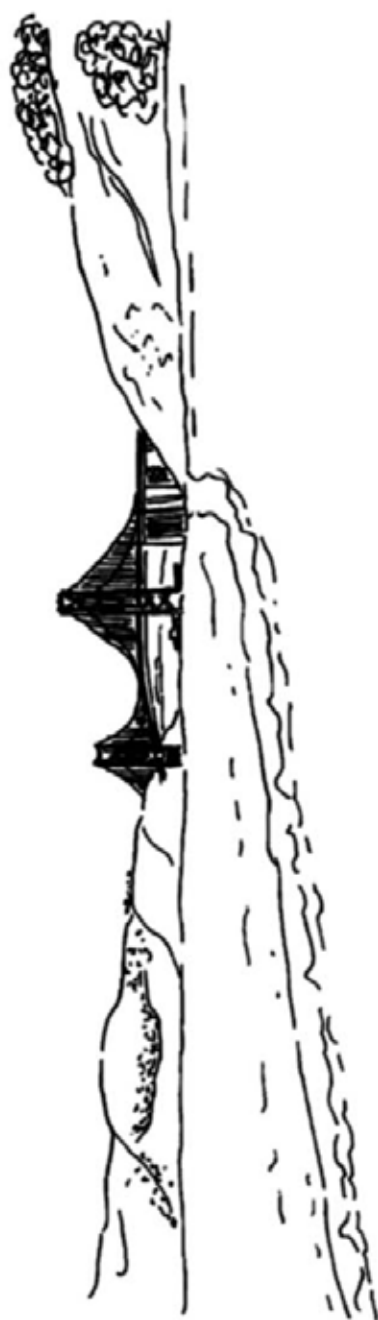
Sống lý trí sao mà khó đến thế.

*Camille*

Manon tiếp tục đọc, cứ như thế cả đêm, cho đến tận lá thư cuối cùng mẹ cô viết, rồi, ngay trước khi lên giường nằm, cô bỗng nhớ lại những lời Thomas nói.

Cô vội chạy ra chỗ cái túi xách và tìm thấy lời nhắn anh đã để lại cho cô.

Khi những tia ngày đầu tiên ló dạng, cô mở cửa sổ ra và hít hà hương thơm bụi nước đang dâng lên về phía cô.



## 20.

*Thứ Sáu, 10 giờ sáng*

Thomas đang ngồi trên chiếc xe chạy về phía bãi biển Baker. Raymond ngồi cạnh anh yếm vỗ nhẹ vào tay anh.

– Chúng ta gặp may đấy, trời đẹp, ông nói.

Thomas vẫn im lặng.

– Buổi tối của con kết thúc tốt đẹp chứ?

– Không thể tốt hơn ạ.

– Ta tự hỏi đó là nhờ ai nhỉ, Raymond tiếp lời. Dẫu sao cũng là cuộc đột kích thần thánh. Nhưng làm sao có thể trách con bé chuyện ấy được, con đã lựa chọn loại rượu có số năm tuổi tuyệt vời.

– Chính bố đã dạy con cách chọn rượu vang mà.

– Thế hả? Bố quên mất đấy.

– Con sẽ nhớ bố lắm, Thomas khẽ nói.

– Bố biết chứ, bố cũng vậy, nhưng giờ chính bố sẽ chăm chú dõi theo con. Mỗi người đều đến lượt mà.

– Dưới đó bố sẽ hạnh phúc chứ?

– Con đừng lo, bố có nghề rồi mà. Bố đã dành cả đời mình chạy theo những khoảnh khắc hạnh phúc ngắn ngủi và đã có lúc bố bắt kịp một vài khoảnh khắc như vậy, đôi khi là những khoảnh khắc vĩ đại, như khi con chào đời. Bố sẽ xoay xở cực kỳ suôn sẻ. Con nghĩ làm sao bố lại có được kỳ phép ngắn ngủi này chứ? Con từng quen biết ai tháo vát hơn bố con chưa?

– Con biết cả tính tự tôn của ông ấy nữa, con thừa hưởng cái tính ấy mà.

Vậy thì hãy chú ý đến những điều thái quá của cái tính ấy nhé, con trai của bố.

Chiếc xe tiến lại gần bãi biển đến hết mức rồi dừng tại một bãi đỗ xe vắng vẻ của Baker Beach. Thomas bảo tài xế không phải chờ anh.

Anh mở cửa xe, lấy chiếc túi du lịch rồi ra hiệu cho bố anh đi theo.

Cả hai bố con bước đi trên cát. Raymond nhìn một vòng chân trời rồi chỉ một cồn cát.

– Trên kia, sẽ là lý tưởng đấy, ông nói.

Thomas bắt đầu leo lên đó thì điện thoại di động của anh bỗng rung lên trong túi áo.

– Anh đang ở đâu thế? Manon hỏi.

– Ở Baker Beach, anh đáp.

– Cùng lắm là hai mươi phút nữa tôi sẽ có mặt ở đó.

– Tôi nghĩ tốt hơn hết là tôi nên ở một mình.

– Tôi biết anh đang chuẩn bị làm gì, tôi đọc thư của anh rồi.

– Và cô vẫn gọi điện cho tên khùng đã viết bức thư đó?

– Em đã gặp một nghệ sĩ dương cầm. Anh ấy đã hứa với em là một câu chuyện, dù điên khùng đến đâu, vẫn có thể trở thành sự thật nếu cả hai bên đều tin vào nó. Em muốn anh ấy giữ lời hứa này. Anh đã tới tang lễ vì mẹ em, nên em sẽ tới đó vì bố anh, chờ em nhé.

Từ đỉnh cồn cát, Raymond chiêm ngưỡng đường chân trời. Thomas đi đến rồi ngồi xuống bên ông.

– Ta không nên bắt một phụ nữ phải chờ đợi, nhưng bố con ta thì lại dành cả cuộc đời để chờ họ, thật kinh khủng, nhưng biết làm sao được.

– Hóa ra bố còn nghe cả những cuộc nói chuyện điện thoại của con cơ đấy!

– Bố chẳng có lỗi gì trong chuyện ấy cả... đừng sống thôi... Mà này, lạ lắm nhé, bố nghe như có tiếng nhạc trong đầu mình ấy.

– Đó là giai điệu con đã sáng tác đêm qua.

– Bây giờ con còn sáng tác nữa cơ đấy?

– Từ bao lâu nay rồi, nhưng con không bao giờ cho ai nghe cả.

– Con nhầm rồi, nghe hay lắm, nghe như đoạn điệp khúc của một bài hát. Con đã nghĩ đến chuyện đặt cho nó một nhan đề chưa?

– *Ghost in Love*, Thomas đáp.

Raymond nhìn anh với nụ cười mỉm nơi khóe miệng mà ông thường sử dụng đến mức lạm dụng để che giấu cảm xúc.

Rồi hai bố con họ ngồi đó cạnh nhau, trong im lặng tuyệt đối. Thi thoảng, Thomas tra giờ trên đồng hồ và lần nào bố anh cũng nhắc lại là đừng lo, con bé đang trên đường rồi. Và thời gian càng trôi qua, Raymond càng tỏ ra nhanh nhẹn tươi tỉnh hơn.

– Manon đây rồi, ông bỗng reo lên, con đứng dậy để đón con bé đi, đây là điều tối thiểu nhất và phải gấu quần đi, dính đầy cát rồi kìa.

Manon mặc quần jean đen và sơ mi trắng chiết eo. Cô đeo trên vai một túi xách to bằng vải lanh, nét thanh lịch điểm xuyết thêm cho vẻ ngoài vốn đã thanh nhã của cô.

Cô leo lên cồn cát và thở hổn hển khi tới đỉnh.

– Em đã chạy xe nhanh hết khả năng rồi đấy, cô nói đoạn đặt cái túi của cô xuống cạnh túi của Thomas.

Anh nhìn cô không nói lời nào và Manon trả lại anh nụ hôn ngày hôm trước.

– Anh nói đúng, em đã nhớ lại mọi chuyện. Đêm qua em đã đọc những bức thư của mẹ, cả lời nhắn của anh nữa, và...

Cô giấu hai chiếc túi ở dưới chân họ, những quai túi lẫn vào nhau.

– Em thực sự không biết làm thế nào để thỏa mãn ước nguyện của họ, cô nói tiếp.

Thomas cúi xuống rồi lấy ra bình đựng tro cốt của bố anh. Manon làm theo anh và cầm bình tro cốt của mẹ cô.

– Em đã đến nhà mẹ tìm mẹ, cho chuyển đi sau cùng này. Bố không muốn nghe gì hết, em cũng không để ông được lựa chọn. Bọn em đã cãi vã, ông sẽ vì chuyện này mà giận em nhiều tuần liền nhưng rồi ông sẽ bình tĩnh lại thôi. Ông không bao giờ cưỡng được con gái mình lâu đâu. Có phải chúng ta nên tuyên bố vài lời không? cô hỏi, vẻ hơi lo lắng.

Raymond ra hiệu để Thomas hiểu rằng không cần mất công, thời gian gấp rút rồi. Nhưng lần này, Thomas quyết định làm theo ý mình.

– Chẳng ai có thể đòi hỏi bọn con chôn cất bố mẹ mình hai lần liên tiếp, thậm chí cả họ cũng không. Bọn con sẽ tiến hành theo cách vui vẻ hơn nhiều.

– Ông ấy đang ở đây ạ? Manon hỏi.

Thomas trả lời bằng một ánh mắt. Raymond quan sát họ, nỗi sốt ruột hiện rõ trong mắt ông.

– Còn mẹ em, anh có thấy mẹ em không?

– Không, nhưng bố anh đang ra hiệu với anh là mẹ em cũng đang ở đây. Chúng ta hãy mở bình thôi, bố anh đứng ngồi không yên rồi.

Họ tiến hành công việc theo cách vô cùng cẩn trọng. Thomas đổ tro cốt của bố anh vào bình đựng tro cốt của Camille rồi đồng dục xướng lên:

– Bằng thẩm quyền mà hai người đã trao cho chúng con, chúng con tuyên bố hai người được gắn kết với nhau vĩnh viễn.

Manon nhìn anh chăm chăm, gần như thích thú.

– Anh quên nói với họ rằng họ có thể hôn nhau rồi, thông lệ là thế mà, cô nói thêm.

Thomas liền lắc đều bình đựng tro cốt, như bố anh đã yêu cầu.

Đúng lúc Manon rải tro cốt của họ, bóng dáng Camille xuất hiện trên bãi biển.

Vui tươi rạng ngời, bà gặp lại người bạn mùa hè của mình và nồng nhiệt ôm ghì lấy ông.

– Anh tin là vụ trao nọ hôn... chuyện đã xong rồi đó, Thomas chứng nhận.

Camille và Raymond quay về phía những đứa con của họ, cả hai người có vẻ hạnh phúc đến mức Thomas bắt gặp mình mỉm cười. Manon không rời mắt khỏi anh.

Bóng dáng họ nhòa dần. Ngay trước khi biến mất, Raymond xin Camille thứ lỗi cho ông một lát, ông còn một điều sau cùng cần tâm sự với con trai mình, đôi lời cần thiết cho cả hai bố con họ.

Ông lại gần Thomas rồi nói khẽ vào tai anh:

– Bố biết cái điều mà bố chưa bao giờ nói ra hết với con. Điều cốt yếu nằm ngay ở đây và câu trả lời cho câu hỏi của con hiển nhiên đến mức bố tự hỏi tại sao bố phải mất ngần ấy thời gian mới tìm ra. Cái tính cả thẹn cứ việc cuộn xéo xuống địa ngục, bố sẽ lên thiên đường bởi vì bố yêu con, con trai ạ. Làm bố chính là như thế đấy, và bố là bố của con vĩnh viễn và trọn vẹn.

## ĐOẠN KẾT

Ba chuyến bay và một ngày sau, Thomas tiến bước trên sân khấu Nhà hát nhạc kịch Varsava rồi ngồi vào sau cây dương cầm.

Tối nay, anh lại chơi nhạc của Rachmaninov, nhưng *Bản concerto số 2* đã đưa anh vượt quá những bình nguyên nước Nga, đến tận đầu kia thế giới, một bãi biển của California, Baker Beach.

Khi diễn tấu đến chương hai, anh đánh sai một nốt khiến nhạc trưởng phẫn nộ.

Thomas đã không thể cưỡng lại mong muốn liếc mắt về phía khán phòng.

Manon đang ngồi ở hàng ghế thứ ba.





# LỜI CẢM ƠN

Gửi tới

Raymond.

Pauline, Louis, Georges và Cléa.

Danièle và Lorraine.

Susanna Lea.

Emmanulle Hardouin.

Cécile Boyer-Runge, Antoine Caro.

Juliette Duchemin, Sandrine Perrier-Replein, Laetitia Beauvillain, Sylvie Bardeau, Lydie Leroy, Joël Renaudat, Céline Chiflet, toàn bộ các ê kíp của nhà xuất bản Robert Laffont.

Pauline Normand, Marie-Ève Provost, Jean Bouchard.

Léonard Anthony, Sébastien Canot, Mark Kessler, Xavière Jarty, Julien Saltet de Sablet d'Estières, Carole Delmon.

Devon Halliday, Noa Rosen, Kerry Glencorse.

Brigitte Forissier, Sarah Altenloh.

Djohr Guedra.

Eric và Miguel.

Gilles và Carine.

## **GHOST IN LOVE (tái bản)**

Chịu trách nhiệm xuất bản  
**GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP**  
**NGUYỄN QUANG THIỀU**

|              |                 |
|--------------|-----------------|
| Biên tập     | Đào Bá Đoàn     |
| BTV Nhã Nam  | Nguyễn Thị Tươi |
| Thiết kế bìa | Tùng Nâm        |
| Trình bày    | Thành Khánh     |
| Sửa bản in   | Ngân Lê         |

**NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN**  
**LIÊN KẾT XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH**  
**CÔNG TY VĂN HÓA & TRUYỀN THÔNG NHÃ NAM**

In 1.500 cuốn, khổ 14x20.5cm tại Công ty CP In Viễn Đông (Km19+400, Giai Phạm, Yên Mỹ, Hưng Yên). Căn cứ trên số đăng ký xuất bản: 3299-2023/CXBIPH/09-92/HNV và quyết định xuất bản số 1257/QĐ-NXB HNV của Nhà xuất bản Hội Nhà Văn ngày 27.9.2023. Mã ISBN: 978-604-473-949-6. In xong và nộp lưu chiểu năm 2023.